

ԱՄՆ



ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ԿՈՐԵՅՆԻԿ ԵՌՈՆՅԱԴՂՄԻՆԻՑՆԵՐԻՆԷՐ:

ՅԱՆՎԵՐ

ՇՐՈՒՄ ԴԵՐՍ



ԱՐԴՈՒՄ ԳՐԱԴԱՐԱՆ:



- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၉/၉၉ (၂)
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၉/၉၉ (၆)

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၉ ခု၊ ဇူလိုင်

- အုပ်ချုပ်ရေး - ၂၀၀၀
- တာဝန်ပေးခြင်း - ၂၅၀ ကျပ်
- မျက်နှာပုံး - ခိုးဝင်းငြိမ်း (Digital Design)
- အတွင်းသရုပ်ဖော် - မောင်နိုး
- မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)
သုခပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးငြိမ်းချမ်း (မြဲ-၀၁၂၇၁)
ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်
၂၂၁၊ ၈၄ လမ်း၊ မန္တလေး။
ဖုန်း - ၂၁၀၀၃၊ ၂၁၁၃၆
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်တင်ဝင်း (မြဲ-၀၃၁၉၆)
ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်
၂၂၁၊ ၈၄ လမ်း၊ မန္တလေး။
ဖုန်း - ၂၁၀၀၃၊ ၂၁၁၃၆

သူ့ကို သတိရလျက်

ကျွန်မရဲ့ ဘာသာပြန်ကလောင်ဟာ ၁၉၃၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလက စခဲ့တာပါ။ 'နေရှူး၏ ထောင်တွင်းမှ သမီးထံ ပေးစာများ' ဘာသာပြန်သူ ခင်လင်း ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စခဲ့ပါတယ်။ ဦးလှက ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ သူ့ဘာသာပြန်နေတဲ့ အဲဒီအခန်းကလေးကို ကျွန်မဆက်ပြီး ဘာသာပြန်ပေးပါဆိုပြီး (၂)လ အကြာမှာ အပ်တာလေ။ ဒါကြောင့် ခုဆိုရင် (၆၃)နှစ် ရှိပြီပေါ့။

ဦးလှ ဆုံးရှာတာ (၃-၈-၈၂) နေ့ကပို (၁၃) နှစ် ရှိပါစေ့မယ်။ ဦးလှရဲ့ စာပေကျေးဇူးများကို အထူးသတိရပြီး ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်မ ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ တောင်အာရှဝတ္ထုတို ကလေးတွေကို ခုလို စုပေါင်း ထုတ်ဝေလိုက်ပါတယ်။

လူထုဒေါ်အမာ

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဒီဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပေးကြတဲ့ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေဝတ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊ စစ်ကိုင်းချည်မျှင် နှင့် အထည်စက် (၁၀) နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ်မဂ္ဂဇင်း တောင်တွင်းရွှေပြည်မဂ္ဂဇင်း၊ မြဝန်းရော့ မဂ္ဂဇင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စာအုပ် ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီပေးကြတဲ့ စိုးဝင်းငြိမ်း၊ မောင်နီ၊ ညီစေမင်း၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ ဆူးငှက် တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

မာတိကာ

ဘာသာပြန်သူ အမှာ	က
။ အခွေခံရသူ	၁
။ လူနဲ့ ငါး	၁၉
။ အသည်းနှလုံးက ပြောတဲ့စကား	၃၁
။ သူ့အက	၄၁
။ ပက်ရှုတိမြို့သားကလေး	၅၅
။ ဘုတာစကြံ ပေါ်မှာ	၆၇
။ မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်	၇၉
။ အသူတစ်ရာချောက်	၉၃
။ စာရေးဆရာကြီး ရမ်ထရန်ချက်တာဂျီ	၁၀၅
။ နောင်တ	၁၂၉
။ မြွေနဲ့ လှေကား	၁၄၁
။ အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်လုပ်တုန်းက	၁၅၇
။ ဘော့စ်ကြွလာတဲ့ ထမင်းစားပွဲ	၁၆၉
။ အသွင်မတူ	၁၈၅
။ ဘုရင်မင်းတရား	၂၀၅
။ ဆာတီကုန်း	၂၁၅
။ ဆုတောင်းပြည့်	၂၂၃

ဘာသာပြန်သူအမှာ

အပတ်စဉ်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံဂျာနယ်ကြီး (ILLUSTRATED WEEKLY OF INDIA) ထဲမှာ ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေထဲက ကောင်းနိုးရာရာ ကျွန်မဖတ်မီတာလေးတွေကို ကလျာမဂ္ဂဇင်း နဲ့ အခြားမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဘာသာပြန်ပြီး ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကောင်းနိုးရာရာဆိုတာက ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ခံစားလို့ရတာကလေးတွေကို ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်မဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေက ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ (ရှ်) နိုင်ငံ ပြည်နယ်အရပ်ရပ်ကလူတွေ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေပါ။ သူတို့နဲ့ ကျွန်မတို့က ယဉ်ကျေးမှုချင်း သိပ်ဝေးကြတာ မဟုတ်တော့ အတွေးအခေါ်ချင်းလည်း နီးသမူတ်လား။ အဲဒီတော့ ခံစားလို့ ရတာပေါ့။

ဥပမာဆိုပါတော့၊ အခု စုစည်းထားတာလေးတွေထဲမှာ 'အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်လုပ်တုန်းက' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးနဲ့ 'ဆုကောင်းပြည့်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေး (၂) ပုဒ်က ဟိန္ဒူမိန်းမငယ်ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဖော်ပြတဲ့ ဝတ္ထုကောင်းကလေးတွေပါ။ ဟိန္ဒူအိမ်ထောင်ရေးမှာ ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့ မိရိုးဖလာ အယူအဆရှိတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ပဋိပက္ခကို ရွှင်ရွှင်နဲ့ သွက်သွက် ရေးထားတာတွေမို့ ဖတ်ရတာ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

ဒီအထဲမှာပါတဲ့ 'မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကတော့ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန်ရယ်လို့ ဟိန္ဒူနဲ့ မွတ်ဆလင်တွေ အကြီးအကျယ် ခွဲကြခြမ်းကြတုန်းက ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့လူမျိုး ရေး၊ ဘာသာရေး မြင်ကွင်းကလေးတစ်ရပ်ကို ရေးခြယ်ထားတာပါ။ နှစ်တွေရာနဲ့ချီပြီး အတူတူနေလာကြပြီးတော့မှ ဘာသာမတူ၊ မျိုး မတူလို့ တစ်နိုင်ငံစီ ခွဲကြတော့မယ်ဆိုတော့ လူနဲ့ လူချင်း သံယောဇဉ် တွေက ရစ်ပတ်နေတာမို့ မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်တာတွေနဲ့ သမိုင်းဝင် အကွဲအပြဲ ဇာတ်ကြီးခင်းခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုကို သရုပ်ဖော်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

'စာရေးဆရာကြီးရမ်ထရန်ချက်တာဂျီ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုက တော့ ဝတ္ထုလေးလား၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်လေးလား ခွဲမရတဲ့ဝတ္ထုမျိုးပါ။ သဘာဝသိပ်ကျပါတယ်။ ပြီးတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက် များနေပြီး ပရိသတ်ရှိကြတဲ့ အနုပညာသည်တွေအားလုံးကို ဓမ္မတာ တရားတစ်ခုက မတ်မတ်ကြီးထပြီး တရားပြနေသလိုပဲ ရေးပုံက လည်း ကောင်းပါတယ်။

'ဘူတာ စကြိုပေါ်မှာ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးကတော့ လူ့သဘော လူ့မနောကို ပီပီပြင်ပြင် ထင်ဟပ်ပြတဲ့ ဝတ္ထုကလေး။ ဒီဝတ္ထုလေးမှာ (၇) လ (၈) လ ကောက်ယူ မွေးစား ကျွေးမွေးလာ ရတဲ့ မွေးစားအမေနဲ့ကလေးကို မွေးပြီး မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်လို့ ပစ်ခဲ့ရတဲ့ အမေတို့ရဲ့ သားလုပွဲကို ပီပီပြင်ပြင် ရေးခြယ်ထားပါတယ်။ ရေးတဲ့လူက ကောင်းလေတော့ ဒီသား ဘယ်သူ့လက် ထည့်လိုက်ရ ကောင်းမလဲဆိုတာ ဖတ်သူက မဝေခွဲနိုင်ဘူးလေ။

အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေက သူတို့ဆီမှာမှ ရှိတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မတို့ဆီ၊ ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ

နိုင်ငံတွေဆီမှာ တော်တော်များများ ရှိတတ်တာပဲ။ ကျွန်မတို့က သိပ်ခံစားနားလည်တတ်တာပေါ့။

'ဆာတီကုန်း' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကတော့ ဟိန္ဒူတွေမှာ လင် သေရင် ကျန်ရစ်တဲ့ မယားက လင်ကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ မီးပုံထဲ ခုန် ဆင်းပြီး လင်နဲ့အတူ လိုက်သေရတဲ့ ထုံးစံ ရှေးက ရှိခဲ့တယ်။ ဇနီးမယားဟာ လင်ကို အင်မတန် သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းသင်းပါတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြရတဲ့သဘော။ ဒီဓလေ့ကြီးကို ဗြိတိသျှတို့က အိန္ဒိယကို အုပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာတော့ ပြင်းထန်တဲ့ ဥပဒေနဲ့ တားမြစ် နှိပ်ကွပ်သတဲ့။ နို့ပေမယ့် အလုံးစုံအောင်မြင်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာ ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီဓလေ့ကို ကျင့်သုံးသူတို့ က ကျင့်သုံးသေးတယ်။ အဲဒီလို မနေ့တစ်နေ့ကတောင် မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို ဝတ္ထု ရေးထားတာ ဖတ်လို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ရှေးဟိန္ဒူဓလေ့ ဆိုးကြီးတစ်ခုကို သရော်ထားပုံကလည်း ထိမိလွန်းလို့ ဖတ်ရတာ လက်ကမချနိုင် ရှိရပါတယ်။

'အသည်းနှလုံးက ပြောတဲ့စကား' ဆိုတဲ့ ဂူဂျာရတီဝတ္ထုတို ကလေးကတော့ ဆင်းရဲမွဲတေမှုရဲ့ လူ့သရုပ်တစ်ခုကို ရင်နာကြေကွဲ စရာ အဖြစ်နဲ့ ရေးခြယ်ပြသထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကလေး ဖတ်ရတာ ရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလိုက်ရတာ အလွန်ပါပဲ။

'သူ့အက' ဆိုတဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ (ရှ်) က ဝတ္ထုတိုကလေး ကတော့ ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်နဲ့ကပ်နေတဲ့နိုင်ငံ ဘင်္ဂလားဒေ့ (ရှ်) မှာ မုန်တိုင်းကျတိုင်း ဘယ်လို ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာကို ကြားရနေကျ။ မိုးက ဘယ်လောက်ကြီးတယ်၊ လေက ဘယ်လောက် ထန်တယ်၊ လှိုင်းက တံငါလှေဘယ်နှစ်စင်းနဲ့ ကျွန်းဘယ်နှစ်ကျွန်း မြုပ်ပစ်တယ်ဆိုတာမျိုးက ရိုးနေအောင် ကြားရတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်

ဘင်္ဂလားဒေ့(ရှ်) မှာ မိုးခေါင်ရင် ဘာဖြစ်ကုန်တယ်၊ ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးကတော့ ကြားရခဲ့ပါတယ်။ 'သူ့အက' ဝတ္ထုကလေးက ဘင်္ဂလားဒေ့ (ရှ်) မှာ မိုးခေါင်တော့ ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာကလေးကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။

တခြားဝတ္ထုတိုကလေးတွေဟာလည်း အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ (ရှ်) တို့က လူမျိုးစုံတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ၊ ဓလေ့စရိုက် တွေ ကြားထဲမှာ လူ့သဘော လူ့မနောတွေကို ရေးသားပြတာတွေမို့ ဝတ္ထုကောင်းကလေးတွေချည်းပါ။

ဒါကြောင့် ပြန်လည်စုစည်းပြီး စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရပါတယ်။

လူထုဒေါ်အမာ



အခွေခံရသူ

[တလျာ (၉၈)၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၃]



အရွှေခံရသူ

ဆာဇာရီ ရာဂျူးဟာ သူ့အဖေလိုပါပဲ၊ သူလည်း ကားဒရိုင်တာအဖြစ်နဲ့ အသက်မွေးပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကို သူက သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ် လုပ်စားရလို့ ကံကောင်းတယ်လို့ မြင်တယ်။ ပြီးတော့ သူမောင်းနေရတဲ့ ကားကြီးကလည်း ကားကြီး ကားကောင်း။ ကားရှင် အလုပ်ဆရာကလည်း လူကောင်း သူကောင်း။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ကံကောင်းသတဲ့။ သူ့အလုပ်ရှင်က ဝါပွမ်းစက်ကြီး တစ်စက်က အမှုဆောင်အရာရှိကြီး။ စည်းကမ်း ကြီးပေမယ့် ဆက်ဆံရေးမှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တယ်လေ။ ကားရှင်က ရာဂျူးကို ပေးထားတဲ့ လခနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တန်ရာတန်ကြေးသူရတယ်လို့ ရာဂျူး က မြင်ပါတယ်။ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ ကလေး (၄) ယောက်ရှိတာမို့ ဝလင် ဖူလုံအောင်တော့ မနည်း ကြီးစားရသပေါ့။

ဆာဇာရီ ရာဂျူးက တစ်ခါတလေတော့ ဆရာ ကားကို သူသွားချင်ရာ စီးသွားမောင်းသွားတာမျိုး လုပ်တယ်။

ဥပမာ- ဆရာကို ရုံးပို့ပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ ကားကို ကားခန်းထဲမှာ ထားပြီး ရေဆေးဆီလိုက်လုပ်နေရမယ့်အချိန်မျိုးမှာ သူ့မိန်းမရှိရာကို ကွေ့ဝင်တာမျိုး၊ သူ့သွားနေကျ ကျိတ်ပုန်းကစားဝိုင်းလေးရှိရာကို ဝင်တာမျိုး တို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဒီလိုလုပ်တာက အမြဲတမ်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတလေမှ လုပ်တာမို့ ရာဂျူးက အပြစ်ကြီးလှတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ လူဆိုတာ အနည်းအပါး ဒီလိုမျိုးလောက်တော့ လုပ်ကြမှာပါပဲလို့ သူက အောက်မေ့ပါတယ်။

ဒီလို ခရီးကလေးမျိုးတစ်ခုက အပြန်မှာပဲ ဒီကိစ္စဖြစ်တာပါ။ အဲဒီနေ့က ရာဂျူးဟာ ကစားဝိုင်းက ထလာခဲ့ပါပြီ။ အပြန်မှာပါ။ စစ်ရေးပြကွင်းကြီးကို ကွေ့ပတ်မောင်းရတဲ့ ကြားလမ်းကလေးပေါ်မှာပါ။ လမ်းက ကျင်းတွေ ချိုင့်တွေလည်းရှိရဲ့။ လှည်းလမ်းကြောင်းကလည်း နက်ရဲ့။ ဒီလို လမ်းကို တော်တော်ကလေး မောင်းမိမှလူချမ်းသာတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်နဲ့ ကတ္တရာစေးလမ်း ချောချောကြီးပေါ်ကို ရောက်မှာပါ။ အဲဒီလမ်းကြီးပေါ်ကို ရောက်ရင်တော့ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ ရရှိနိုင်တဲ့ တင့်တယ်မှုအထွေထွေနဲ့ တွေ့ရပြီပေါ့။

ဆာဗာရီ ရာဂျူးက သူ့ကားကို ဒီလမ်းကြီးပေါ်ရောက်ဖို့ လိုသေးတဲ့ တစ်နေရာ၊ လှည်းလမ်းကြောင်းထဲမှာ သူ့ကားကို ဆောင့်အင်ဆောင့်အင်နဲ့ မောင်းနေရတုန်း မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ကားလမ်းပေါ်ကို တမင်တကာဝင်ပြီး ပစ်လွဲချလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဖြစ်သွားတာက သိပ်မြန်ဆန်တာကိုး။ ရှေ့က နွားလှည်းကြီးတစ်စီးကို ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေမိလို့ ဒီမိန်းမ ဒီလို လုပ်လိုက်တာကို မမြင်မိလိုက်တာလို့ ထင်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားနဲ့တော့ တိုက်မိလိုက်ပါပြီ။ နို့ပေမယ့် လုံးလုံးတက်နင်းမိလိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကားရွံ့ကာဘေးနဲ့ တိုက်ပြီး ဒီမိန်းမလမ်းဘေးက ကျားလျှာချဲ့တွေဘက် လွင့်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

တော်ပါသေးရဲ့။ မသေဘူး။ ကျားလျှာချဲ့တွေထဲက ကုန်းထရုန်းထွက် နေတယ်။ အံ့အားကြီးသင့်လို့။ ရာဂျူးဟာ ကားလက်ကိုင်ပေါ်က ကုန်းပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလောက်ပဲ မြင်လိုက်တာပဲ။ သူက လန့်ဖျပ်ပြီး ဘရိတ်ကို ခြေထောက်က တအားဆောင့်နင်းထားလိုက်တာလေ။

ဒီနောက်တော့ သူ့ခေါင်းထဲ အတွေးတွေ စိတ်နားဝင်လာပြီး သူ့သွားရမယ့် လမ်းနဲ့ အင်မတန် ဝေးတဲ့နေရာမှာ သူ့ကားဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲ။ ဒါကို သူ့ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ။ သူ့လိုဝင်စင်ဟာ အသိမ်းခံရတော့မယ်။ အလုပ်လည်း ပြုတ်မယ်။ ရာဂျူးထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ဒီနေရာမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ လူမသိခင် သူထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သတိရလာတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ ဟိုကဒီက ထွက်မလာခင် သူလစ်မှ၊ အမြန်ဆုံးကို လစ်ပြီး မောင်းပြေးမှ။ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးဖို့ လုပ်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုတော့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ ပိန်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ မိန်းမ။

ရာဂျူးမျက်စိထဲ ဒီမိန်းမမျက်နှာက ပျောက်မသွားဘူး။ ကပ်ပါလာတယ်။ ညနေ (၃) နာရီမှာ (ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်ပဲ ကြာသေးတဲ့အချိန်) သားအငယ်ကို ကျောင်းက ကြိုခေါ်လာခဲ့ရပြီး အိမ်ကို ပို့ပေးရတယ်။ ညနေ (၄) နာရီထိုးတော့ အကြီးကောင်ကို ကြိုရတယ်။ စက်ရုံက ညနေ (၅) နာရီခွဲမှ ပိတ်တာ။ အဲဒီကို အချိန်မီ မပျက်မကွက် သွားရမယ်။ ဆရာကို ကြိုရမယ်။ နို့ပေမယ့် (၅) နာရီခွဲခင်တော့ သူအားသေးတယ်မှတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်းကတော့ မီးဖိုနား ဟိုယောင်ဒီယောင်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေကျ။ အဲဒီလိုလုပ်နေရင် မီးဖိုထဲကသနားတတ်တဲ့ ထမင်းချက်ကြီးက သူ့ကို ကာဖိတစ်ဖန်ခွက်ဖျော်ပြီး တိုက်နေကျ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့ ရုံးက သူ့ကိုစောစောကြိုလှည့်လို့ မှာတယ်ဆိုပြီး သူ့သွားချင်ရာလည်း သွားတတ်သေးရဲ့။ ဒီလို ထွက်လာခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူကမှ လိုက်စစ်မနေတတ်ပါဘူး။

ဒီကနေ့တော့ လာနေကျမီးဖိုနားကိုတော့ အကျင့်ပါနေလို့ ရောက်လာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက တောရောက်တောင်ရောက်။ သူ့လက်ထဲ ကာဖိဖန်ခွက်လာထည့်တော့ သူက ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ငြာ...” မိန်းမကစိတ်ပူလို့ မပြီးသေးဘူး။ စောစောကလောက် တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒါမြင်ရတဲ့ ရာဂျူးကသူတတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးချင်တဲ့ စေတနာပေါ်လာတယ်။

“မင့်အိမ် ငါလိုက်ပို့ပါမယ်၊ အချိန်မီနိုင်ပါသေးရဲ့၊ ကဲ - ပြော အိမ်ဘယ်နားမှာလဲ”

မိန်းမက - “ရှင်က သနားတတ်တဲ့လူပဲ” လို့တော့ ပြောပါရဲ့၊ နေရာကတော့ မထဘူး။

“လာလေကွာ၊ တက်၊ မင်းခြေနင်းဘက်မှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရင် မင့်ကို ဘယ်သူမှ မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရာဂျူးက ခဏဆိုင်းနေရတယ်။ ဘာလို့လဲဆို ဒီမိန်းမက လှုပ်မှ မလှုပ်ဘဲကလား။ “မင်းခိုက်မိထားသလား” လို့ မေးတော့ -

“မခိုက်မိပါဘူး” တဲ့။
“သေချာလား” ဆိုတော့ -

“သေချာပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဟိုနားဒီနား ပွန်းတာပဲ ရှိပါတယ်” တဲ့။

“ကဲဒါဖြင့် တက်၊ ကားပေါ်ကို” လို့ ဆိုတော့
“ကျွန်မမှာ သွားစရာ မရှိဘူး” တဲ့။

ခက်ပါပြီ၊ ရာဂျူးမှာ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ သူဆရာကို ကြိုရှဉ့်မှာလေ။ “မင်းလမ်းပေါ်ရောက်နေတာပဲဟာ၊ မင်းသွားစရာတစ်နေရာ တော့ ရှိလို့ပေါ့”

“ကျွန်မက လမ်းပေါ်မှာ၊ ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒါ မင်းတစ်နေရာရာ သွားမယ်လို့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြီးပါပကော ကျွန်မမှာ သွားစရာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး”

ဒီမိန်းမအသံက ခြောက်သွေ့သွေ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာ သူသိပြီး တကယ်လည်း ပြောနေပုံပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရာဂျူးက သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်တဲ့အခါ ရာဂျူး နည်းနည်းတောင် လန့်သွားတယ်။ ဒီကောင်မလေး ဘာမှ ကြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကလေးသာသာရယ်။ သူ့သမီးအကြီးထက် ဘယ်လောက်မှ ပိုကြီးမယ့်ပုံ မရဘူး။

“မင်းအရွယ်က ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ကွယ်၊ ခုလို လျှောက်သွား မနေပါနဲ့” လို့ ပြောရင်း သူ့ရင်ထဲက ကရုဏာလှိုင်းက ဒီကောင်မလေး အကြောင်းကို မေးချင်စိတ်ပေါက်လာစေတယ်။ ဒါကြောင့် မေးလိုက်မိတော့ ကောင်မလေးက -

“ရှင် တကယ်မေးနေတာလား၊ ကျွန်မ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲလို့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဆိုင်တယ် မထင်ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မပြောပါမယ်။ ကျွန်မ ... ကျွန်မယောက်ျား ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ သူ့မြို့တက်ပြီး အလုပ်ရှာသွားတာ၊ ကျွန်မတို့ရွာမှာ အလုပ်ကတစ်ခုမှ မရှိဘူးလေ၊ သိတယ်မူတ်လား။ ... အဲဒါ သူသွားတာ ခုဆို ခြောက်လရှိပြီ၊ ကျွန်မသူ့နောက်လိုက်ခဲ့တာ၊ ရှာလို့တွေ့မလားပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကြီးက လူတစ်ယောက်တွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကြီးလိုက် ကျယ်လိုက်တာ”

“မင်းပြန်လို့မရဘူးလား၊ မင်းမိဘတွေဆီ”

“သေကုန်ကြပြီ” တဲ့။ ကောင်မလေးက ခံပြင်း ဝမ်းနည်းသံနဲ့။
“သူတို့ မသေသေးရင်တော့ ကျွန်မဖို့ ဒီထက်တော်တဲ့ယောက်ျားကို ရှာ ပေးမှာပေါ့” တဲ့။

လင်လည်း မရှိဘူး၊ မိဘလည်း မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိပုံ မရဘူး။ ဒီမြို့ကြီးမှာ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်။ “မင်းဘယ်မှာနေ၊ ဘယ်မှာစား၊ ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲကွယ်” လို့ ရာဂျူးဟာ ကြက်သီးများထစမန်း သူ့အတွက် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။

“ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်နေရတာပဲ” လို့ ရိုးရိုးပဲ ဖြေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြီး အသားယူတဲ့သဘောလည်းမပါ။ သနားနေတဲ့ပုံလည်း မဟုတ်၊ ရိုးရိုးပါပဲ။ သူ့ဖြေပုံကိုကြည့်ပြီး ရာဂျူးက ဒီကောင်မလေးကို အထင်ကြီးလာတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့အသက်ဆံဖျား စိတ်ကူးကို လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ငါသိတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ မင်းကို သူက ဈေးပေါပေါနဲ့ နေစရာအခန်းတစ်ခု ပေးလိမ့်မယ်၊ ကဲ တက်” တဲ့။

ရာဂျူးက ကောင်မလေးလက်ထဲ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထည့်လိုက် တယ်။ (ဒီနေ့က လဆန်းတဲ့နေ့၊ ဒရိုင်ဘာလခထုတ်လာခါရှိသေးတယ်) ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို ကားပေါ်အတက်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခုနင်ကမှ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ကစားဝိုင်းအိမ်ကို ပြန်မောင်းခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်က စောစောက ရာဂျူးထွက်သွားခဲ့တုန်းက အပူအပင်မဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာခဲ့တာ။ ခုဖြင့် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး။ သောကတွေရင်မှာပိုက်လို့။

ရာဂျူး သိပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒုက္ခကို သူ့ပွေ့ပိုက်ထားမိပြီ ဆိုတာ။ ခုလည်း ဒုက္ခက စပါပြီ။ သူ့ဆရာက စက်ထဲက သူ့ကို စိတ် မရှည်နိုင်ဘဲ စောင့်နေပြီကော။ သမဲတလင်းကြီးပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ ရာဂျူးက -

“ဘီးပေါက်နေလို့ပါဆရာ” လို့ အသံကွဲနဲ့ တောင်းပန်တယ်။ နို့ပေမယ့် နောက်ကျတာက အလွန်အမင်း၊ တာယာတွေက အားလုံး အသစ်တွေချည်း။

“ကံကိုဆိုပါတယ်” လို့ သူက ထပ်ဖြည့်ကြည့်တယ်။ “သိပ်ဖျင်းတဲ့ ကောင်ပါကလား” လို့ သူ့ဆရာက ပြောလိုက်ပြီ။ “ကားဘီးလဲတာ တစ်နာရီတောင် ကြာရသလား” တဲ့လေ။

ရာဂျူးက လိမ်လိမ်မာမာ ဘာမှ နှုတ်တုံ့မပြန်ဘဲ နေလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲ။ သူ့မိန်းမကို ရသမျှလခအကုန်လုံး အပ်လိုက်ပါတယ်။ စောစောက သူသုံးထားတဲ့ငွေ (၅) ကျပ် ကိုတောင် နှုတ်မယူလိုက်ပါဘူး။ ရာဂျူးဟာ ဒုက္ခိတမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီ လိုက်တယ်။ ကူညီပြီးရင် သူ့ကိစ္စပြီးပြီပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ရာဂျူးဟာ သိပ် သိမှာတဲ့လူ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ခုတော့ ကစားဝိုင်းကို သွားတဲ့အကျင့်ကလေးက မပျောက်ဖျက်နိုင်လို့ ကစားဝိုင်းကို မကြာမကြာ သွားမိတယ်။ သွားမိတဲ့အခါ ဟီနေ့က မိန်းကလေးကို သူ့နဲ့အတူ လက်တွဲ ကယ်ဆယ်ထားတဲ့ ကစား ဝိုင်းထောင်သူကိုလည်း သတင်းပလင်း ခုံစမ်းမိတတ်သေးတယ်။

ကစားဝိုင်းထောင်သူက သူ့နဲ့ရာဂျူး သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့တာ ကြာလှ ပါပြီ။ ဒီလူက ကစားဝိုင်းအပြင် နာမည်ပျက်တဲ့အမျိုးသမီး မွေးစားတဲ့ အလုပ်ကလေးကိုလည်း တစ်ဖက်က လုပ်နေသေးတာ။ ရာဂျူးက အဲဒီလို လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ သူ့သိပ်မသိရီအမှန်၊ ခုံလည်း မခုံစမ်းဖူးဘူးလေ။ သောက်ဖူးနှစ်ယောက် ပေါင်းသင်းခင်မင်ကြတာဟုတ်လား။ မိန်းမတွေလိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က ဘာမဆို သိချင်စိတ်နဲ့ မေးမြန်း ခဲ့စမ်းမနေဘူးပေါ့။

ရာဂျူးက သူ့အိတ်ထဲပါတဲ့ ငွေအကြွေကလေးတွေကို မြည်အောင် အိတ်ထဲနှိုက်လှုပ်လိုက်ပြီး သိပ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံ မပြတဲ့လေသံနဲ့ သူ့အပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်လိုနေသလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဝိုင်းထောင်သူ ခိတ်ဆွေက သူ့မှာ ငွေမပါဘူးဆိုတာ ပိုက်ဆံအကြွေလှုပ်ပြပြီး ထုတ်ဖော်တာကို သိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောပါပဲ။ “ကလေးမ ဆုတ်နေပါတယ်၊ သူက သဘောကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့ကို ဝိမလာတစ်အိမ်လုံးက ချစ်ကြပါတယ်” လို့ ပြောတော့ ရာဂျူးဟာ ထနေမိမတတ်ဘဲ။ သူက ဝိမလာအိမ်ဆိုတာ မကြားချင်ဘူးလေ။

အဘိုးကြီးက “ကလေးမနေတာက သူတို့နဲ့တခြားစီပါ၊ သူတို့နဲ့ ဆိုင်ဝ တခြားစီပါ၊ ခင်ဗျားသိတယ်မှတ်လား” တဲ့။

ရာဂျူးက “ဟုတ်-ဟုတ်-သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့အစေ့အဆင်ပြေနေပြီလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် တာဝန်ရှိတယ်လို့ စိတ်ထဲက ခံစားမိလို့ပါ” လို့ ပြောတဲ့အခါ အဘိုးကြီးက “အေးပါ၊ ခင်ဗျားသူ့ဆီကို အချိန်မရွေး သွားကြည့်လို့ ရပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဘိုးကြီးက အဲဒီလိုပြောတာကို ရာဂျူးစိတ်ထဲတော့ သိပ်မကြည့်မိဘူး။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြီး တစ်နေ့တော့ ဝိမလာအိမ်ဘက်က ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

ရာဂျူးစိုးရိမ်ခဲ့မိတာ လောလောဆယ်တော့ အခြေအမြစ်မရှိသလိုဘဲ ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူ့ကို ဘယ်မိန်းမကမှ ထွက်ပြီး မဖြူဆွယ်ပါဘူး။ မသင်္ကာစရာ အသွင်အပြင်လည်း တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ သူ့သွားတာက မနက်စောစောမှာပါ။ သူကကောင်းပါတယ်။ သူတွေ့ချင်တဲ့ မိန်းကလေးက အပြင်ထွက်လာတာနဲ့ ပက်ပင်းသွားတွေ့တယ်။

ရာဂျူးက “ဇာနက်” လို့ ကောင်မလေးနာမည်ကို အသံတိုးတိုးနဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကို ချက်ချင်း မှတ်မိကာ သူ့ဆီကို ကျေနပ်ဟက်ပက်တဲ့အပြုံးနဲ့ လာပါတယ်။

“မင်း အဆင်မှ ပြေရဲ့လားလို့ ငါလာကြည့်တာပါ” လို့ ရာဂျူးကပြောတော့ “အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်ရှင်” လို့ ဖြေတဲ့အခါ ရာဂျူးက ဒီကောင်မလေးစိတ်ဓာတ် ပြန်လည်တက်ကြွလာပြီး ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင် ဖြစ်လာပုံကို သဘောကျနေပါတယ်။ ကောင်မလေးက “ဒါတွေအားလုံး ရှင်ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ကျွန်မအပြစ်တွေကို အားလုံးခွင့်လွှတ်ပြီး ရှင်ကူညီ လို့ပါ” တဲ့။

ရာဂျူးက ကောင်မလေးဆိုတဲ့ ကျေးဇူးစကားကို မလိုပါဘူးလို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ တကယ်က သူလည်း ကောင်မလေးအတွက် ဘာ ဟုတ်ဟုတ်ညားညားလုပ်ပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ပြီးတော့ အခု ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေပြီ၊ ကလေးတွေကို ကြည့်ပေးရတဲ့အလုပ်၊ လခကတော့ မများဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အလကားနေရင် အလကားဟုတ်လား၊ ရှင်မိတ်ဆွေက ကျွန်မကို ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ် ရှာပေးဦးမယ်တဲ့။ လခလည်းကောင်းမယ်အလုပ်တဲ့” လို့ ပြောတော့ ရာဂျူးဟာ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာသွားပြီး ထခုန်ချင်မတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေက ဘာအလုပ်မျိုး ရှာပေးတာဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း သူ့ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ “အေးဗျာ ဇာနက်က မိန်းမကောင်းကလေးအစစ်ပဲ” လို့ အားတက်သရော သူက ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မိတ်ဆွေကလည်း “ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့၊ သဘောကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးမလို့” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ ဒီကလေးမကို အပ်လာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ မအပ်ခင်ကလို ချောမွေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့ ရာဂျူးက -

“ကောင်မလေးက ခင်ဗျားရှာပေးတဲ့အလုပ်အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူ့ပိုပြီး ချောင်လည်အောင် လုပ်ပေးတာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒီအလုပ်က တကယ်ကောင်းမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ခင်ဗျားသူ့ကို ဘာစိတ်ကူးထားလဲ”

“လောလောဆယ် ဘာမှ မရှိသေးပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုခု နေရာကျတဲ့ အလုပ်တွေ့ရင် ပေးချင်လို့ပါ” လို့ ပြောတော့ ရာဂျူးက သူဟာ ကောင်မလေးအပေါ် စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်၊ သူ မြို့မှာနေသရွေ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရာဂျူးက ဇာနက်ဆီကို ခဏခဏ လာတွေ့ပါတယ်။ ကောင်မလေး ထွက်လာတဲ့အထိ အဲဒီအိမ်ရဲ့အပြင်ဘက်က ရပ်စောင့်နေတယ်။ တွေ့တဲ့အခါမှာလည်း ကောင်မလေးဟာ သူကလွဲပြီး အသိမိတ်ဆွေမရှိတာတစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေဆိုလို့ သူပဲရှိတာတစ်ကြောင်း၊ ကောင်မလေးက ငယ်တာ၊ အပြစ်မဲ့တာကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့

စိတ်ဝင်စားပြီး သနားတာတစ်ကြောင်း ဒီလိုအလည်လာတဲ့အခါ အချိန်တွေဟာ နေသင့်တာထက် ပိုနေမိတယ်။ လာသင့်တာထက်ပိုပြီး လာနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ မတင့်တယ် မဖွယ်ရာတာမျိုးတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပွားလာမှုတွေကြောင့် ရာဂျူးမှာ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရတော့တယ်။

စပုံက ဒီလိုပါ။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို စကားမပြောတော့ဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်တဲ့အတိုင်း သူ့ကို သပိတ်စမှောက်ပါတယ်။ သားသမီး တွေကတော့ ဒီအထဲ မပါပါဘူး။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ဒီလိုလုပ်တာ သူ သိလာတော့ သူမကျေနပ်တာရှိပြီဆိုတာကို နားလည်ပြီပေါ့။ သူ့ပြန်စဉ်းစားတဲ့ အခါ သူ့မိန်းမ သူ့အမေးတွေကို ပြန်ကြားပုံက ခေါ်တစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းက စခဲ့တာကို သတိရလာတယ်။ နောက်တော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့သာယာမှုဖြစ်တဲ့ လင်မယား ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်မျိုး လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ရာဂျူးက ငါ့မိန်းမ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်တာ ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ ဘာမှလည်း ငါ့ဘက်က အမှားအယွင်း မရှိပါကလားလို့ သူက မြင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူမအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့မိန်းမကို ဖွင့်မေးရတော့တယ်။

“ဟေ့ - မင်းက ငါ့ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ” လို့။ အဲဒီတော့ မိန်းမက ခေါင်းရမ်းတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကတော့ “ဟင်း - အံ့ပါရဲ့” ဆိုတဲ့ပုံမျိုး၊ ပါးစပ်ကသာ ဘာမှ မပြောတာ။ ရာဂျူးက အဲဒါကိုပဲ မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် “ဒါဖြင့် ဘာလို့ အရပ်ကြီးလို ငါ့ကို ငုတ်တုတ်ကြီး လုပ်နေရတာလဲ” လို့ မေးရော။

အဲဒီလိုမေးတော့မှ ရေကာတာက ကျိုးတော့တာကိုး။ သူ့မိန်းမက ဆာရီနဲ့ မျက်နှာအုပ်ပြီး ငိုပါလေရော။ အိမ်ထောင့်မှာ ထိုင်ရင်း ရှိုက်ရှိုက် ပြီး ငိုတော့တာပါ။

“ဟေ့ ဘာလို့ငိုတာလဲကွ” လို့ မေးရင်း ရာဂျူး လန့်လာတယ်။ “မငိုပါနဲ့ကွာ”

“ဪ... နှစ်တွေ ဒါလောက်ကြာတဲ့အထိ” လို့ သူ့မိန်းမက မပွင့်တပွင့် ပြောလာတယ်။

“ဒါလောက်နှစ်တွေကြာတဲ့အထိ၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အံ့မယ် ရှင်က မေးရတယ်ရှိသေးလား”

“ငါမသိလို့ပါ၊ ငါဘာဖြစ်နေလို့လဲ” လို့ ထိတ်လန့်တကြား ရာဂျူးက မေးတော့ -

“တော်က၊ ရှင်က မသိဘူး၊ ဟုတ်စ။ ကျွန်မကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး တောင် မသိဘူး လုပ်နေသေးသလား” လို့ မျက်နှာကို ဆာရီနဲ့ ဖုံးထား ရာက ဆာရီကို ဖယ်ရှားပြီး ဒေါသနဲ့ မေးလိုက်တော့ -

“ငါ တကယ်မသိလို့ မေးတာပါ” လို့ ရာဂျူးက ပြန်ပြောတယ်။

“အေး - ရှင်ကသာ မသိနေ၊ လူတကာကတော့ သိနေပြီ၊ ရှင့် ဆွေမျိုးတွေအားလုံးကလည်း ဝီမလာအိမ်မှာ ရှင်ထားတဲ့ကောင်မလေး အကြောင်းကို သိနေကြတာပဲ” လို့ ပြောပြီး သူ့မိန်းမက အသစ်တစ်ခါတိုး ဆာရီနဲ့ဖုံးပြီး ငိုပြန်ပါရော။

ဆာဗာရီ ရာဂျူး အံ့အားကြီးသင့်ပြီး ဘာမှ နှုတ်တဲ့ မပြန်နိုင်တော့ ပါဘူး။ အိမ်ထဲမှာတင်နေပြီး သူ့အပြင်ဘဝကို ဘာမှ မသိ၊ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းမလို့ သူယူဆထားသူက ဝီမလာအိမ်ကအကြောင်းတွေကို ဘယ်နှယ်များ လုပ်ပြီး ကြားသိနေရပါလိမ့်။

“မင်း - မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို သိနေရတာလဲ” လို့ ရာဂျူးက သူဒီလို မမေးအပ်ဘူးဆိုတာသိရဲ့နဲ့ မေးလိုက်မိတော့ - မျက်ရည်တွေနဲ့ပေမယ့် ဒေါသထွက်နေတဲ့ သူ့စနီးက -

“ရှင်ပြောနိုင်တာ ဒါပဲလား။ ကျွန်မသိတာ နှစ်တွေနဲ့ ချီ ရှိနေပြီ။ ရှင်ဖဲရိုက်နေတာလည်း သိတာပဲ။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာမှတ်လို့လဲ။ မနေ တစ်နေ့ကမှ မျက်စိမပါ နားမပါ မွေးလာတဲ့ကလေး ထင်လို့လား။ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ်။ မပြောပါဘူးလေဆိုပြီး မပြောချင်လို့သာနေတာ။ ဒါပေမယ့်

ရှင် ဟာက လွန်လွန်းတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘွတ်ဖိနပ်စုတ်လို တော်ရာ ချောင်မှာ ပစ်ထားတယ်။ အငယ်အနောင်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ တကတဲ စိတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ ပြောမကောင်းဘူး”

“ဟေ့ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနားမလည်ပါဘူး၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသူ့အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ် ငါထင်လို့၊ ဒါပဲ၊ သိလား၊ ဒီပြင်မပိုဘူး” လို့ ရာဂျူးက ပြောပြီး သူက စာနာကိရဲ့ကိစ္စကို အစအဆုံး ပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာတွေပြောပြော၊ သူ့မိန်းမက အယုံအကြည် မရှိတော့ပါဘူး။ ရာဂျူးပြောပြတဲ့အကြောင်း အရာကလည်း ယုံတမ်းသိပ်ဆန်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါကို ရာဂျူးလည်း သိပါတယ်။ သူ့ယုံတမ်းပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါတော့ သူ့မိန်းမက သူ့ပုံပြင်ရဲ့ ပျော့ကွက်ကို နှိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် ရှင်ဘာလို့ ခဏခဏ သွားနေသလဲ” လို့ ရန်လိုတဲ့အသံနဲ့ မေးတော့တယ်။ “ရှင်တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးပြီးရင် ဘာခဏခဏ သွားနေစရာလိုသလဲ” လို့ မေးတာပေါ့။

“ငါမသွားရင် သူ့ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ဟိုအဘိုးကြီး ဘာလုပ်စားတယ်ဆိုတာ မင်းမကြားဖူးဘူးလား” လို့ ပြောပြီး အဘိုးကြီးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဝိမလာအိမ်ရဲ့ နာမည်ကြီးသတင်းအမျိုးမျိုးကို အကျယ်တဝင့် ရာဂျူးက ရှင်းပြတယ်။ သူ့မိန်းမက ဒီရှင်းလင်းချက်တွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာဘူး။

“ဒါဖြင့် သူ့ဘာလို့ အဲဒီမှာနေသလဲ၊ တခြားမှာနေစရာတွေ ပြည့် လို့ပဲ”

“အိမ်လခမတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ရတဲ့လခက သူ့စားဖို့မှ အနိုင်နိုင် ရယ်ဟာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီထက်လခကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရှာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်မျိုးမရခင်တော့ ...”

“အဲဒီအလုပ်မျိုးမရလည်း ရှင်ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ သူ့ဖာသာ စောင့်ထိန်းလိမ့်မပေါ့”

“ဟ - ကောင်မလေးက သိပ်ငယ်တယ်ကွ”

“အမယ်လေး၊ အမှန်က ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ဒီကောင်မလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ကျေးဇူးရှင်ကြီး လုပ်နေတာပါ။ ဒါကို ရှင်က သာယာနေတာပါ”

သူ့မိန်းမရဲ့ ဝေဖန်ချက်က ရာဂျူး ဖျဉ်းခနဲ စပ်သွားစေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက မှန်သမ္မုတ်လား။ ရာဂျူးကတော့ မိန်းမများ အပြောရ ခက်ပါကလား၊ ခေါင်းမာလိုက်တာလို့ ထင်တယ်လေ။

“ကဲ ပြောလိုက်ပါပေ၊ လူတကာကဲ့ရဲ့နေတဲ့ဒီကိစ္စကို ရှင်ရပ်တန်းက ရပ်တော့”

“မရပ်နိုင်ဘူးကွ”

“အဲမယ် - ရပ်ကိုရပ်ရမယ်”

ရာဂျူးဟာ လက်နက်ချအညံ့ခံရတော့မယ့်ဆဲဆဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဒီကောင်မလေးကို ပစ်ထားသင့်ဘူးလို့ သူက မြင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် -

“မရပ်နိုင်ဘူး၊ ငါရပ်ရမယ်ဆိုရင် ငါစိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

အဲဒီတော့ သူ့မိန်းမက တစ်ခါထပ်ပြီး ငိုပြန်ပါရော။ “ရှင်က ရှင်အတွက်သာ စဉ်းစားတဲ့လူပါလား။ ကျွန်မတို့ဘယ်လိုမျက်နှာထားနေ ရတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူး။ ရှင်မိန်းမ ရှင်မိသားစု သူများကဲ့ရဲ့သမျှ ငုံ့ခံနေရတာ ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘူး”

ရာဂျူးက တကယ့်အကျဉ်းအကျပ်ကိုတော့ ကျနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လူ့ကျင့်ဝတ်တစ်ခုလို့ သူမြင်ထားတာကို စွန့်ဖို့ ဝန်လေးနေပါတယ်။

သူတို့အိမ်ထောင်မှာ အဲဒီကစပြီး တင်းမာမှုကြီးနဲ့ ရက်သတ္တပတ်တွေ လွန်လာပါပြီ။ ကလေးတွေကလည်း အဖေနဲ့အမေ ဒီလိုကွဲလွဲနေတာမျိုး

မကြုံဖူးတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောကြဘူးပေါ့။ သူ့မိန်းမကတော့ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေနေတယ်။ အတော်ကြာလာတော့ သူ့ကို မကြာခဏ နှုတ်နဲ့ ထိုးတယ်။ ဆိတ်တယ်။ နောက်တော့ ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိလေတယ် မအောက်မေ့သလို ပစ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ချိုချိုသာသာနဲ့ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်တွေ ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြဿနာက ပြေလည်မသွားပါဘူး။ ရာဂျူးတစ်ယောက် ဇာနာကိုဆီကို ပုံမှန်မပျက် ဝင်ထွက်သွားလာမှုပြုပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခါတိုင်းလို ပျော်စရာ မကောင်းတော့ဘူး။ ရာဂျူးဟာ အပြစ်ရှိတဲ့လူလိုလည်း ခံစားရတယ်။ ဝတ္တရားကြီးတစ်ခု စိတ်မပါဘဲ ဆောင်ရွက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။

နောက် တစ်လလောက်ကြာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဆာဗာရီရာဂျူးက သူ့မိန်းမကို သတိထားပြီး စကားပြောကျင့် နဲ့ တစ်ခုခုပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပုံမှန်အတိုင်း စကားပြန် လာပါတယ်။ ပြန်ရုံမက သူ့ကဆက်ပြီးတော့လည်း ခါတိုင်း ပြောသလို စကားတွေ ပြောလာပါတော့တယ်။ မယုံနိုင်စရာ၊ အရင်သူ့ဇနီးသည် ပြန်ဖြစ် လာသလိုပဲလို့ ရာဂျူးက ဝမ်းသာလာတယ်။ ဒါကြောင့် ရာဂျူးက မနေ နိုင်တော့ဘဲ သူ့ရင်ထဲရှိတာကို ပြောလိုက်မိတော့ -

သူ့မိန်းမက “ကျွန်မလည်း ဒါကို တွေးနေမိတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စလေး အသေးအဖွဲ့ဟာ ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာ အလွယ်နဲ့ အဖြေရှာနိုင်ရဲ့နဲ့ လင်မယားစိတ်ဆင်းရဲနေရတာ ကျွန်မတို့ မိုက်မဲလို့ပေါ့” တဲ့။

“ဘာအဖြေလဲ” လို့ ရာဂျူးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ မေးတော့-
“ဪ ... အခုလို လူတကာကဲ့ရဲ့စကားပြောတာ ခံနေရမှု၊ ချက်ချင်းရပ်သွားအောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့” တဲ့။

“ဟ - ဘယ်လိုတုန်း” ဆိုတော့
“ရိုးရိုးကလေးပါပဲ၊ စောစောက ဒီစိတ်ကူးမရတာတောင် ကိုယ့် ဖာသာ အံ့ဩနေတယ်။ ဒီကလေးမကို အဲဒီအိမ်ကခေါ်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ခေါ်ထားလိုက်ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား” တဲ့။

“တို့နဲ့ အတူနေမယ်” လို့ ရာဂျူးက တအံ့တဩ စကားထပ်လိုက်ပြီး “သူ့ကို ကျွေးရမယ်၊ မွေးရမယ်၊ ဒါတွေငါမတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ မင်း သိပါတယ်၊ ခုတောင် ဘယ်လောက်ကျပ်တည်းသလဲ” လို့ ပြောတော့ “အလုပ်မပါဘဲ စကားချည့်ဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် နှိုသလဲ။ မှုဆိုတာ နောက်ကလုပ်ငန်းရှိရတယ်ရှင်”

“နောက်ကအလုပ်ကို ငါမတတ်နိုင်ဘူးကွ” လို့ ရာဂျူးက ငြင်းဆန် တယ်။ ဒါ သူ့ကို အခွေခံရပြီဆိုတာလည်း နားလည်လိုက်ပါပြီ။

သူ့မိန်းမကတော့ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ “ကျွန်မတို့ကတော့ အနှစ်နာခံရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဆာရီတစ်ထည်က နှစ်ထည် ယေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်သလို ရှင်လည်း သုံးနေကျ ခွဲနေကျလေးတွေကို ခြီးခြံရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ လူကဲ့ရဲ့လွတ်တာနဲ့ စာရင် အဲဒါတွေက ဘာအရေးလဲ”



အဲဒီနည်းနဲ့ ဇာနာကီအိမ်ထဲရောက်လာပါတော့တယ်။ ရာဂျူးစိတ်ထဲ မှာတော့ မသက်မသာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သူ့အရင်က စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မိန်းမငယ်နဲ့ သူ့အိမ်သားတွေကတော့ ချက်ချင်းပဲရောရောနှောနှော နေသား တကျ ဖြစ်နေပါတယ်။ ရာဂျူးမှာတော့ အောင့်သက်သက်နဲ့ ကစားပိုင်းလည်း မသွားနိုင်တော့ဘူးလေ။ သူ့မိန်းမကတော့ ဇာနာကီ အလုပ်လုပ်လို့ ရသမျှ ပေးတာကလေးလည်း ယူလို့။ ရာဂျူးမှာသာ ဇာနာကီဆိုတဲ့ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သနားလို့ ကယ်ဆယ်ကြည့်ရှုထားတယ်ဆိုတဲ့ လူ့စွမ်းကောင်းကြီး အရသာလေး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီး ဇာနာကီဟာ ရာဂျူးမတတ်နိုင်တဲ့ကြားက ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုနေရတဲ့ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ရာဂျူးက သူ့မိန်းမကို ညည်းညည်းညာညာနဲ့ “ဒီအတိုင်းဘယ်လောက်ကြာကြာ နေသွားကြမှာလဲ” လို့ မေးတော့

“ကလေးမ သူ့ယောက်ျား ရှာတွေ့တဲ့အထိပေါ့” တဲ့။ ရူးချင်စရာ
ကောင်းတဲ့ တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့အသံနဲ့။

“ဟ - အဲဒါက နှစ်တွေနဲ့ချိကြာနေတော့မှာ”

“ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်”

“အဲဒီအတောအတွင်းမှာ”

“အဲဒီအတောအတွင်းတော့ သူ့ကျွန်မတို့နဲ့ နေမှာပေါ့။ သူဟာ
ရှင့်သမီး၊ ကျွန်မသမီးလိုပဲပေါ့”

“ဪ... ငါကတော့ ”

သူ့မိန်းမက မျက်လုံးတစ်ချက်ဝင့်လိုက်ပြီး -

“ရှင်ကလည်း သူ့ကို သမီးလေးလိုပဲသဘောထားပေါ့၊ ကောင်မလေး
မသိတဲ့ အဖေနေရာဝင်ယူလိုက်ပေါ့ရှင်” လို့ ဖြေပါတယ်။

(ကမလာ မာကန်ဒရာရေးတဲ့ *Checkmate* ကို
ဘာသာပြန်ပါတယ်။)



လူနဲ့ငါး

[ကလပ် (၈၃)၊ ဝန်ထုပ်၊ ၁၉၉၂]



လူ နဲ့ ငါး

လမ်းဆုံမှာ စုနေကြပြီးဖြစ်တဲ့ ရွာသားတွေက အိမ်က ထွက်မလာသေးတဲ့ ကျန်ရွာသားတွေကို အော်ခေါ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူ့ရေ ဘယ်ဝါရေ လာလေ ဆိုတာတွေက ညံ့လို့ပါ။ ဇီဝကမ္ဘာလည်း ဝါးနဲ့ရက်ထားတဲ့ ဆောင်းနဲ့ စပါးကျိုက တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ တောင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး သုံးနှစ်သားသာ ရှိသေးတဲ့ သူ့သားကို “ငါ့သား အဖေ ငါးကြီးကြီး ရပါမလားကွ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

သားက သူ့လက်ကလေးနဲ့ “ဟောဒီလောက် ကြီးတဲ့ငါးကြီး အဖေရခဲ့မှာ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့မိန်းမက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်တယ်လေ။ ဒါကိုပဲ ဇီဝကမ္ဘာက သူ့သား ပြောတဲ့အတိုင်း ငါးကြီး တစ်ကောင်တော့ ဆောင်းမိမှာပဲ။ ကလေးစကားဟာ နိမိတ်ပဲ။ ကလေးပြောရင် မှန်တတ်တယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ပျော်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့လင်မယား အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်ရှိလာပြီဆိုတာကိုလည်း ကွင်းခနဲ သတိရလိုက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူက သူ့မိန်းမကို တစ်ခုခု

ပြောဦးမယ်လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ပြောမထွက်တာနဲ့ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေ လိုက်ရတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆယ့်ငါးနှစ်သားသာ ရှိသေးတဲ့ ဒန်ဘာရူးက ဝါးဆောင်းခပ်ငယ်ငယ်ကို ကိုင်ရင်း ပြေးလာတဲ့ပြီး “ဦးလေး မြန်မြန်လုပ်ဗျ၊ တခြားလူတွေက သွားတောင်ကုန်ကြပြီ” တဲ့။ “အေးဟေ့ တို့လည်းသွားစို့၊ လာကွာ ပြေးလိုက်ကြစို့” လို့ ဇီဝကန္တ က ပြောပြီး အိမ်ထဲက ပြေးထွက် သွားကြပါတော့တယ်။

သူတို့ တစ်ရွာလုံး အင်းတိမ်ကို ငါးဖမ်းသွားကြမယ်လို့ပါ။ လက်ချည်းတော့ ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။ စပါးသိမ်းပြီးလို့ ကောက်သိမ်းပွဲ လုပ်တော့ မီးပုံပွဲမှာ အင်းတိမ်က ရခဲ့မယ့် ငါးတွေနဲ့လည်း ပွဲမှာ စားကြ သောက်ကြ မယ်လေ။

လမ်းဆုံမှာ စုနေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေက နောက်ဆုံးခေါ်တဲ့အနေနဲ့ “လိုက်မှာဖြင့် လာကြတော့ဟေ့” လို့ အော်ခေါ်ပြီး မာကူတီဘီးအင်းတိမ်ကို အားလုံးသွားကြပါတော့တယ်။ အင်းတိမ်ဟာ ရွာနဲ့လေးမိုင် ဝေးပါတယ်။ လမ်းကလယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး သွားကြရတာပါ။ ဇီဝကန္တတို့ တူဝရိုးလည်း ရွာသားတွေကို မိအောင် အပြေးလိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။

စပါးတွေက လယ်ကွင်းတိုင်းမှာ ရိတ်ပြီး သိမ်းပြီး ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် အမြင်မလှတော့ပါဘူး။ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်မှာ မြူတွေဆိုင်းနေတာလည်း ပြယ်ကုန်ပါပြီ။ တိမ်စတွေကတော့ လူတွေ အင်းတိမ်ကို ငါးဖမ်းဖို့ပြေးနေကြတာနဲ့အပြိုင် သူတို့ကလည်း လေနဲ့အတူ အထက်ဘက်ကို ရွေ့လျားနေကြလေရဲ့။

ရွာသားတွေကတော့ တစ်ခါတလေ ဒူးဆစ်မြုပ်တဲ့ ရိုးပြတ်တော့မှာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထယ်ထိုးပြီး အကွက်တွေထဲမှာ ဖြတ်သန်းသွားနေကြတယ်။ လူတိုင်း လက်ထဲမှာလည်း ဆောင်းတွေ ထောင်းတွေကိုယ်စီနဲ့။ ငါးတွေ အများကြီးရခဲ့ဖို့ အိပ်မက်တွေနဲ့ပေါ့။

ဇီဝကန္တမှာလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ရှိပါတယ်။ သူ့စိတ်ကူးက သူများတွေထက်တောင် ပိုလို့မြူးကြွပါသေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မရတဲ့ငါးကြီးမျိုး သူရလိုက်ရင် အားလုံးက သူ့ကို အံ့ဩကြမှာမူတ်လား။ သူ့မိန်းမနဲ့သူသားကို အပြုံးကလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့တာက ဆုထက်ထိ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အဲဒီအပြုံး ကျန်သေးသလိုပဲလေ။

“ဘုရားရှင်ရယ်၊ စောင်မတော်မူပါ” လို့ ဆုတောင်းလိုက်မိသေး။ သူတို့လင်မယား ပေါင်းခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ သူ့မိန်းမကို ငါးကြီးငါးကောင်း တစ်ကောင်မှ ဖမ်းမကျွေးနိုင်ခဲ့သေးဘူး။ သူ့မိခင်သမ္မာ ငါးလေးတွေက မပြောပ လောက်တဲ့ ငါးသေးငါးပွဲတွေသာပါ။ ကနေ့များ ငါးရုံကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ငါးတန်ကြီး၊ ငါးပတ်ကြီးဆိုတာမျိုးကိုသာ မိလိုက်ရင် လူ ၄-၅ ယောက် လောက်က သူ့အိမ်အရောက် ဝိုင်းကူသယ်ပေးကြပြီး တစ်ရွာလုံး ရှိရှိသမျှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးတွေက သူ့ငါးကြီးကို လာ ကြည့်ကြမှာ မှတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ့ဇနီးက ဘာလုပ်မလဲတဲ့။ ရွာလူကြီးတွေကို ဂါရဝ ပြုတဲ့ ဟူးကားဆေးတံသွားတည်မယ်၊ ပြီးတော့ ရွာသားတွေကို အပြုံးပန်းတွေ ဝေဝေနဲ့ ဧည့်ခံနှုတ်ဆက်နေမှာပေါ့။

ဇီဝကန္တရဲ့စိတ်ကူးတွေက သူ့မျက်စိထဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာမျိုး တကယ်လိုပဲ မြင်ယောင်နေပါတယ်။

တစ်နာရီလောက် သွားမိကြတော့ ရွာသားတွေ မာကူတီဘီး အင်းတိမ်ကြီးကို ရောက်ကြပါပြီ။ ရွာသားတွေက အင်းတိမ်ကြီးရဲ့ ရေတိမ်ရာ ကွေ့တစ်ကွေ့မှာ ဆင်းပြီး ဖမ်းကြ ကံစမ်းကြတယ်လေ။

ရေထဲ မဆင်းကြသေးခင် ခဏနားကြသေးတယ်။ နို့ပေမယ့် မကြာပါဘူး။ ဒိုတီတွေကို တင်းတင်းပြင်ဝတ်ကြ၊ ဂမိုးချားခေါ်တဲ့ ခေါင်းပေါင်း ပုဝါတွေကို တင်းတင်းချည်ကြပြီး ရေထဲဆင်းကြတာပဲ။ အရပ်ရှည်သူတွေက ရနက်နက်ပေါ့။ အရပ်ပုသူတွေက ရေတိမ်တိမ်မှာပေါ့။ ရေမဆင်းချင်သူ

တွေကတော့ ကမ်းပေါ်ကပဲနေပြီး သွားရင်း လက်ထဲက မှိန်းတွေနဲ့ ထိုးဖို့ ငါးရှာနေကြလေရဲ့။

ရွာသားတွေက စနစ်တကျ စီတန်းပြီး ဆောင်းကြတာဆိုတော့ ငါးတွေလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းဆီကို ခုန်ပေါက်ကူးကြလေရဲ့။ ရှေ့မကူးဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်တဲ့ငါးကတော့ ဆောင်းမိပြီပေါ့။ မိတဲ့ငါးကို ဆောင်းပေါက်ကနေပြီး လက်နဲ့နှိပ်လို့ တချို့လည်း တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ရကြပါပြီ။ တချို့ကတော့ စိတ်ကြိုက်ငါးကိုဆောင်းနိုင်ဖို့ လက်နဲ့ဆောင်းတွေ ကို မြှောက်ပြီးသွားနေကြလေရဲ့။ ငါးကတော့ ထင်သလောက် မဟုတ်လှဘူး။

ဒါကြောင့် တစ်ယောက်က “ငါးတွေကလည်း ရှေးကလိုမပေါတော့ ပါဘဲကလား” လို့ မကျေမချမ်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

ရွာသားတွေဟာ အချိန်ကလေးနည်းနည်းရလာတာနဲ့ အဖွဲ့ စိတ်အား ထက်သန်မှုလည်း လျော့လာကြပြီ။

ဇီဝကန္တတစ်ယောက်ပဲ စိတ်မပျက်သေးတာ။ သူ့မှာတော့ ယုံကြည်ချက်က ရင်ထဲမှာ ဝိုင်ဝိုင်ခဲခဲ ရှိနေတယ်လေ။ သူ့သားကလေး ပြောလိုက်တဲ့ စကား၊ သူ့မိန်းမက အပြုံးလေးနဲ့ အတည်ပြုလိုက်မှုတွေက အလကား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အဲဒီလိုရှိတုန်းမှာပဲ ဖြုန်းဆိုဖြစ်လာပါလေရော။ ဧရာမငါးကြီး၊ ငါးကြင်းကြီးလား၊ ငါးသိုင်းကြီးလားမသိ။ သူ့နှာခေါင်းနားကို ရေယက်ကြီးနဲ့ ခတ်သွားလိုက်တာ။ ဇီဝကန္တကသာ ခုအနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါးက နှာသီးဖျားကို ခတ်သွားလို့ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရမှာ သေချာတယ်။ “အမလေး ကြီးလိုက်တဲ့ငါးကြီးဟ” လို့ အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ ဒီငါးကြီးကြောင့် ဇီဝကန္တ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခမဖြစ်ရစ်တာကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ရွာသားတွေရဲ့အားထုတ်မှုက အမြင့်ဆုံးကို ပြန်တက်လာ ပါလေရော။

လူအုပ်က ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန် ရေနက်ရာကို ဆင်းကြပြန်တယ်။ လူတိုင်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေကြပြီလေ။ ဒီငါးကြီးကို ဘယ်သူက မိအောင် ဖမ်းနိုင်မှာလဲဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒီငါးကြီး ဆောင်းနဲ့အုပ်နိုင်တယ် ထားပါဦး။ ဆောင်းကို ဖောက်ထွက်မပြေးဘူးလို့လည်း ဘယ်သူမှ မထင်ဝံ့ဘူး။



ဇီဝကန္တဟာ စိတ်တော်တော်ကို လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာက ခိုင်မာတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပုံကို ပြနေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ လူတိုင်း လန့်သွားရတဲ့အသံကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဇီဝကန္တဟာ သူ့အင်အား ရှိသမျှနဲ့ သူ့ဆောင်းကြီးကို ဖိထားပြီလေ။ သူ့တူကလည်း သူ့ဆီကို အပြေးအလွှားလာပြီး ကုတယ်။ ဇီဝကန္တက “ဟုတ်တယ် မိနေပြီ” လို့ ဝိုင်းမေးကြတာကို ဖြေပါတယ်။ သူက တစ်ခုခုလည်း ဆက်ပြောလိုက်ချင် ပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်က ပြောမထွက်ဘူး။

လူအုပ်ထဲက အသက်အကြီးဆုံး လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဆောင်း မှာ ပါလာတဲ့အလွန်ခိုင်တဲ့ကြိုးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကြိုးနဲ့အတူ ရေထဲ ငုပ်သွားတယ်။ အဘိုးကြီးက တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မိကိုမိရမယ်ဆိုပြီး ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရေငုပ်ကာ ငါးကြီးကို ကြိုးနဲ့ချည်ဖို့ လုံးပန်းပါတယ်။ မရပါဘူး။ အဘိုးကြီးက ဒေါဗွလာတာပေါ့။ “ဇီဝ လက်လျှော့လိုက်တော့၊ ဒါရိုးရိုးငါးမဟုတ်ဘူး၊ နတ်ငါး” တဲ့။

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ရွာသားတွေလည်း စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ကြ တယ်။ ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံက နည်းတာမှ မဟုတ်တာကိုး။ အဲတော့ သူ့စကားကို ပယ်ဝံ့တဲ့လူ မရှိဘူးပေါ့။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း ဒီငါးကြီးကို ဆောင်းထဲမှာ မိဖူးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့ မရလိုက်ဘူး။ ဒီငါးကို ဆောင်းမိတဲ့လူမှာတော့ အဖျားကြီးဖျားပြီး

ခုနစ်ရက်နေတော့ သေရှာရော့တဲ့။ ငါးကိုဆောင်းမိတဲ့လူမှာ သူ့ကိုချည်း စိတ်ထဲခွဲနေပြီး သေခါနီးထိ ငါးကြီးအကြောင်းကိုပဲ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာတဲ့။ ရွာထဲက ဆရာတွေ ဒီလူ့ကို ဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်ကြဘူး။ ဘယ်ဆေး ဘယ်မန္တန်မှ မစွမ်းဆောင်နိုင်လိုက်ဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုဆိုတော့ ရွာသားအုပ်ထဲက လူအများက “ဇီဝရယ် လက်လျှော့ လိုက်ပါတော့ကွာ” လို့ အော်ကြတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဇီဝတို့ တွေရုံးနဲ့ လူငယ်တချို့ကတော့လည်း ဒီငါး မိကိုမိရမယ်တဲ့လေ။ သူတို့က နတ်တွေ ဘာတွေကိုလည်း မယုံပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဇီဝက သူ့တူနဲ့ ဝိဂ္ဂိုင်းကို “ဆောင်းကိုသာ တအား ဖိထားကြ” လို့ ပြောပြီး ဒီတစ်ခါတော့ ငါးကို ကြီးနဲ့ချည်ဖို့ ဇီဝကိုယ်တိုင် ရေငုပ်လိုက်ပြီလေ။

ညနေစောင်းနေက ဝင်ခါနီးလာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေက နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းချက်အနေနဲ့ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ငါးတစ်ကောင်ကို အုပ်ဆောင်းထဲမှာ အုပ်ထားမိပြီဆိုရင် ဒီငါးကို အမိဖမ်းယူနိုင်ဖို့၊ ဆောင်းထဲက လွတ်ထွက်မသွားဖို့ ကြိုးတွေနဲ့ တုပ်ရ ဆိုင်းရတယ်။ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က သိပ်ကို ခက်တာပါ။ ဆောင်းက နည်းနည်း ကလေး မသွား၊ ဟသွားတာနဲ့ ငါးက လွတ်ပြေး ထွက်ပြေးနိုင်တာ ဟုတ်လား။

ဇီဝကလွှာ က လက်ထဲမှာ ကြိုးကိုင်ပြီး ရေငုပ်ပါတယ်။

ရွာသားတွေကတော့ နေရာရွေ့ကုန်ကြပြီ။ ဇီဝကလွှာ ရဲ့ တူနဲ့ အဖော် ဝိဂ္ဂိုင်းတို့ပဲ ဒီနားမှာ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ နာရီဝက်လောက်နီးပါး အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တော့မှ ရပါတော့တယ်။ ဇီဝက ငါးကိုကြီးနဲ့ သေသေ ချာချာ ချည်တုပ်တယ်။ ကြိုးက နည်းနည်းတိုလေတော့ ကြိုးစကို ဆောင်းရဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းမှာပဲ ကပ်ချည်ထားရတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒုက္ခက တွေ့ပြန်ပြီ။ ဇီဝကလွှာ ဆောင်းကို တအား ဖိထားပါရဲ့။ ဟိုနှစ်ယောက်က နည်းနည်းလျော့လိုက်တော့ ငါးကြီးက

ခုနီးခနဲခုနီးပြီး ရေလယ်ကူးသွားလိုက်တာ ဆောင်းကြီးပါ ငါးနောက် ပါသွား ခါလေရော။ ဇီဝကလွှာလည်း ဆောင်းကို လက်မလွှတ်ဘဲ ငါးနောက်က ရေလယ်ကူးလိုက်ရတာပေါ့။

ဖြစ်ပုံက မြန်လွန်းလို့ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ဟာ အံ့အားကြီး ဆင့်နေကြတာပါ။ ရွာသားတွေကတော့ “လက်လျှော့လိုက်ပါ၊ မင်းသေလိမ့် မယ်” လို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ ရွာသားတချို့ကတော့ ကုန်းပေါ်ကနေပြီး အင်းရိုးအတိုင်း ပြေးလိုက်လာကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဝိဂ္ဂိုင်းနဲ့ တူတော်မောင်က ဘာဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို သိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဇီဝကလွှာ နောက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က ကူးလိုက်ကြတယ်။ နို့ပေမယ့် ဇီဝကလွှာနဲ့ တော်တော် ထွမ်းနေပြီ။



ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဇီဝကလွှာက သေးငယ်လှတဲ့ အစက်ကလေး ထစ်စက်လောက် မြင်ရတာပါ။ သူ့မှာ ကမ်းဘက်ကူးလာလိုက်ရ၊ ရေလယ် ကူးသွားလိုက်ရ၊ ငါးသွားရာနောက်ကို လိုက်ကူးနေရတာလေ။

ဟိုကောင်နှစ်ယောက်ကလည်း နောက်က ကူးလိုက်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ သူတို့က လက်ပန်းကျလာကြပြီ။ ဒါကြောင့် ဇီဝကလွှာ အနား ရောက်အောင်ကိုပဲ ကူးမလိုက်နိုင်တော့ဘူး။

ကမ်းပေါ်ကနေပြီး ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ လူတစ်ယောက်က အော်နေ တယ် “ဖမ်းကြဟေ့၊ မိအောင်ဖမ်းကြ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မလွတ်စေနဲ့” ဆို။ ကျန်လူတွေကတော့ “လွတ်လိုက်ပါတော့၊ လက်လျှော့လိုက်ပါ” လို့ အော်ကြတယ်။

ဇီဝကလွှာကတော့ ဘာတွေအော်နေနေ သူက မကြားတော့ပါဘူး။ သူ့မှာ အညှို့ခံထားရတဲ့လူလိုပဲ ငါးနောက်ကိုသာ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကူးပြီး ဆည့်လိုက်နေတော့တယ်။ သူ့ကျောပေါ်က တောင်းကိုလည်း ဖြုတ်ပြီး

လွင့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ငါးဆောင်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်လိုက်ပြီး ငါးကြီးသဘောကျသလို သွားလာနေတဲ့နောက် သူက သစ်တုံးလို မျှော့လိုက်နေတော့တယ်လေ။

ငါးကြီးက ရေဆိုတာ သူ့ပိုင်နက် မဟုတ်လား။ လူက ကုန်းပေါ်မှာသာ ပိုင်တဲ့ဟာကပဲ။ ဇီဝကန္တကတော့ ငါးလည်း ဘာမှိုလို့လဲလို့၊ မောရမှာပေါ့လို့ တွက်တယ်။ ဇီဝက တစ်ကြိမ်မှာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့တူ ဒန်ဘာရူးရတနာနဲ့ ဝိပျိုင်းတို့ လက်ပန်းကျပြီး ကမ်းပြန်ကူးသွားကြတာကို မြင်ပါတယ်။

ကမ်းပေါ်က လူအုပ်ထဲကနေပြီး ဒန်ဘာရူး အော်နေတဲ့အသံကိုလည်း ဇီဝက ကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျတ်ခနဲ သူ့အိမ်က ထွက်ခါနီးမှာ ပြုံးဖြဲလိုက်တဲ့ သူ့မိန်းမမျက်နှာနဲ့ သူ့သားမျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ပြန်ပြီလေ။ ပြီးတော့ ဒီငါးနောက်လိုက်နေတာ သူ့ဒုက္ခဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်ဆိုတာလည်း သတိရပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် သူက သူလုပ်နေတာကို နောင်တမရဘူး။ ဒီငါးကြီး မိကိုမိရမယ်၊ ဒါဟာ ဘုရားကပေးလိုက်တဲ့လက်ဆောင်၊ မိအောင်သာ ဖမ်းနိုင်ရင် အားလုံးအတွက် ပျော်ပွဲကြီးပဲ။ ဇီဝကန္တအဖို့ နောက်ဆုတ်လို့ မရပါဘူး။

လူအုပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း တချို့က အင်းတိမ်ရဲ့ ထောင့်တစ်ခုမှာ ငါးဖမ်းနေကြတာပါ။ ကမ်းပေါ်မှာတော့ လူ (၂) ယောက် (၃) ယောက် မြက်ပေါ်မှာအိပ်ရင်း သူ့ကိုကြည့်နေတာ တွေ့တယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ သူ့တူ ဒန်ဘာရူး၊ ရတနာနဲ့ ဝိပျိုင်းရယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ လူတွေက သူ့ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုမှုတော့ ရပ်သွားတာကြာပြီကော။ ဒါကို လည်း သူက ခုမှ သတိထားမိတယ်။

အင်းပြင်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ ကျနေရဲ့အရောင်အောက်မှာ စန့်စန့်ကြီး ခင်းလို့။ အဲဒီအင်းပြင်ကြီးထဲ သူ့ဘယ်လောက်ကြာကြာကြီး ကူးခတ်နေမိတာပါလိမ့်ဆိုတာကို ဇီဝကန္တ ခုမှ စဉ်းစားမိ သတိရမိတယ်။

ဒါကြောင့် ပြုန်းခနဲ သူ့မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုတဲ့ အားငယ်မှု ဝင်လာတယ်။ ဒီတော့ လှိုင်းကြီးပုတ်တဲ့ရေပြင်လို သူ့နှလုံးဟာ ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ သိမ့်သိမ့်ခါလာတယ်လေ။ ရေပြင်ကြီးက အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ကျယ်လိုက်တာ။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း တရစပ်မိုးကောင်းကင်ကြီးပဲ ရှိတာ။ ဒီရေနဲ့ဒီမိုးဟာ သူ့ရဲ့သေမင်းပေပဲလား။ သေမင်းဟာ ဒီလောက် ကျယ်ပြောရသလား။ သေမင်းအနီးအပါးမှာ တခြားဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား။ ဒီငါးဟာ သရဲစီးနေတဲ့ငါး ထင်ပါရဲ့။ ကြမ္မာကောင်ငါးပဲဖြစ်မှာပါ။ ခုဆိုရင် ဒီနေရာမှာ သူနဲ့သူချည်နှောင်ထားတဲ့ ငါးနဲ့ နှစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတာပါ။ သေမင်းဟာ သူနဲ့ငါးကြားမှာ ရောက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကြမ္မာဆိုးက သူနဲ့ငါးကြားမှာ ကစားလို့နေပါပြီ။ ဒီမှာ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ သူရယ်၊ ငါးရယ်သာပါပဲ။



ဇီဝကန္တဟာ ရေပေါ်မှာ ဖော့နေရင်းက အရှည်အဝေး တွေးနေမိတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးကို အေးလှပြီ။ သူ့အကြောအခြင်တွေကလည်း မလှုပ်ချင်တော့ဘူး။ ခုနေ ငါးဆောင်းကိုရော ငါးကိုရော လွတ်လိုက်ပြီဆိုဦးတော့၊ ဒါလောက်အဝေးကြီး သူ့အနေနဲ့ ကမ်းပြန်ရောက်အောင် ကူးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့လက်တွေ ခြေတွေမှာ ကျောက်ခဲကြီးတွေ ဆွဲထားသလို လေးလံနေပြီး ရင်ဘတ်ထဲကလည်း နာလာသေးတယ်။ မျက်စိထဲမှာလည်း ဘာကိုကြည့်ကြည့် အားလုံးက ဝိုးတိုးဝါးတာ။ မင်း ရေနဲ့ပဲ သေရလိမ့်မယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က ဟောထားသေးသမူတ်လား။

ဒါကြောင့် သူ့ပါးစပ်က တအားအော်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုလဲ။ သူ့သားလေးကိုလား။ သူ့ဇနီးကိုလား။ တစ်ယောက်ကများသားနဲ့ မယားကို ဒီအနားခေါ်လာနိုင်စွမ်းရင် သူတို့ကို နောက်ဆုံးမြင်ရခြင်း အဖြစ်နဲ့ မြင်နိုင်ပါသေးရဲ့။ သူ့သားလေးက သိပ်ငယ်သေးတာ၊ တကယ်လို့

သူအခု သေသွားရင် သူနဲ့ သူ့အမေကို ဘယ်သူက စောင့်ရှောက်ကြည့်ရမလဲ။ ဒီနှစ်တော့ ကိစ္စမရှိသေးဘူး။ စပါးရိတ်ပြီး သိမ်းထားပေးပြီးပြီ။ နောက်နှစ်ခါမှ ခက်မှာ။

အောက်ကငါးက မြန်းဆို အင်းတိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းဆီကို ဆွဲပြီး ပြေးနေပါပကော။ အဲဒီဘက်ကမ်းမှာ လူဆိုလို့ ဘယ်သူမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းကို ဇီဝ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့အခါ ရေအောက်ကငါးလည်း တော်တော်မောနေတာကို သူသိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခုနေ သူ့ခြေထောက် မြေကို ထိနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီငါးကို ရစရာမရှိအောင် ကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒီလိုတွေးမိတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူတက်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် -

သူ့နှလုံးဟာ ရေထဲက ဆွဲတင်ထားတဲ့ ငါးတစ်ကောင်လိုပဲ တဆတ်ဆတ်ခါလာတယ်။ ကြိုးက ကြိုးဟောင်းဆိုတော့ ပြတ်ထွက်သွားနိုင် တယ်။ ဒါပေမယ့် ရေလယ်မှာတုန်းက ဒီကြိုးက ဘာကြောင့် ပြတ်သတ် မသွားရတာလဲ။

တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်ကလူတွေက သူ့ရိုရာကို ပြေးလာနေကြတာကို မြင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က တော်တော် ဝေးပါသေးတယ်။



သူ့ခြေချလိုက်တော့ မြေကြီးကို ထိလို့ရပြီ။ ငါးကတော့ တော်တော် ကြီးကို မောနေတဲ့ပုံ။ ဒါကြောင့် ငါးဆောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့အနား ဆွဲယူပါတယ်။ ပထမတော့ ရေက သူ့လည်ပင်းအထိ မြုပ်သေးတယ်။ နောက်တော့ ရင်ပတ်၊ နောက်တော့ ခါးပေါ်လာပြီ။ ဆောင်းကို သာသာကလေး ဆွဲလိုက်တယ်။ ငါးက မလှုပ်ပါဘူး။ ဒီအချိန်ဟာ တကယ့်အချိန်ပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကြိုးသော်လည်းကောင်း ပြတ်ထွက်နိုင်တယ်။ ဆောင်းသော်

လည်းကောင်း နှုတ်ခမ်း စုတ်ပြတ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် “ဘုရားသခင်” လို့ ကျေးဇူးတင် ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်မိသေးတယ်။

အဲ - ဒီအချိန်မှာ ငါးက ဘယ်လိုလဲ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ငါးကရော ဘုရားကို ဆုတောင်းနေတာပဲလား။ သူ့အဖော်ငါးမနဲ့ သူ့သား သမီးတွေကို သူ့လိုပဲ သတိရနေမလား။

ငါးကြီးက အကြီးမှ အကြီးကြီး။ သန်လည်းသန်လိုက်တာ။ ရေထဲမှာ တပုန်းပုန်း ရိုက်ခတ်နေသေးတာ ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့၊ ခုမှသာ အေးအေးကလေး သူ့လက်တွင်း သက်ဆင်းစ ပြုနေတာကလား။ ကမ်းပေါ်ကနေပြီး သူ့ဆီပြေးလာနေတဲ့ လူအုပ်လည်း သူ့အနားရောက်ဖို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာပြီလေ။ သူတို့လူသိုက်မှာ ဒန်ဘာရူးက ရှေးဆုံးက ပါတယ်။ လူတိုင်းကလည်း ဇီဝကန္တကို အရေးရှိရင် ကူကြဖို့အသင့်။

ဒါပေမယ့်

ငါးကြီးရယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ မိတ်ဆွေချင်းပါနော်။ တို့တစ်သက်တာမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့အချိန်ကလေး မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာမှတ်လား။ ရွာသားတွေ တို့ဆီကိုလာနေပြီ။ ဒန်ဘာရူးဆိုရင် ငါ့အနားရောက်လာတော့ မယ်။ အချိန်ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒန်ဘာရူးက ရေထဲဆင်းလာနေပြီ။ ရောက်တော့ မယ်။ ဇီဝကန္တက ကြိုးကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး လည်ပင်းနဲ့ ရေနဲ့ ထိတဲ့အထိ ငုံ့ပြီးတော့မှ ငါးအနားအကျင်သက်သာ နိုင်သမျှ သက်သာအောင် ကြိုးကို ညင်ညင်သာသာ ဆွဲပါတယ်။ ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ ဒန်ဘာရူးက ငါးဆောင်းပေါ်ကို လက်တင်တော့မယ့်အလုပ်။

ပုန်းဆိုတဲ့အသံကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ဒန်ဘာရူးလည်း လန့်သွားတာ ပေါ့။ ဇီဝကန္တက ကြိုးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တအား အဆွဲလိုက်မှာ ငါးကြီးက အတင်းရုန်းပြီး ထိုးထွက်သွားလိုက်တာ၊ မျက်စိအောက်မှာပဲ ရေနက်ထဲ ကူးသွားတာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။

ကြီးလိုက်တဲ့ငါးကြီးပါကလား၊ ဒန်ဘာရူးဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ လန်ဖျပ်ကျန်ရစ်တာပဲ။ အံ့ဩစရာ သူ့ဦးလေးက ဒီငါးကြီးကို လွတ်ပစ်လိုက်သတဲ့။

“ကြီးက ဟောင်းလို့ကွ၊ ပြတ်ထွက်သွားတာ” တဲ့။ ငါးကြီးလွတ်ပြီး ကူးပြေးတဲ့နေရာမှာတော့ ရေယက်ကြီးတွေထဲပြီး ကျန်ရစ်လေရဲ့။ ရေယက်တွေက ကျယ်ကျယ် ကျယ်ကျယ်သွားလိုက်တာ။ ဇီဝကမ္ဘာက ရေယက်တွေကိုပဲ ငေးနေတယ်။ ကျယ်လာတဲ့ ရေယက်တွေက သူ့ခြေထောက်ကို တိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကူးတွေလိုပဲ ပျက်စီးကုန်တယ်။

ဇီဝကမ္ဘာက သူ့ဆောင်းကို ဒန်ဘာရူးလက် လှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူကတော့ ကမ်းပေါ်တက်သွားပါတော့တယ်။ ရွာသားအုပ်ကြီးကလည်း ကမ်းပေါ် ခုလာပြီလေ။

(ဒီအာသံဝတ္ထုတိုကလေးကို မဟင်ဘိုရာ က ရေးပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်သူက ဟန်ဘရူးဝါး ဖြစ်ပါတယ်။)



အသည်းနှလုံးက ပြောတဲ့စကား



[ရွှေဝတ်စည် (၄)၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၁]



ဥပုရတိ ဝတ္ထုတို

— ဥပုရတိလား၊ မာဒီယာ

**အသည်းနှလုံး
က
ပြောတဲ့စကား**

ဒါဒါဘူတာရုံထဲကို စာပို့ရထားကြီး ဝင်လာပါပြီ။
 ရထားကြီးဟာ စထွက်ခဲ့တဲ့ ဘုံဘော (မွမ်ဘိုင်) ဘူတာရုံကြီး
 ကတည်းက ရထားစီးတွေအပြည့်အလျှံ တင်လာခဲ့ရတာမို့
 ရထားပေါ်မှာ လူတွေက ကျပ်သိပ်နေတာပါ။ ဒါကြောင့်
 တတိယတန်းစီး ခရီးသည်တွေက သူတို့တွဲတွဲထဲ
 နောက်ထပ် ရထားစီးတွေ တက်မလာနိုင်အောင်
 ရထား ဘူတာထဲ ဝင်ကတည်းက တွဲတံခါးတွေကို
 ကန့်လန့် ထိုးပြီး ပိတ်ထားကြပြီ။ ပြီးတော့
 ပလက်ဖောင်းပေါ်ကိုပဲ တွဲထဲက လူတွေက ကြည့်
 နေကြတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီဘူတာက တက်စီး
 ဦးမယ့် ခရီးသည်က ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်ကပဲ တက်မှာ
 မှတ်လား။ အဲဒီတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ရထားစီးကို
 မြင်ရင် ဟိုတွဲက မောင်းထုတ်နေ၊ ဒီတွဲကမောင်းထုတ်နေနဲ့
 ပိုင်ရှင်မဲ့ ဈေးနွားတွေ ကျနေတာပဲ။ တွဲထဲက ခရီးသည်တွေ
 က နောက်တက်မယ့်ခရီးသည်ယောက်ျားရော မိန်းမသူကို
 ရော အထုပ်အပိုးရော ဘာကိုမှ လက်မခံဘူးလေ။
 ရှုမ္မာလိုက သူမိန်းမဂုဗ္ဗလီရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ငါးပိဿာ
 ထက် မနည်းလေးတဲ့ပစ္စည်းထုပ်ကြီးကို အရွက်ခိုင်းထားပြီး

သူက မီးရထားကြီးရဲ့ဘေးက လျှောက်သွားရင်း တက်ဖို့ နေရာရှာတော့ “တခြားတွဲကိုသွား” ဆိုတဲ့ အသံတွေက တွဲထဲကတင် မကဘူး၊ တွဲပြတင်းပေါက်တိုင်းကနေပြီး သူ့ကို နှင်လွှတ်နေသံ ကြားရတယ်။ ခက်နေပါပြီ။ ရှမ္မလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ “လူနဲ့လူချင်း ဘယ်နှာကြောင့် ဒါလောက် ရက်စက်ကြပါလိမ့်၊ ကမ္ဘာကြီးကလည်း တယ်တစ်ကိုယ်ကောင်းကြိတ်တာကိုး။ ကြည့်ပါ ဗျာ၊ ရထားကြီးအရှည်ကြီးဟာကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်မှ နေရာမပေးနိုင်ကြတော့ဘူးတဲ့လား” လို့ ရှမ္မလို့ က ညည်းမိတယ်။

“ကျုပ်တို့ တောရွာတွေမှာတော့ တိရစ္ဆာန်တောင် ခုလို လျှောက်ပြေး မနေရပါဘူး။ သူများအခင်းဝင်စားမိတဲ့နွားကိုတောင်မှ ဖမ်းပြီး ခြံထဲထည့်ထား ပေးပါသေးတယ်။ ပိုင်ရှင်က လာရွေးတော့မှ ခြံထဲက ထုတ်ပေးလိုက်တာ။ ခု ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ လူတွေဟာကို လူတိုင်းက ဇော်ကားမော်ကား လုပ်တာခဲနေရတယ်။ တို့ဟာ လူသတ္တဝါတွေပါ။ အခြေလေးချောင်းနဲ့ နွားဒဏ်ထိသလောက်မှ မနိပ်ပါကလား”

ရှမ္မလို့က သူ့အခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ အခြေလေးချောင်း အဘိဓမ္မာကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားရင်း သူ့မိန်းမ ဂုမ္မလီကို ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက်ဆုံးအထိ ခေါ်သွားပြီး နေရာရှာတယ်။ မရပါဘူး။ ပလက်ဖောင်း ဆုံးတော့ ပလက်ဖောင်းက နိမ့်ဆင်းသွားတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီအဆင်းကြီးမှာ ရှမ္မလို့တစ်ယောက် ကံကောင်းလို့ ချော်မလဲတာ။

ပလက်ဖောင်းဆုံးတော့ ရှည်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မီးရထားကြီးကလည်း သူ့တွဲတွေ ဒီမှာပဲ ဆုံးနေပါရော။ တွဲတွေဆုံးပြီဆိုတာ သိတော့ ရှမ္မလို့က “ဟ ဒုက္ခပါပဲ” လို့ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်မှ လက်ခနဲအကြံရပြီး သူ့မိန်းမကို လက်ကဆွဲခေါ်တဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွဲကို နှစ်ယောက်သား ပတ်ကွေ့ လိုက်ကြတယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ တစ်ခါတလေ လက်ခနဲ အကြံကောင်းရပြီး ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်လေ။ တွဲရဲ့ဟိုဘက်မှာ တစ်ဝက်သာ ဖွင့်ထားတဲ့

တွဲတံခါးက သူတို့လင်မယားကို ဖိတ်ခေါ်နေပါပြီကော။ ရှမ္မလို့က လှေကား နှစ်ထစ်ကို တက်လိုက်ပြီး တွဲထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တွဲထဲက ယိမ်းတိုက် ထားကြသလား အောက်မေ့ရတယ်။ “ဒီမှာနေရာမရှိဘူး” “တခြားတွဲသွားစီး” “ဒီမှာတစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်ထပ်ထိုင်နေရတာ” ဆိုတဲ့ဟာတွေ သံပြိုင်ထွက်လာတယ်။

ရှမ္မလို့က - “လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆင်းရဲသား တွေပါ။ သနားကြပါဦး” လို့ တောင်းပန်တော့ - အသံတစ်သံက “ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့တိရစ္ဆာန်တွေလိုပဲကျုပ်ညပ် စီးရမှာလား” တဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှူစရာကလေးရရင် ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါလောက်ကလေးတော့ ပေးကြပါ” လို့ ပြောတဲ့အခါ “စီးချင်ရင် ကျုပ်တို့ ပေါင်ပေါ် ထိုင်လှည့်တော့လို့ ခေါ်ရုံရှိတာပဲ” လို့ တစ်ယောက်က ပြော လိုက်တဲ့အတွက် တွဲထဲက လူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

ရှမ္မလို့က “နေရာလေးနည်းနည်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မထိုင် မိဘူး၊ ရပ်ရုံနေရာရရင် တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လူဆင်းရဲတွေပါ” တဲ့။

“ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာနေစရာရှိလို့လဲ၊ ဘယ်နား သွားရပ်မှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းပေါ် ရပ်မှာလား” တဲ့။

ရှမ္မလို့က ဒီအချိန်မှာ သူ့မိန်းမ ဂုမ္မလီကိုရော၊ အထုပ်ကိုရော တွဲထဲရောက်အောင်သွင်းပြီးပါပြီ။ ပါးစပ်ကလည်းတောင်းပန်တိုးလျှိုးနေရက်ပဲ။ အဲဒီတော့ တွဲထဲကလူတွေဟာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လက်ခဲလိုက်ရုံပဲ သူ့။ ဒီမှာ သူတို့က လိုင်းပြောင်းပြီး “ကဲ ခင်ဗျားတို့က ဇွတ်ဝင်လာမှ ခြင့််နေပေတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ထပ်တော့ ဘယ်သူမှ တက်မလာနိုင်အောင် တံခါးလေး ပိတ်ထားပါဦးနော်” တဲ့။

တစ်ယောက်က “အင်း- နောက်ပေးပေါက်ကဖြစ်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဒါနေမှာပဲ” လို့ ပြောတော့၊ နောက်တစ်ယောက်က “လက်ညှိုးတစ်ချောင်း

အစုပ်ခိုင်းလိုက်ရင် လက်တစ်ဘက်လုံး မျိုချမယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ” လို့ ဝင်ထောက်ပြန်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ တွဲထဲရှိပြီးသားများနဲ့ နောက်တက်လာသူများ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူညီမှုရသွားကြပြီး စာပို့ရထားကြီးလည်း ဒါဒါ ဘူတာက ထွက်သွားပါရော။

* * *

ဂုမ္မလီက သူ့ခေါင်းပေါ်က အထုပ်ကို ရွက်မြဲရွက်ထားရရှာတော့ မီးရထားကြီး ခုတ်နေတဲ့အခါ သူ့ကြည့်ရတာ သနားစရာပါ။ တောင်တက် ခရီးကြီးမှာ ဝန်အပြည့် ရုန်းနေရရှာတဲ့ခွားပေါ်ကို နောက်ထပ်ဝန်သစ်တိုး တင်ပြန်တော့ ထမ်းပိုးက မော့မော့သွားပြီး ခွားခမျာကြိုးစားပမ်းစား ဆက် ရုန်းရှာရသလိုပဲ။

နောက်ကြတော့ တွဲထဲက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဂုမ္မလီကို သနားလာတာနဲ့ “ဟိုမိန်းမ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ တော့အထုပ်ကြီးကို အောက်ချ ထားပါလား၊ ဒီခေါင်းကြာတော့ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ” လို့ ပြောလာတော့ တခြားမိန်းမတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး သနားလာကြတယ်။ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်က “ဟုတ်ပါတော်၊ တကတဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံးအတူတူ ဒီအထဲ ဝင့်ခံနေကြတာပဲဟာ၊ ခေါင်းပေါ်က အလေးကြီးကို အဲဒီလိုရွက်ပြီး ကြာကြာ ကြီး ဘယ်သူနေနိုင်မှာလဲ” တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ “ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒီတွဲထဲမှာ ဆိတ်တွေတင်ထားသလို ကျပ်ညပ်နေကြရတာ၊ ရှင့်အထုပ်အတွက် ဘာမှ ထူးမကျပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အောက်ချလိုက်ပါရှင်၊ နေရာပေးပြီးမှတော့ ထပ်လည်းပေးဖို့ ဝန်မလေးသင့်တော့ပါဘူး။ ဆင်းရဲမှုဆိုတာ ခံနေရမှတော့ တိုးခံရရင်လည်း မထူးပါဘူး” တဲ့။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြရာက နောက်ပိတ်ဆုံးတစ်ယောက် တော့ “သူလည်းလူသားတစ်ယောက်ပဲမဟုတ်လား” လို့ နိဂုံးချုပ်လိုက် တယ်။

ဒီစကားကိုကြားတဲ့လူတိုင်းက သူတို့ဟာ ခုမှအသစ်အဆန်းတစ်ခုကို ကြားဖူးလိုက်သလိုပဲ ခံစားကြရတယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဂုမ္မလီဆိုတဲ့မိန်းမဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်က အထုပ်ကြီးရွက်ရင်းနဲ့ မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်လာရတာ လည်း လူသားတစ်ယောက်ပါပဲကလားလို့ အားလုံးသဘောပေါက်သွားကြ တယ်။

ဂုမ္မလီကတော့ သူ့အထုပ်ကြီးကို အောက်ချလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဆင်း’ ခနဲ ပင့်သက်ရှည်ကြီးတစ်လုံးပဲ ချလိုက်တယ်။

စာပို့ရထားကြီးက ဆက်ခုတ်နေပါတယ်။ တစ်ဘူတာပြီးတစ်ဘူတာ တက်လို့သွားနေပါတယ်။

အိန္ဒိယဟာ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ပထမရခဲ့တယ်။ ဒီနောက်မှ ခုဝေ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့တာပါ။ ခုလည်း ဂုမ္မလီဟာ နောက်ဆုံးတော့ အိုင်ဆန္ဒပြည့်ဝရပါပြီ။ “ကိုယ့်အထုပ်ပေါ်မှာကိုယ်ထိုင်လေ၊ အကြာကြီး အခြေနှစ်ချောင်းပေါ်မှာ ဘယ်သူ ရပ်လိုက်လာနိုင်မှာလဲ” တဲ့။ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်က “လူဆိုတာ ကျုပ်တို့အားလုံး အတူတူပါပဲဗျာ” လို့ ပြော ထောက်ခံ သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ရထားတွဲတစ်တွဲလုံး ဟိုထောင့်ဒီထောင့်ကမှအစ နေရာစုံ စုံစုံ လွတ်လပ်မှုတို့၊ တန်းတူညီမျှမှုတို့၊ ညီရင်းအစ်ကိုလို သဘောထားမှု တို့ဆိုတဲ့စကားတွေ ကြားလာရတယ်။ ဒီစကားတွေထဲမှာ ‘ဝင်ဒဲ(လ်)ဝီး(လ်)ကီး

ဝင်ဒဲ(လ်) ဝီး(လ်) ကီး (၁၈၉၂-၁၉၄၄)။ ။ (၃၂) ဆက်မြောက် အမေရိကန် သမ္မတ ရုစဗဲ နဲ့ ၁၉၄၀ ပြည့်က ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံရာမှာ ရှုံးခဲ့တဲ့ ရီပတ် ဘလစ်ကန် သမ္မတလောင်း။

ရဲ့ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံးညီရင်းအစ်ကိုစိတ် ထားရမယ်ဆိုတာ တစ်ခု မပါတော့တာပါ။

ရှုမ္မာလိုတစ်ယောက်လည်း အဲဒီသာယာနာပျော်ဖွယ် မေတ္တာစကားတွေ ကြားရတော့ တွဲလယ်ရောက်အောင် သူက ပြည်းပြည်းချင်း တိုးသွားတယ်။ သူ့မိန်းမ ဂုဗ္ဗလီတစ်ယောက်လည်း သူ့အထုပ်ပေါ်မှာသူ ထိုင်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်အေးချမ်းနေပြီ။ ခပ်စောစောကတော့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လဲ မောင်းအထုတ်ခံခဲ့ရပေမယ့် ခုတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ တိရစ္ဆာန်ဘုံက လွတ်မြောက်လာပြီလေ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ လူ့အကြင်နာတရားကလေးလည်း ရှိနေပါသေးကလားဆိုတာကို ခံစားကြရပြီ။



မီးရထားက ပါလဂဟားဘူတာမှာ ရပ်ပါတယ်။ ရှုမ္မာလိုနဲ့ ဂုဗ္ဗလီတို့ တက်လာတဲ့ အပေါက်ကပဲ လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် တက်လာပါတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ခဲတံကလေးနဲ့။ လက်မှတ်စစ်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ရှုမ္မာလိုဟာ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် မသိမသာလက်မှတ်စစ်နဲ့ ဝေးရာကို သူက ရွှေ့သွားတယ်။ လက်မှတ်စစ်ကတော့ သူ့စစ်ဖိုပထမဆုံး မျက်စိကျသူက ဂုဗ္ဗလီကိုပါ။ ဒါကြောင့် ဂုဗ္ဗလီကို “လက်မှတ်ပြ” လို့ တောင်းပါတယ်။

ဂုဗ္ဗလီက ထိုင်နေရာက ထတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ အနီပြောက်အဝါပြောက်တွေ ကခုန်နေကြလို့ပေါ့။

“လက်မှတ်ပြလေ” တဲ့၊ ပြောတဲ့အသံက ပထမကထက်ပိုပြီး အာဏာသံ ပါလာတယ်။

“ဆရာကြီး၊ လက်မှတ် ... လက်မှတ် ကျွန်မတို့ မဝယ်ခဲ့ရသေးဘူး” လို့ ဂုဗ္ဗလီက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်မတို့မှာ လက်မှတ်ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘုံဘေးမြို့ကြီးက ဒီလို ထွက်မလာခဲ့ပါဘူး” တဲ့။

ရှုမ္မာလိုကတော့ ပိုပိုဝေးတဲ့ဆီကို ရွှေ့နေပြီ။ လက်မှတ်စစ်က သူ့အိတ်ထဲက လက်မှတ်စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး “လက်မှတ်မပါရင် ပိုက်ဆံထုတ်” လို့ ပြောတော့ -

“ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမသူတွေမှာ ဘယ်ပိုက်ဆံ ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါက ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်ပဲဟာ၊ ယောက်ျားသူနဲ့ပဲ ပြောပါ” လို့ ပြောပါတယ်။

“ဘယ်မလဲ ယောက်ျားက ...”

“ဟောဟိုမယ်၊ အအကြီးလို ရပ်နေတယ်” လို့ လူမမြင်အောင် ကွယ်နေတဲ့ ရှုမ္မာလိုရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ လက်မှတ်စစ်လည်း အဲဒီကို သွားတာပေါ့။

“လက်မှတ်မဝယ်ဘဲရထားမစီးပါနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့သားနဲ့ စကားနားမထောင်၊ လက်မှတ်စစ်ကောင်လာရင် ဒုက္ခဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ။ ဟော - ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ကောင်းတယ်။ ကဲ ပြောလိုက်လေ၊ လက်မှတ်စစ်ကို” လို့ ဂုဗ္ဗလီက ပြောနေတုန်း ရှုမ္မာလိုက ခပ်သုတ်သုတ်ဝေးရာကို ပြေးပါတယ်။

လက်မှတ်စစ်ကလည်း အမြန်လိုက်ပြီး အမိဖမ်းတော့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ထားမိပါရော။

“ကဲ - ပြောလိုက်လေ၊ ဘာလို့ လက်မှတ်မဝယ်တာလဲဆိုတာ” လို့ ဂုဗ္ဗလီက အော်နေဆဲမှာ လက်မှတ်စစ်က “အဲဒါမငံမိန်းမလား” လို့ ရှုမ္မာလိုကိုမေးတော့ “ဘယ်မိန်းမလဲ၊ ဘယ်ဟာလဲ” လို့ ရှုမ္မာလိုက ချက်ချင်း တွေ့နေတဲ့ ဒုက္ခကလွတ်ဖို့ ရာ ဉာဏ်ဆင်လိုက်ပါတော့တယ်။

“အဲဒီမိန်းမ၊ မငံမိန်းမ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဒီအမေးမျိုးကို “ဟုတ်တယ်” “မဟုတ်ဘူး” နှစ်ခွန်းပဲ ဖြေရမှာ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားညှဲတဲ့ ရှုမ္မာလိုက သူ့မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းသလေ။

ငြင်းပုံက “မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ လက်မှတ်စစ်ကြီး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိတောင် မသိဘူး” တဲ့။

ဒီစကားတွေ ဂုဗ္ဗလီ ကြားလိုက်တော့ ပထမသူ့နားတောင် သူမယုံဘူး။ နောက်တော့ ဒေါသတွေဖြစ်လိုက်တာ၊ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ။

“ထွို - ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ကို သိတောင်မသိဘူးတဲ့လား၊ ကဲ - ငါက နင့်မိန်းမ မဟုတ်ရင် နင့်အမေလား” လို့ မေးပါလေရော။ တွဲထဲကလူတွေလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်တော့တာပေါ့။



ရှုမ္မလို့လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် ဂုဗ္ဗလီရဲ့စကားက သူ့ကို ပိုပြီး ဒေါသထွက်အောင် လုပ်သလိုမို့ “အံ့မယ် - မင်းကငါ့ကို အပိုင်စီးမလို့၊ ဒီလို ဘာရမလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ငါ့မိန်းမလို့ ပြောနေလိုက်တာ မင်းမရှက်ဘူးလား”

ဒီစကားကြားတော့ ဂုဗ္ဗလီက ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ပြန်ပြောစရာစကား တောင် ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့နေရာကနေပြီး ရှုမ္မလို့ဆီကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာပြီး ရှုမ္မလို့ရဲ့ပါးပိန်ပိန်နှစ်ဖက်ကို ဖန်လက်ကောက်တွေအများကြီးဝတ်ထားတဲ့ သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ရိုက်တော့တာပဲ။

“မရှက်ဘူးလား၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူ၊ မွေးတဲ့အမေကိုတောင် မျက်နှာဖျက်တဲ့သား၊ အမယ်လေး၊ ကျုပ်သူ့မိန်းမဆိုတာကို သိတောင်မသိပါဘူးတဲ့။ ငါ့ကို မယားမှန်းမသိနဲ့ဦးဟဲ့၊ ကဲဟဲ့ ... ကဲဟဲ့”

ရှုမ္မလို့ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောတတ်တော့ဘူး။ အကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။ လက်မှတ်စစ်ကလည်း လုံလောက်တဲ့သက်သေခံရနေပြီမို့ သူတောင်းစရာကိုသာ ထပ်တောင်းတော့တာပဲ။ “ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံထုတ်” တဲ့။

“ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံ” တဲ့။ ရှုမ္မလို့တစ်ယောက် သတ္တိကြောင့်လှစွာနဲ့ ကိုယ့် မိန်းမတောင် ကိုယ်ငြင်းဆန်နေရတဲ့ဘဝဟာ ဒီပိုက်ဆံမရှိမှုကြောင့်ဘဲ

မှတ်လား။ ထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းလေလေ၊ သူ့ဒုက္ခရဲ့အရင်းအမြစ်က ပေါ့လေပေမို့ ရှုမ္မလို့ဟာ တွဲရဲ့အဆုံး ဝေးသထက်ဝေးရာကို ရှောင်ပြေးရင်းနဲ့ “သွားစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားက လင်တစ်ယောက်ကို ဒါလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ ချုပ်လို့ ရသလား၊ စဉ်းစားလည်း ကြည့်ကြပါဦး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာသာပြောရတာ၊ ရှုမ္မလို့ဟာ ဂုဗ္ဗလီရဲ့ မီးတောက်မီးလျှံထွက်နေတဲ့ မျက်နှာကို ခေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လက်မှတ်စစ်ဘက်က သူ့ညှို့ပြီး “လက်မှတ်စစ်ကြီးရယ်၊ ဒီမိန်းမ အလကားမိန်းမပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သူ့လင်လုပ်ခိုင်းလို့ ဘာရမလဲ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တော့ပြီး လင်လုပ်နေတာပါ” လို့ ပြောရော။

လက်မှတ်စစ်ရော၊ တွဲထဲကလူတွေအားလုံးရော ဘာရယ်လို့ မဆန္ဒခိုင်ခင်မှာဘဲ ဂုဗ္ဗလီက သူ့ခွန်အားရှိသမျှနဲ့ ရှုမ္မလို့ကို ကျုံးကန်ထည့်ပေးတာ ရှုမ္မလို့ဟာ ရှေ့ကို ငိုက်ထိုးကျသွားပြီး ရထားထိုင်ခုံနဲ့ ဝင်ဆောင်မိမိတော့တယ်။

လက်မှတ်စစ်နဲ့ တွဲထဲက ရထားစီးတွေလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဒါ့ကြောင့်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။ ရှုမ္မလို့ကတော့ “ဒီမိန်းမ ခြောင်လိမ်နေတာပါဗျာ” လို့ ပြောပြန်ရော။

ဒီတစ်ခါတော့ ဂုဗ္ဗလီက ဒေါသ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ထားဆီးလို့ မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ တစ်ခါတည်း ငိုချလိုက်ပြီး သူ့ဆာရီစနဲ့ မျက်နှာကို ဖုံးထားရင်း “အေးပါ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး လိမ်နေတာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကတော့ လိမ်လို့ မရဘူးဟေ့။ အသည်းနှလုံးကိုတော့ လိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့” လို့ ပြောပြီး အော်ငိုခလို့ကပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “အမယ်လေး - ငါ့လင်ရယ်၊ နင်ကျိန်စာသင့်သလို ငါ့ဘဝလည်း ကျိန်စာသင့်ပါပကော ...” တဲ့။

လက်မှတ်စစ်က သူ့လက်မှတ်စာအုပ်ကလေးကို အိတ်ထဲတိတ်တိတ် ထုလေး ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ရှုမ္မလို့တို့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်း

ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီနှစ်ယောက်ဆီကသာမက တစ်တွဲလုံး ဘယ်သူ့လက်မှတ်ကိုမှလည်း စစ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီညကတော့ ဒီတွဲမှမဟုတ်ဘူး။ တခြားတွဲတွေကိုလည်း ဘယ်တွဲမှ လက်မှတ်စစ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဂုဗ္ဗလီရဲ့ မိန်းမဘဝ အနင်းခြေခံရပုံကို သူ့အာရုံထဲက တစ်ညလုံး ချေဖျောက်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မနက်အရုဏ်တက်ပြီး ခဏအကြာမှာ မီးရထားကြီးက မြစ်ငယ်တစ်ခု ကို ဖြတ်ကျော်တော့ အတော်ရှည်တဲ့ တံတားတစ်ခုပေါ် ဖြည်းဖြည်း ခုတ်မောင်းနေတုန်း ကြိုးကြာဖိုက ကြိုးကြာမရဲ့ နှုတ်သီးထဲကို အစာတစ်ခု ကြင်နာမှုနဲ့ ခွံ့ကျွေးနေတာလေးကို မြင်ရမှ တစ်ညလုံး နာနေတဲ့ သူ့ရင်ဟာ သက်သာရာ ရသွားတယ်။

[၁၉၆၁ ခု ဧပြီလ (၁၆) ရက် ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ
 အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၈၂)၊ အမှတ် (၁၆) ပါ ဝတ္ထုတို
 The Life Inside ကို ဆာရာလာ ဂျက် မိုဟန် က အင်္ဂလိပ်လို
 ဘာသာပြန်ပါတယ်။]



သူ့ဒဏ်

[တလျှ (၉၅)၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၃]



ဆင်္ကာလေး (၅) ဝတ္ထုတို

ရေးသူ - နိုက်ဖမန်း

မနှစ်ကတော့ ပဒုမာပူကာရွာမှာ ဒုက္ခတွေ့ရတဲ့နှစ်
ပါ။ ဒီရွာချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တစ်နိုင်လုံး
ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိုးက အချိန်နဲ့ မရွာဘူး။ ရွာပြန်တော့လည်း
နည်းနည်းကလေး။ ဒါကြောင့် ကောက်ပဲသီးနှံက တစ်ဝက်
လောက်ပဲ ထွက်ကြတော့တယ်။ သရက်လည်း
ကောင်းကောင်း မရကြဘူး။ ငါးကလည်း အမိ
နည်းလိုက်တာ။ ဒီနှစ်အပိုလည်း ကောင်းမယ့်
အလားအလာ မမြင်ဘူး။ ဘင်္ဂါလီနှစ်သစ်ကူးတော့
မယ်၊ မိုးက တစ်စက်မှ မကျသေးဘူး။ ဘင်္ဂါလီ
နှစ်သစ်ကူးဆိုတာ မိုးသံလေသံတွေနဲ့ နှစ်တိုင်းကူး
နေကျ။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း မိုးတစ်မိမိမိရွာရဲ့လား
ရွာရဲ့။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်၊ ကောင်းကင်ကြီးမှာ
တိမ်တစ်စမှ မမြင်ရဘူး။ ပြာနှမ်းလို့သာ နေတာ။ လေတိုက်
လာပြန်ရင်လည်း နေပူပူမှာ ဖုံတွေက ထောင်းထောင်းထလို့။
လယ်ကွက်တွေထဲမှာလည်း ပပ်ကြားကြီးတွေနဲ့။ ရိုးပြတ်
တွေက ကျောက်လိုမာနေတဲ့ မြေပေါ်မှာညိုလို့။ မိုးမရှိတော့
နဂိုကမှ ရေတိမ်တိမ်ရှိတဲ့ ကြာကန်တွေမှာ ရေခန်းနေတဲ့အခါ

ဥဒါက

ကြာတွေလည်း ခြောက်သယောင်းပြီး ပွင့် ဖို့တောင် မေ့ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ အမှန်က ပဒုမာပုကာ ဆိုတာ ဒီပဒုမာကြာကန်တွေကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်ထားတာပါ။

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် မုတ်ဆိတ်ကြီးတွေနဲ့ မော်လနာကြီးတွေက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မိုးကခေါင်မှာပေါ့၊ ခုခေတ်လူတွေက ဘုရားကို မေ့နေကြပြီဟာကိုး။ ဘုရားလည်း ရှိမခိုးကြတော့ဘူး။ ဝါလည်း မရှောင်ကြတော့ ဘူး။ သမီးတွေကို ကျောင်းထားလားထားရဲ့။ အပျိုဖြစ်ပြီး အရွယ်တွေ လွန်တဲ့အထိ လင်မပေးစားသေးဘဲ နေလားနေရဲ့။ မျက်နှာကို အဝတ်မဖုံးဘဲ သွားလာနေတာကိုလည်း မိဘတွေကိုက အားပေးအားမြှောက်ပြနေကြသလေ။ သိချင်းဆိုတာ၊ ကတာတွေကိုလည်း အလိုလိုက်နေကြတာပဲ။ အခုလို ဘုရားသခင်က အမျက်ဒေါသထနေတာကို ပြသနေတဲ့ အချိန်မျိုးကြီးမှာတောင် ဘာရှာဘာရန်ပွဲမှာ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ကတာကို လူကြီးလုပ်သူတွေက အားပေးနေသတဲ့။ လူတွေက ဒီအကျင့်တွေ မပြုပြင်သမျှ မိုးခေါင်မှုက ကုန်ဆုံးသွားမှာမှတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမျက်ဒေါသပြေပျောက်အောင်၊ ပဒုမာပုကာရွာ ပြန်ပြီးဝပြောချမ်းသာလာအောင် လူတွေက ဘုရားသခင်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ရှိခိုးတောင်းပန်ကြရမှာပဲ။ မိုးရွာအောင် အထူးဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ရမယ်။ ဘုရားသခင်က အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်တော်မူဖို့လည်း အထူးဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ရမှာပဲလို့ ပြောကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆရာကြီးတွေက လန်ချားတစ်စီးကို ငှား၊ အသံချဲ့စက် လန်ချားပေါ်တင်ပြီး ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်မှာ အထူးဝတ်ပြုပွဲ ကျင်းပလိမ့်မယ်၊ ဝတ်ပြုလှည့်ကြလို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး ကြေညာပါတယ်။ ပဒုမာပုကာရွာမှာ ဘာသာက တစ်ခုတည်းမှမဟုတ်ဘဲကလား။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးတွေနဲ့ အိမ်နံကြီးတွေက ဦးဆောင် ဆုတောင်းတာ၊ ကတုံးရိတ်ပြီး နဖူးမှာ ဇာတ်အမှတ်အသားတွေနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဦးဆောင်ဆုတောင်းတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မတိုင်ပင်ရဘဲနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ဘုရားကိုကိုယ် ကိုးကွယ်ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် မိုးက မရွာပါဘူး၊ ခေါင်မြဲပဲ။

အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က အကြံပြုပေးပါတယ်။ အကြံပြုသူဟာ ဘယ်သူရယ်လို့တော့ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ မိုးရွာအောင် ဖားထီးဖားမ မော်လာဆောင်ပွဲကျင်းပပေးရမယ်တဲ့။ ခက်တာက ဖားတွေလည်း ဘင်္ဂလားဆူ (ရုံ) မှာ မရှိကြတော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့နေကြလို့ ဖားတွေက ဆန်ခမန်း ဖြစ်နေပြီ။ ဖားမရှိရင်တော့ မိုးက ရွာမှာ မှတ်ဘူးတဲ့။ တချို့က နိုင်ငံခြားကို ဖားတွေတင်ပို့ခွင့်ပြုနေမှု ပိတ်ပင်ပေးဖို့ လူတွေစီတန်းဆမ်းလျှောက်ပြီး ဆန္ဒပြရရင် ကောင်းမလားလို့ အဆိုပြုတဲ့လူက ပြုသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါလောက်ပူလောင်နေတဲ့ နေပူကျဲကြီးထဲမှာ ဆန္ဒပြရမယ့်အကြံအည်း ပျက်သွားတယ်။

ဖားရှာဖို့ကလေးတွေကို ကျောင်းက လွှတ်ပေးပြီး အရှာခိုင်းကြတယ်။ ရက်တော်တော်ရှာမိတော့ ဖားနှစ်ကောင်ရလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဖားမင်္ဂလာပွဲ ဆိုင်းပဖို့ ပြင်ကြတော့တာပေါ့။ ကလေးတွေက ဖားမင်္ဂလာပွဲအတွက် ရွာထဲ လှည့်ပြီး အလှူငွေ ရှာကြတယ်။ ရတော့ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း ဖားထီးဖားမ မင်္ဂလာပွဲကို အကျအန လုပ်ကြပါတယ်။ ဖားမင်္ဂလာပွဲမှာ ကလေးတွေက နှိမ့်ချင်းတွေဆိုပြီး ကကြခုန်ကြလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေလုပ်လုပ် ဆောင်းကင်ကြီးကဖြင့် တိမ်တစ်စမှ ပေါ်မလာဘဲ ပြာလို့နမ်းလို့။

အဲဒီတော့ နာဇီမူဒင်က စိုးရိမ်လာပါတယ်။ ဟိုအရင် မိုးကြီး ဆိုင်တုန်းက ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြီးဖြစ်တော့ ရွာသူရွာသားတွေ လမ်းဘေးဘေးတင် တဖြုတ်ဖြုတ် အတုံးအရုံး လဲသေကြရပြီး ခွေးတွေ ကျီးကန်းတွေပဲ အလင်လင် စားကြ သောက်ကြရတာတွေ ရှိခဲ့သမုတ်လား။ မိုးသာ ဆော်တော်နဲ့ မရွာရင်တော့ လူတွေသေကြရတော့မှာပဲလို့ ပြောပါ တော့တယ်။ အာစ်မီယာက သူ့ကို အကြံတစ်ခု ပြုလာတော့လည်း နာဇီမူဒင်က အဲဒီအကြံကို နာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေ “အလ္လာ(ဟ်) မေဒေါ၊ ခန့်နီဒေါ၊ ချာယာဒူတို့ ...” စတဲ့သီချင်းတွေကို ဆိုရင်း ကရင်း ဘုရားသခင် ဆီမှာ မိုးရေတောင်းနေကြတာ ကြာလှပြီမုတ်လား၊ ဘာထူးလို့လဲ။

ဟာဘစ်မိယာဟာ သူ့အကြံကို လက်မခံတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ငြိမ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အကြံကုန်နေပါပြီ။ မနှစ်ကရတဲ့ စပါးကလည်း သူ့အိမ်အဖို့ နှစ်လုံးပေါက်မယ့် ဝမ်းစာမရှိပါဘူးလို့ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပြောပြီးသား။ သူ့မိန်းမ ရူးလို့ ဒီအကြံမျိုး သူ့ကို တိုးတိုးပြောတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လယ်ကွက်ထဲဆင်းပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကရံနဲ့သာ မိုးများရွာမယ်ဆိုရင်။

ရာရှစ်မူယာဆီက ဒီအကြောင်းကို ကရင်မော်ရမ်က ကြားတော့ မော်လဝီတွေ ကြားသွားရင်ဘာများ ဖြစ်ကုန်မှာပါလိမ့်။ ဒီယုံကြည်မှုတွေက ဘုရား တရားမတွေ့ခင် လူပေါ်ဦးကဟာတွေမဟုတ်လားလို့ တွေးမိတယ်။

ရာရှစ်မူယာကတော့ စမ်းကြည့်တာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယောက်ျားတွေအားလုံး အိမ်ထဲက မထွက်ကြစေနဲ့ပေါ့။ ကမယ့်မိန်းကလေးကလည်း လယ်ထဲရောက်မှ အဝတ်တွေချွတ်ပေါ့။ ဒီဓာတ်ရိုက်မှုသာ စွမ်းခဲ့ရင် ပဒ္ဒမာပူကာဟာ မိုးခေါင်တဲ့ဘေးက လွတ်ပြီး လူတွေလည်း အငတ်ဘေးမဆိုက်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီရွာသာမကပါဘူးလေး တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကယ်ဆယ်ရာ ရောက်ချင်လည်း ရောက်သွားမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကရင်ကတော့ “မင့်ဟာ ရယ်စရာကြီးပါကွာ၊ ပြီးတော့ ညစ်တီးညစ်ပတ် သိပ်ရှိပါတယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။

ကရင်ဟာ အဲဒီညက အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သူက တစ်ရွာလုံးအပေါ် တာဝန်ယူနေသူ မဟုတ်လား။ ပြဿနာတွေရှိရင်လည်း သူ့ဆီလာကြတာ၊ လာရင်လည်း ကရင်က တရားသဖြင့် မှု့မှု့တတဆောင်ရွက်ပေးတာချည်းရယ်။ ဒါကြောင့် ရွာက သူ့ကို လေးစားတယ်၊ ချစ်တယ်။ သူ့စကားဆိုရင် နားထောင်ကြတယ်။ ဆိုပါတော့ - ဒီလိုဓာတ်ရိုက်ပေမယ့် မိုးမရွာဘူးဆိုရင် ရွာက သူ့ကို ဝိုင်းသရော်ကြ၊ အပြစ်တင်ကြမှာလား၊ မိုးသာတကယ်မရွာဘဲ နေရင် ရွာက လူတွေက ရယ်နိုင်သရော်နိုင်ကြဦးမှာလား။ ရယ်ဖို့ဝေးလို့ အားလုံးဒုက္ခတွေနဲ့ ပျာယာခတ်နေကြမှာပေါ့။ ကရင်က အိပ်ရာထဲမှာ

အဟင်းဟင်းနဲ့ ပင့်သက်ချည်း ချနေတော့ သူ့မိန်းမက “တော်-ဘာဖြစ် တာလဲ” လို့ မေးတော့တာပေါ့။ ကရင်က ပြောပြတဲ့အခါ သူ့မိန်းမက “ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီအကြောင်းပဲ တိုးတိုးတိုင်ပင်နေကြတာ” လို့ ပြန်ပြော သိတယ်။

ကရင်က “ကဲ ဆလင်းအမေရယ်၊ ငါမေးပါရစေ၊ တို့ ဒီလိုအကမျိုး တွေခွင့်ပြုနိုင်သလား” လို့ဆိုတော့ သူ့မိန်းမက “ဘာမှ ထူးမလာရင်တော့ ဆည်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ အဟုတ်စွမ်းတယ်လို့ ဆိုရင်တော့”

“ဒီအက၊ က စပယ်ရှယ်အကတဲ့ကွဲ့၊ သိတဲ့လူလည်း အတော် နည်းနေပြီတဲ့”

“ကာကီမာတော့ သိမှာပေါ့တော်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကတဲ့ သူ့မှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ အပြင်မထွက်ကြဖို့ ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်”

“ရွာထဲ ဗုံတီးပြီး လိုက်ကြေညာပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီည ဘယ်ယောက်ျားမှ ရွာပြင်မထွက်စေရဘူး”

“ညကလည်း လထွက်နောက်ကျပြီး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့ သူ့ဖြစ်ရမယ်” လို့ ကရင်ရဲ့မိန်းမက ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့ “နောက် ဘြာသပတေးနေ့မှာ လပြည့်မှာ” တဲ့။

“ဟ-ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နေပါဦး၊ ဘယ်သူ့ကို အကခိုင်းမှာတဲ့”

“ခုခေတ်တော့ ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေ အားလုံးနီးပါး ကနေ ကြတာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကချင်တဲ့လူကို အကခိုင်းတာပေါ့” တဲ့။



ဒါပေမယ့် ကာကီမာက ကမယ့်မိန်းကလေးဟာ အရပ်လည်း အရှည်ဆုံးမိန်းကလေး၊ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ဆုံး အနက်ဆုံးရှိတဲ့

မိန်းကလေးကို ရွေးရမှာတဲ့။ မိုးတိမ်တွေဟာ ပထမမြေပြင်ပေါ်မှာ ကကြမယ်။ ပြီးမှ ကောင်းကင်တက်ပြီး ကရင်းရွာချမှာ။ ကမယ့်မိန်းကလေးက ငယ်လည်း ငယ်ရမယ်။ အသားအရေကလည်း ချောမောလှပရမယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကလည်း အားလုံး သိပ်လှရမယ်။ အပျိုစင်တော့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကလေးအမေလည်း မလိုချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်တွေက ဖြန့်ချလိုက်ရင် မိုးတိမ်တွေကောင်းကင်က ကျလာသလိုရှိရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မိန်းကလေး ဘီလာရဲ့ဆံပင်က ရွာထဲမှာ အရှည်လည်း အရှည်ဆုံး၊ နက်လည်းအနက်ဆုံး၊ ပြီးတော့ ဘီလာက လွန်ခဲ့တဲ့ (၂) လကမှ လက်ထပ်ထားတာ။ ဒါကြောင့် အပျိုစင်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ သားသည်အမေလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကရင်က သူ့သမီးညကြီး လယ်ထဲထွက်ကမှာကို မကြိုက်ပါဘူး။

ဘီလာအမေက “သူက တော်သမီးလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်သမီးလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူ့မှ မမြင်စေရဘူးပေါ့။ မိန်းမတိုင်းက သူတို့ယောက်ျားတွေကို အိမ်ထဲမှာပဲနေစေမှာပါ။ အမေတိုင်းက သားတွေကို ထိန်းထားမှာပါ။ ပဒုမာပူကာ ရွာမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဒီကိစ္စတော်သဘောတူပါ။ တော့မြေးဦးကလေးတို့တာဟာ မိုးခေါင်လို့ ငတ်ကြရင် နို့ဘယ်ကလာရမှာတဲ့လဲ” လို့ လင်ကို နားချတယ်။

ဘီလာယောက်ျားကတော့ သူ့မိန်းမ ကရမယ်ဆိုတာကိုကြားတော့ ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်ဆိုးနေပါတယ်။ သူက တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ ရတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအကြံအစည်တစ်ခုလုံးကို ရှုတ်ချတယ်လေ။ သက်သက်ရူးကြတာလို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

ဘီလာကတော့ သူ့ခေါင်းကလေး မော့တော့မော့တော့နဲ့ ရယ်နေတယ်။ ကရမယ်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲလှုပ်ရှားနေတယ်လေ။ ကျောင်းမှာတုန်းက ဘီလာက အကအကောင်းဆုံးမိန်းကလေးကိုး။ အဲဒီတော့ ဝံ့သံကြားရင် သူ့ခြေထောက်တွေက တွန့်လိမ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျပြီး

မိန်းကလေးဟာ မကရတော့ပါဘူး။ ဣန္ဒြေရှင် မွတ်ဆလင် အမျိုးသမီးဆိုရင် ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျား ရှမ်းဆူဒင်က “မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကမို့ စိတ်ကူးမှာလဲ၊ မင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာအဝတ်မှ မပါဘဲ ကတာလို့ လူတိုင်းက သီနေကြမယ့်ဥစ္စာ”

ဘီလာက မျက်လွှာချပစ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာမှဖုံးလွှမ်းမထားတာမျိုးကို သူ့ယောက်ျားတောင်မှ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ဟာ။ သူတို့မှာ လင်မယားဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝတ်လစ်စလစ် မမြင်ဖူးကြပါဘူး။

“ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတွေမှာ ပြည့်တန်ဆာတွေ အဲဒီလို ကတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ ရှိတယ်။ မင်းလို မက်ထရစ်စာမေးပွဲအောင်ထားတဲ့ မိကောင်းမခင်သမီးတစ်ယောက်က ဒီလိုဖြစ်နိုင်မလားကွ။ မြို့မှာသာ ငါလိုချင်တဲ့ အလုပ်ရမယ်ဆိုရင် ငါဒီရွာက ကျောင်းမှာ လုပ်နေတဲ့အလုပ်က ထွက်မှာ။ ဒါလောက်ရူးတဲ့ မိုက်တဲ့ တွေကရာ ယုံတဲ့လူတွေနဲ့ အတူမနေချင်ဘူး။”

“ဒါပေမယ့် မြို့က အလုပ်ကိုလည်း ရှင်မရပါဘူး၊ ပြီးတော့ တကယ်လို့သာ မိုးမရွာရင် ရှင်မြို့က အလုပ်ဆိုတာလည်း အလကားပါပဲ” လို့ ဘီလာက ပြန်ပြောတယ်။

“မင်းကရင် မိုးရွာလိမ့်မယ်လို့ကော မင်းက ယုံသလား။”

“မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ရွာလာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ စမ်းသင့်တယ်တော့ ထင်တာပေါ့။ စမ်းတောင်မကြည့်ဘူးဆိုရင် မိုက်ရာမကျပေဘူးလား။”

မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးတွေနဲ့ လူကြီးသူမတွေကတော့ ဒီသတင်းကြားတဲ့အခါ ခေါင်းရမ်းနေကြလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပပ်ကြားအက်နေတဲ့ လယ်ကွက်တွေ၊ ပိန်ခြောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ နွားမတွေကို မြင်တဲ့အခါတော့လည်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။

ဘီလာက သူ့ကျောင်းမှာနေတုန်းက သူ့ကိုအကသင်ပေးတဲ့ မနစ် ဘာဘူဆီကို သွားပါတယ်။ ဘီလာ မကရတော့တာ ကြာနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် တာပလာဝံ့သံကလေးပြန်ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ဒီစည်းသံက သူ့ကိုယ်ထဲ ချက်ချင်း စိမ့်ဝင်သွားပြီး သူ့သွေးသားနဲ့ရောသွားလိုက်တော့ ဘီလာရဲ့ ခြေထောက်တွေက ကကွက်ထဲ တစ်ခါတည်း အံဝင်ခွင်ကျရောက် သွားတာပဲ။ သူ့လက်တွေကလည်း စည်းနဲ့အညီ ကနေလိုက်တာ ဘယ်တော့မှ မရပ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုး။

ဘီလာက အဲဒီမှာကအပြီးမှာ ကာကီမာဆီကို သွားပြန်တယ်။ အဘွားကြီး ပြောစကားတွေကို ဘီလာက အားလုံးတော့ နားမလည်ပါဘူး။ အဘွားကြီး က ပြောနေရင်းက သူ့စိတ်တွေ ရှေးခေတ်ကို ပြန်ရောက်ကုန်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘီလာ ဘာမှ မသိတဲ့လူတွေအကြောင်း ပြောလား ပြောနေရဲ့။ ဘီလာ နားမလည်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောလား ပြောနေရဲ့။ ဘီလာက “အဲဒီလိုကတော့ မိုးရွာလာသတဲ့လား၊ ဘယ်သူကတုန်းက ရွာဖူးတာတဲ့လဲ” လို့ မေးတော့ -

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ဆံပင်တွေက ရှည်လည်း ရှည်တယ်၊ နက်လည်းနက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီလာဆံပင်လောက်တော့ မရှည်ဘူး၊ မနက်ဘူး။ လက်ရှမိရဲ့ဆံပင်တွေက ပိုလည်းရှည်တယ်၊ ပိုလည်းနက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ရှမိကို မကရဘူးတဲ့လေ။ ဘီလာကတော့ ကကိုကရမယ်၊ ဂီတသံရပ်သွားမှ အကရပ်”

“ဒါပေမယ့် ဂီတသံမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘဲ ကာကီမာရဲ့၊ ကျွန်မလယ်ကွင်း ထဲထွက်လာတော့ ရွာပြင်မှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘဲ”

“ဂီတသံဆိုတာ နားထောင်တတ်တဲ့ နားအဖို့ အမြဲရှိပါတယ် သမီးရယ်” လို့ ပြောပြီး အဘွားကြီးက နေရာတင်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားပါလေရော။ ဘီလာကမယ့်ညမှာ ယောက်ျားသားတွေ ဘယ်သူမှ အိမ်ပြင် မထွက်ရလို့ ပညတ်ထားလို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာမှာ စုထားပြီး လူကြီးတွေက လူစုလူဝေးရဲ့အပြင်မှာ ကင်းစောင့်သလို စောင့်နေကြပို့ စီစဉ်ရတယ်။

လူငယ်တွေကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို စိတ်ပျက်ကြတာပေါ့လေ။ ဘီလာကတာမြင်ရရင် ပျော်စရာကောင်းမှာမှတ်လား။ ဆာရီကလေးကိုယ်မှာ ခြုံထားရုံနဲ့ တောင်မှ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ စည်းကွက်ကျနင်းတာမြင်ရရုံနဲ့ သူတို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားရသေးတာကလား။ ဒါပေမယ့် ဘီလာဆိုတာ ကရင်ရဲ့သမီးပါလေ။ သူတို့နဲ့အတူတူတစ်ရွာတည်းသားတွေပဲဟာ။ အဲဒီတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ပျက် အောင့်အည်းပြီး မိုးအလင်း အထိတော့ လူကြီးတွေမျက်စိအောက်မှာ နေကြရမှာပဲ။



လပြည့်နေ့ညနေရောက်တော့ ရွာရှိယောက်ျား လူကုန်စုဝေးရမယ့် ရွာစာသင်ကျောင်းဝင်းထဲကို လူစုံရောက်ကြပြီ။ ဘီလာအဖေ ကရင်ကလည်း ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမဆို ရှိကြရဲ့လားလို့ အလွန်စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေပြီ။

မိန်းမသူတွေကတော့ ကျောင်းဝင်းထဲမလာကြဘူး။ ဘီလာကို လယ်ထဲ လိုက်ပို့ကြမယ်။ ပြီးရင် အိမ်ကနေပြီး သူတို့ယောက်ျားတွေ ပြန်အလာကို စောင့်ကြမယ်လေ။ မိန်းမတွေအိမ်က စထွက်ချိန်ဟာ စမှောင်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ ရွာလမ်းကျဉ်းကလေးထဲကနေ လယ်ထဲထွက်လာကြတဲ့အခါ မိန်းမတွေက သီချင်းတွေဆိုလာကြပြီး သူတို့လက်ထဲက ကိုင်ဆွဲလာတဲ့ မှန်အိမ်မီးတွေက သီချင်းသံ ခြေလှမ်းစည်းချက်နဲ့အညီ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား လိုက်လာကြတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ဘီလာဝတ်ထားတဲ့ ဆာရီအနီရောင်က မည်းနေပြီး သူဖားလျားချထားတဲ့ဆံပင်တွေကလည်း မြေပြင်က မိုးတိမ်တွေကို နုလိုက်လာသလိုပဲ။

ညမှောင်မှောင်မှာ ကြယ်ရောင်တွေကတော့ လက်လို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြေပြင်မှာက တခြားအလင်းဆိုလို့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်ဆွဲမီးအိမ်တွေ အလင်းက လွဲရင် ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ယောက်ျားတွေလည်း တစ်ယောက်မှ လယ်ထဲမှာ ဒီည မနေစေရဘူးလေ။

ဘီလာနဲ့ ကပ်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တိုးတိုးကလေး
 “ဘီလာ ကြောက်နေသလား” လို့ မေးတော့ ဘီလာက ခေါင်းရမ်းပြီး
 “ဆန်းတော့ဆန်းတယ်၊ ကျွန်မလုံးလုံး မကြောက်ဘူး” လို့ ပြောတော့
 ရုနုက “ညမှာ ဆံပင်ဖားလျားချသွားရင် သရဲလိုက်တတ်သတဲ့” လို့
 ပြောတဲ့အခါ ဘီလာက “သရဲတွေ ဒီညတော့ ကျွန်မကို မမြောက်ရဲပါဘူး”
 လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပုတူး(လ်)က “တို့က ညည်းနေရာနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ရှိမှာ၊ ညည်း
 တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် တို့က ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတော့
 “ယောက်ျားတွေအားလုံး ကျောင်းဝင်းထဲမှာပါ။ ကျွန်မပြန်လာပြီးတဲ့နောက်
 အကြာကြီး သူတို့ အဲဒီအထဲနေရဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ အဖေကလည်း လ
 မထွက်မချင်း ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျောင်းဝိုင်းရဲ့အပြင်ကို အထွက်ခံမှာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ကစရာအချိန်တွေလည်း အများကြီး၊ အဝတ်ဝတ်စရာ
 အချိန်တွေလည်း အများကြီးရှိမှာပါ။ ကဲ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

မိန်းကလေးတွေက လယ်စပ်ရောက်တော့ ဘီလာကို ထားပစ်ခဲ့ကြပြီး
 ပြန်ကြရော။ ဒီတော့ ဘီလာက သူယူလာတဲ့ ခါလစီရေအိုးကို သေသေချာချာ
 အောက်ကို ချတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အနားက တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားတဲ့
 မီးအိမ်တန်းကို စောင့်ကြည့်တယ်။ နောက်ဆုံး မီးအိမ်ကလေး တဲတွေနဲ့
 သစ်ပင်တွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုတော့ မှောင်ထဲမှာ ဘီလာက
 သူ့ဆာရီကို ကိုယ်ကခွာပြီး ကောင်းကောင်းခေါက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
 မြက်ခြောက်တွေပေါ်မှာ အခေါက်လိုက် အသာကလေးတင်ထားလိုက်တယ်။
 ပြီးပြီဆိုတော့ အောက်ခံခါးဝတ်နဲ့ အပေါ်အင်္ကျီကို သေသေချာချာချွတ်ပြီး
 တစ်ထည်စီ ခေါက်တင်လိုက်ပါတယ်။

အဝတ်တွေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ရေအိုးကလေးကို ကောက်ယူပြီး
 လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အောက်က ခယောင်းက မာကျောလိုက်တာ၊
 သူ့ခြေထောက်တွေကို စူးစူးသွားတာပဲ။ ဘီလာက သူ့လက်ကလေးနဲ့

အဲထဲမှာ တယုတယထည့်လာတဲ့ ရေကို လက်နဲ့ဆွတ်ပြီး လယ်မြေပေါ်
 ကပ်ပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါလုပ်တယ်။ မြေကြီးကလည်း ခြောက်ချင်
 တိုင်း ခြောက်နေတာမို့ သူပက်လိုက်တဲ့ရေစက်ကလေးတွေဟာ ချက်ချင်း
 ခြောက်ပျောက်သွားတာပဲ။ အိုးထဲက ရေကုန်သွားတော့ ဘီလာက အိုးကလေး
 အောက်ချထားပြီး သူကမယ့် ကကွက်အတွက် စပြီးခြေလှမ်းပါတော့တယ်။

အတီးမပါဘဲ ငါဘယ်လိုလုပ် ကရမှာပါလိမ့်လို့ ဘီလာကတွေးရင်း
 မာနစ်ဘာဘုတီးပေးတဲ့ စည်းချက်သံကို ပြန်စဉ်းစားပြီး စိတ်ကူးထဲက
 သည်းနဲ့ကကြည့်တော့မှ ကလိုရလာသတဲ့။ သူ့ခြေချတာတွေက မြန်လာတာနဲ့
 အတူ စိတ်နားနဲ့ ကြားနေတဲ့ စည်းသံကလည်း ကျယ်လာသတဲ့လေ။

သူ့စိတ်ထဲ တီးသံဟာ မိုးပေါ်ကလာတာ၊ ကြယ်တွေဟိုတစ်ဖွင့်
 ဒီတစ်ဖွင့် ကြိထားတဲ့ မိုးပေါ်ကလာတာ၊ ခြေအောက်က ခယောင်းထဲကလည်း
 ထာတာ၊ ဟိုသစ်ပင် မည်းမည်းကြီးတွေဆီကလည်း လာတာလို ထင်တယ်။

ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအတီးမျိုး သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
 ကြားဖူးသမျှ ဂီတသံထဲမှာ ဒီအသံဟာ အသံအစုံဆုံး ဂီတပဲ။ အသံက
 အဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာတော့ ဘီလာရဲ့ ခြေနှုတ်ကလည်း ပိုပို သွက်လာ
 တယ်။ သွက်ရုံမက ပြေမှာပုံတွေနဲ့ တိုက်နေတဲ့ လေပွေလို သူ့ကိုယ်ကို
 ချည့်လှည့်ပြီး ကမိတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့နောက်မှာ ဖားလျားကျနေတဲ့ သူ့
 ဆံပင်တွေကလည်း မိုးသက်လေတွေနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ မိုးတိမ်တွေလိုပဲ
 အနေရင်း သူ့ကိုယ်ကအရောင်တွေ လက်လာပြီး မိုးရေတွေက ရေငတ်နေတဲ့
 မြေကြီးတွေပေါ်ကို ကျကုန်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘီလာဟာလေ တစ်ခါမှ
 မြစ်ဖူးတဲ့ အရူးအမူးမျိုး ဖြစ်လာတယ်။

နောက်တော့ ဝုံသံတွေကြားလာရတယ်။ ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲအသံကြီး၊
 ခြေခိမ်းသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဘီလာက ကြောက်ပြီး သူ့နားနှစ်ဖက်
 ခုတ်ထားတာပေါ့။ ဂီတသံလည်း တိတ်သွားပြီလေ။ ကနေတဲ့သူ့ခြေထောက်
 တွေလည်း ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားပြီ။

ပထမတော့ ဘီလာက လထွက်လာတာလို ထင်လိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် အမှောင်ထဲ သေသေချာချာစိုက်ကြည့်တော့ လရောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘီလာလန်ပြီး အော်လိုက်မိတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်တွေနဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထားလိုက်မိတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် လယ်ကန်သင်းမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတာပါကလား။ သူ့ခြေထောက်တွေပေါ်ကို အလင်းရောင် ကျလိုက်တော့ သူ့ခြေထောက်က ရွှေရောင်လိုပဲ။ ရွှေရောင်မှ ရွှေရောင်ပါလေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အဝတ်ဖြူတစ်ထည် ကပိုက်ရီလွှားတင်ထားရက်။

ဒီလူက လူစိမ်းပါ။ ဘီလာတို့ ပဒ္ဒမပုကာဟာရွာငယ်ကလေးပဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က သိတာပေါ့။ ဒီလူက လူစိမ်းမှ လူစိမ်းပါ။ ဘီလာရဲ့ တုန်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်လည်း ဘေးကို ကျလာကာ -

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာလို့ ဒီအချိန်ကြီး ဒီလိုလယ်ထဲ ရှင်ရောက်နေရတာလဲ”

လူစိမ်းက ပြုံးပါတယ်။ အဲဒီအပြုံးက သူ့ယောက်ျားအပြုံးမျိုး ဒါပေမယ့် သေသေချာချာကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့ယောက်ျား ရှမ်းရှူဒင်နဲ့ ဘာမှ မတူပါဘူး။ တခြားစီ။

“ကျွန်တော် အဝေးကြီးက လာတာပါ။ ခင်ဗျားကော ဘာလို့ လယ်ကွက်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကနေတာလဲ”

ဘီလာက ရှက်သွားတယ်။ “ကျွန်မတို့က ရွာထဲမှာ ရှုပ်ပွေနေကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် မိုးမရွာလို့ မြေတွေက ပပ်ကြားအက်ကုန်တော့ လူတွေလည်း ကြိရာမရဖြစ်နေတုန်း လယ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ထွက်ကပြီ မိုးဆုတောင်းရင် ...”

“မိုးနတ်သားက ရွာပေးရောတဲ့လား ...” လို့ မေးရင်း လူစိမ်းက “ကဲ-ဒါဖြင့်လာ” လို့ သူ့လက် လှမ်းဆန်ပြီး ဘီလာကို ခေါ်ပါတယ်။



ဘီလာက ရှက်နေတာ ပျောက်သွားပြီ။ ဒီလူ သူ့ကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သိတယ်။ ပြီးတော့ စောစောကလို ပြုံးရယ်လည်း မနေတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘီလာက သူ့ဆီကို သွားလိုက်တယ်။ ဘာလို့ သွားမိပါလိမ့်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ကနေ့ညတော့ အားလုံး အဆန်းချည်းပဲ။ အိပ်မက်မက်နေရသလိုပဲလို့ သူထင်တယ်။ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း သတိရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားသိရင် ဘယ်လောက် ကန့်ကွက်မလဲ ဆိုတာလည်း တွေးမိတယ်။

လူစိမ်းကိုယ်ပေါ်က အဝတ်က ကျွတ်ကျသွားပါပြီ။ လှလိုက်တာပါလား။ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတူအောင်ကို လှတယ်။ ဘီလာ အံ့သြပြီး သူ့အလှကို အမလေး တမိတယ်။ သူ့မျက်နှာက တက်သစ်စ နေရောင်လိုပဲ။ သူ့ခြေထောက်တွေက စပါးရောင်လို ဝင်းလို။ သူ့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အားခွန်ဗလ၊ သူ့ယောက်ျားရဲ့ လက်မောင်းတွင်းရောက်သွားတဲ့အခါ သူ့ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နှစ်သက်မှုမျိုး၊ ဒါကြောင့် နေခြည်ကလေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ပွင့်အာလာတဲ့ ကြာပွင့်ကလေးလိုမျိုး ဖြစ်သွားပြီး ဘီလာ့ တစ်သက်မှာ မခံစားရဖူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ကြိုရတယ်လေ။

“ရှင်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ ဒါလောက်ကလေးတော့ ပြောဦးမှ ပေါ့” လို့ ဘီလာက မေးတော့ -

“ကျွန်တော်မှာ နာမည်တွေက အများကြီး၊ တချို့က ‘ပရမ်း’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချို့က ‘ဆူရတ်’ တဲ့”

အတော်ကြာနေတော့ ဘီလာအိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူနိုးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလူ မရှိတော့ဘူး။ ဘီလာ့စိတ်ထဲ ဟာသွားတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာ အပြစ်ရှိတယ်လို့လည်း ဘီလာမထင်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲ အားရကျေနပ်မှုတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်ဖြိုးနေပါတယ်။ သူ့အိပ်နေတဲ့ လယ်ကွက်က မြေကြီးတွေ ကလည်း စောစောကလို မာတောင့်ပြီး စူးမနေတော့ဘူး။ ညက်လို့ နုလို့။ ထွန်ပြီးမျိုးစေ့ချစိုက်လိုက်ရင် အပင်ကလေးတွေ ထပေါက်တော့မယ့် အနေ

အထား။ အဲဒီအချိန်မှာ လေကလေးတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို သူ့ ဆံပင်တွေ ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လက်နဲ့ ဖယ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားရေ - စောစောက ကြယ်တွေလည်း တစ်လုံးမှ မရှိတော့ပါကလား။ လျှပ်တွေလက်လာပြီး ဒီနှစ်ရဲ့ ပထမဆုံးမိုးပေါက် ခါလစီခွက်ထဲ ကျလာတော့တာပဲ။

[ဒီဘင်္ဂလားဒေ့(ရှ်) ဝတ္ထုတိုကလေး *The Dance* ရေးတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဒက္ကတက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ ၁၉၈၁ ခု အေးရှားဝီ(ခံ)ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲ တတိယဆုရဝတ္ထု။]



ပက်ရှုဝါမြို့သားကလေး

[ကလျာ (၇၂)၊ ဇေဇော်ဝါ၊ ၁၉၉၁]



အိန္ဒိယ ဝတ္ထုတို

နေသူ - ဒိုပီ ဘားဂတ်

ပက်ဂျပါ မြို့သားကလေး

ဆူရတ်က တစ်ချက်သမ်းရင်း လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၀) နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ မန်ဂူလား လာမယ့်အရိပ်အယောင်က မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူမလာဘဲ မနေဘူး။ လာမှာပဲလို့တော့ ဆူရတ်က သိပါ

တယ်။ သူနဲ့ မန်ဂူလားနဲ့ တွေ့ရသိရတာ နေ့ တစ်ဝက်သာ ရှိသေးပေမယ့် မန်ဂူလားဟာ စိတ်ချလောက်သူလို့ သူက သိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဆူရတ်က သူ့ကို ကာလအတိုင်းမသိ စောင့်ဖို့ တော့စိတ်မကူးဘူး။ လူကပင်ပန်းလှပြီ ဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် သူ့ကို နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ပဲ စောင့်တော့မယ်လို့ ဆူရတ်က သူ့ဖာသာ ပြောလိုက်တယ်။ ငါးမိနစ်နေလို့မှ မလာရင် သူအိပ်တော့မယ်ပေါ့။

ဆူရတ်ဟာ အခုဆိုရင် အသက် (၂၂) နှစ်ထဲ ရောက်လာပါပြီ။ အရပ်ထွက်ပေမယ့် လူက ပိန်ပါတယ်။ သူ့ကိုက်ညှပ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကလေးကလည်း သန့်စွမ်း သေးတာမဟုတ်တော့ ရေးရေးပါ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးအသွင် က သိပ်ပျောက်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဆောင်းတဲ့

သားမွေးဦးထုပ်ဖြူ။ ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီပုံပန်း၊ သူစီးထားတဲ့ ပိနပ်၊ အားလုံးက ပက်ရှုဝါမြို့သားကလေးပဲဆိုတာ သိသာလှပါတယ်။

ဒီမြို့ ဒါယာပူကို ကနေ့ နေ့ခင်းကမှ သူ့အဖေခိုင်းလိုက်တဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ သူ့ရောက်လာတာ။ ဆူရတ် ဒီကိစ္စမျိုးအရင်ကလည်း လုပ်ဖူးလုပ်စ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မြို့ ပက်ရှုဝါရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုတော့ သူဒီတစ်ခါပဲ ထွက်ခဲ့ဖူးသေးတာ။ ဒါကြောင့် သူက အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် မြို့ကိုလျှောက်ကြည့်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ။ သူ့အိမ်ရှင်ဆက်ကူရှိရမ်းက ကနေ့အဖို့ နားတော့ဆိုလို့ သူက နားနေရတာပါ။

ဆူရတ်လည်း စောင့်ရတာပျင်းလာလို့ ပြတင်းတံခါးကို သွား ဖွင့်လိုက်တယ်။ အပြင်က လေအေးက သူ့မျက်နှာကို ဝင်တိုက်တယ်။ အပြင်မှာက မီးရောင်ကလေး ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စကလွဲလို့ မှောင်နေပါပြီ။ ဆက်ကူရှိရမ်းရဲ့ဆိုင်က မြေညီထပ်မှာပါ။ ပထမအထပ်ကို ဧည့်တည်းဖို့အခန်း လုပ်ထားပါတယ်။ ဈေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကမို့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဈေးဆိုင် တွေကတော့ အမျိုးစုံပဲ။ အသံဗလံဆိုလို့ ကတော့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ မပြတ် ဟောင်သံရယ်၊ လမ်းပေါ်က လျှောက်သွားရင်း လူနှစ်ယောက် စကားပြော သွားသံရယ် ဒါလောက်ပဲ ကြားရပါတော့တယ်။ လေအေးက မျက်နှာကို စူးလာတော့ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခင်းပေးထားတဲ့ အိပ်ရာကြီးပေါ်ကို ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ မွေ့ရာကလည်း အထူကြီးဖို့ အိပ်လိုက် ရရင်တော့ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်သွားမှာ သေချာ ပါတယ်။

မန်ဂူလား မလာသေးတာကို သတိရပြန်ရော။ မန်ဂူလားဆိုသူက သူ့ကို အိမ်ရှင်က အကြိုလွှတ်လို့ လာကြိုသူပါ။ သူက အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်နဲ့၊ နှစ်ရက်မရိတ်သင်တဲ့မှတ်ဆိုတံနဲ့ ကျင်စွယ်နဲ့။ သူ့ဒိုတီနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပိတ် ကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေလိုက်တာ ဝါလို့။ သူ့မှာ နွေးအောင် ဝတ်စရာ သိုးမွေးထည်ဆိုလို့ ဝေ့(စ်)ကုတ်အဟောင်းကြီးတစ်ထည်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ဘဝနဲ့သူ ကျေနပ်နေပုံပါ။ ဆူရတ်ကို သူက လေးလည်းလေးစားတယ်။ ရိုရိုသေသေလည်း ဆက်ဆံရှာပါတယ်။ လမ်းမှာ လာခဲ့ရတာ အဆင်မပြေမှု တစ်စုံတစ်ရာရှိရင်တောင်မှ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ သူက တောင်းပန်ပါသေးတယ်။ အဲဒါ သူ့အပြစ်ကျနေတာပဲလေ။ မန်ဂူလား က ဆူရတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျကျနန ထားပေးပြီး အိမ်စေတွေကိုလည်း ဆူရတ်ကိုယ်အိမ်မှာကိုယ်နေရသလို ရှိအောင် လုပ်ကိုင် သေးရမယ်လို့ သေသေချာချာ မှာပါသေးတယ်။

နေ့လယ်စာ စားရတုန်းကလည်း မန်ဂူလား ဧည့်ခံကောင်းတာနဲ့ ဆူရတ်တစ်ယောက် အခါတိုင်း နှစ်နပ်စာလောက်ကို စားလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ “ကဲနားဦးနော်” လို့ မှာခဲ့ပြီး မန်ဂူလား ထွက်သွားတာပါ။

နို့ပေမယ့် တစ်နာရီ မကြာသေးပါဘူး။ မန်ဂူလားပြန်ပေါ်လာပြီး အိမ်ရှင်ရဲ့မြင်းရထားရောက်လာပြီ။ မြို့ကို လှည့်ကြည့်ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလို့ သေခေါ်ပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ဆူရတ် ဗိုက်လေးနေပြီ။ ဘယ်မှ မထွက်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မန်ဂူလားကို ငြင်းရမှာ အားနာလို့ ထလိုက်သွားရတယ်။

မြင်းရထားနဲ့ မြို့လျှောက်ကြည့်ရတာက ကောင်းပါတယ်။ မန်ဂူလားက တစ်လမ်းလုံး ဒီအရပ်က ဝဲတဲ့အသံနဲ့ စကားပြော လိုက်လာ တာကလည်း နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့အလေ့က စကားကို အသံပျော့တွေနဲ့ ပြောတာပါ။ ဆူရတ်တို့လို အသံမှာ အသံကြမ်းတွေ မပါဘူး။ ပြီးတော့ စကားလုံးအသစ် သူတို့နဲ့ မတူတဲ့ အသုံးအနှုန်းကလေးတွေ ကို လေ့လာရတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။

ဆူရတ်က အိပ်ချင်လာတော့ ထပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ အဝတ်လဲမယ်လေ။ အဲဒီလိုလုပ်တုန်း တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီး မန်ဂူလား ဝင်လာတယ်။ သူ့ဝေ့(စ်)ကုတ်ပေါ်မှာ စောင်ကလေးတစ်ထည် ခြုံလို့။ ဒါပေမယ့် ခြေထောက် မှာတော့ ခြေအိတ်တွေ၊ ဘာတွေ မပါပါဘူး။ ခြေတွဲလုံးပါ။ ဒါနဲ့ ဆူရတ် က အေးရှာမှာပဲဆိုပြီး မန်ဂူလားကို သနားနေပါတယ်။

မန်ဂူလားက သူ့မှာ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စကလေးတွေ လုပ်ပေးနေရလို့ သူ့လာမယ်ဆိုတာ နောက်ကျသွားရတယ်လို့ တောင်းပန်ပါသေးတယ်။ မန်ဂူလားက ဆတ်သဂျီတော့ အိပ်ချင်နေရောမယ်၊ ဓဏလေးနေရင် အစေခံတွေက နွားနို့တစ်ခွက် လာပို့ပါတော့မယ်လို့ ပြောတော့ -

“နို့လား။ ကျွန်တော် နို့မသောက်ချင်ဘူး။ ဘာမှလည်း မသောက်ချင်တော့ဘူး။ မိုးချုပ်ပါပြီ” လို့ ဆုရတ်က တောင်းပန်တော့ -

“နို့က နာမည်သိပ်ကြီးတဲ့ ဆိုင်ကပါခင်ဗျာ။ နို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သပျစ်သီးခြောက်နဲ့ ကုံကုမဲလည်းပါတယ်။ နို့ထဲ ရောကျိုထားတာနဲ့ ဆုရတ်ကြိုက်မှာပါ” တဲ့လေ။ ဆုရတ်က “ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတော့ တစ်ငုံတော့ မသောက်နိုင်တော့ပါဘူး” လို့ အတင်းငြင်းတော့မှ ဒါဖြင့်လည်း ဆုရတ် ရဲ့သဘောပါပဲလို့ ပြောပြီး တခြားအကြောင်းကို ပြောင်းသွားပါတယ်။

“ကျွန်တော်တခြားဘာများ လုပ်ပေးစရာ လိုပါသေးသလဲ” တဲ့ “ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး” လို့ ပြောတော့ “အားမနာနဲ့ နောက် ဧည့်သည်ကို ပြုစုဖို့ ကျွန်တော့်တာဝန်၊ လိုတာ ဘာမဆို ခိုင်းရုံပဲ” တဲ့ ဆုရတ်ကပြုံးပြတော့ မန်ဂူလားက “ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ခိုင်းစမ်းပါခင်ဗျာ” လို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

ဆုရတ်က “ဒါဖြင့် နက်ဖြန်တော့ မနက်အစောကြီး လာပါ” လို့ ရယ်ရင်း ပြန်ပြောတော့ “ခုဘာလုပ်ပေးစရာမှ မလိုတော့ဘူးလား၊ မလိုတာ သေချာသလား။ ဒီည နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ပျော်ဖို့တော့ လိုမှာပါ” လို့ သူကပြောပြီး သူပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဆုရတ် နားလည်တဲ့အထိ စောင့်မိ လိုက်ပါတယ်။ ဆုရတ် နားလည်ပုံရတော့မှ မန်ဂူလားက “ဒီညဟာ ခင်ဗျား မေ့ကို မမေ့နိုင်တဲ့ည ဖြစ်စေချင်တယ်” လို့ ပြောပြီး ဆုရတ်အပါး ထွက်လာခဲ့တယ်။



ဘင်ဒီက အိပ်နေရာက ထပြီး အခန်းကို မှန်မှားမှားသာ အလင်းရောင် ပေးနိုင်တဲ့ ရေနံဆီမီးအိမ်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်ကို အိပ်နေတဲ့သူ့ယောက်ျားမျက်နှာပေါ် တည့်တည့်ကျအောင် မြှောက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လို့ နေပါပြီ။

“ကိရုန်အဖေကြီးရေ” လို့လည်း သူ့ယောက်ျားနိုးသေးသလား၊ ထူးနိုင်သေးသလားလို့ ခေါ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

အိပ်နေသူက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားက အဆစ်အမြစ်ကိုကိတ်တဲ့ရောဂါသည်ဆိုတော့ ညတိုင်ရင် အိပ်နိုင်ပါစေတော့ရယ် လို့ အိပ်ဆေး ညတိုင်း သောက်ရပါတယ်။ ဆေးမကုရင် နာလို့ အိပ်မရပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် သူက ခုဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်နေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဘင်ဒီက မီးအိမ်ကလေးကို သူ့နေရာသူပြန်ထားလိုက်ပြီး သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်ပါတယ်။ ဒီသေတ္တာထဲမှာ သူ့အဝတ်အစားကောင်း လေးတွေ ရှိတယ်လေ။ သူက အရောင်ရင့်တဲ့ အဝတ်တစ်စုံကို ရွေးတယ်။ ခုလို လမရှိတဲ့ညမျိုးမှာ အရောင်ရင့်လေ ပေါ်လွင်မှုနည်းလေ မဟုတ်လား။ သူ့သွားရမယ့်လမ်းက မဝေးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူမြင်သူမြင် မရှိအောင် ဂရုစိုက်တာ မပိုနိုင်ဘူးပေါ့။

ကနေ့ည မန်ဂူလားက သူ့ကို ခေါ်ထားပါတယ်။ လာပြောသူက မန်ဂူလား သူ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကလွဲပြီး ဘာမှ ပြောမသွားပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘင်ဒီက ဘာကိစ္စဆိုတာ သိပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူက အခေါ်ကို စောင့်တယ်။ ခုတော့ လာပြီလေ၊ မန်ဂူလားကိုယ်တိုင် လာခေါ် တာပါ။

“တွေ့ရမယ့်လူက အရေးကြီးတယ်နော်” လို့ မန်ဂူလားက တိုးတိုးပြောတယ်။ ဘင်ဒီက ပြုံးရုံပဲ ပြုံးလိုက်တယ်။ မန်ဂူလားဖြင့် ဘာမဆို အရေးကြီးတာချည်းပဲလို့လည်း သူက အောက်မေ့လိုက်တယ်။

“ပေါ့ပေါ့တန်တန် မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်၊ သူကျေနပ်သွားလို့ရှိရင် ကျွန်တော်ဆရာအဖို့၊ ငွေအထောင်အသောင်း အကျိုးရှိမှာပါ” တဲ့။

ဒါနဲ့ ဘင်ဒီက ဘယ်သူများပါလိမ့်ဆိုတာ သိချင်လာတာနဲ့ “ရှင်လူက ဘယ်သူခိုလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ “လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊ လူပျိုပေါက်ကလေးပါ။ သူ့အဖေအတွက် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော် ဆရာဆီကိုလာပြီး စကားပြောတာပါ။ သူ့အဖေက ပက်ရှုဝါက ကုန်သည် တစ်ဦးပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်တော့ သွားရမလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီကျော်တော့ လာခဲ့လေ၊ အဲဒီလောက်ဆိုရင် အစစ စိတ်ချရပါတယ်။ ဒီသူငယ်က ဘာမှ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အစိမ်း သက်သက်။ ခင်ဗျားကိုမြင်တွေ့တာနဲ့ အရည်ပျော်သွားမှာပဲ။ အဲ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မေးရင် အစိတ်လို့ ပြော၊ သူက ယုံမှာ။ ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်က တင်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်ပဲ ထင်ရတာပါ”

ဘင်ဒီက မှန်ငယ်ကလေးထဲ ကြည့်ရင်း သူ့ဆံပင်ကို သပ်တော့ ပြုံးမိသေးတယ်။ အသက်အစိတ်လို့ ပြောရမှာတဲ့။ လိမ်ရမှာကလည်း နည်းနည်းနော့နော့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ပက်ရှုဝါက လူငယ်ကလေးက ယုံမယ်ဆိုတာ တော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အသားအရေက နူးညံ့တယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလည်း သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ ငယ်ရုပ်က မပျက်လှသေးဘူးဟုတ်လား။

ဘင်ဒီက ရှော့စောင်အနက်ကလေးမြို့ရင်း သူ့ယောက်ျား နိုးများ နိုးသွားသလားဆိုတာကိုလည်း လှမ်းကြည့်ပါသေးတယ်။

“ကိရိန့်အဖေကြီးရေ” လို့ တစ်ခါထပ်ခေါ်ကြည့်သေးတယ်။ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားက အိပ်မောကျနေရှာတာ ပါ၊ လှုပ်တောင် မလှုပ်ပါဘူး။

ညက တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ ဘင်ဒီတို့ နေတာက မြို့စွန်မှာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ အိမ်တွေမရှိပါဘူး။ ဘင်ဒီက

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေးနဲ့ လှမ်းလာခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ကြောက်စိတ် မရှိပါဘူး။ ရင်တော့ ဖိုခဲဖူးတယ်ပေါ့။ သူ့အဖြစ်က ပုံပြင်ထဲက မိဖုရားကြီး နန်းပေါ်ကဆင်းပြီး ချစ်သူနဲ့ တိတ်တဆိတ် ခိုးတွေ့တယ်ဆိုတာနဲ့ သွားပြီး တုနေတယ်လို့ အောက်မေ့နေတယ်။



ဆုရတ်ကတော့ စောစောက အိပ်ချင်တာ၊ ခုအိပ်ချင်ပြေသွားပြီ၊ အိပ်ရာထဲ ခေါင်းအုံးကို ဖို့ထိုင်နေရင်း ဘာသံကြားရမလဲဆိုတာကိုပဲ နားစွင့်နေတယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ လှေကားက ခြေသံတစ်ခု မှန်မှန်နဲ့ ဖွဖွ နင်းတက်လာသံ ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့နှလုံးသားက အခုနံ နည်းနည်းမြန်လာတယ်။ အခန်းတံခါးကို ကန့်လန့်မထိုးဘဲ ပိတ်ထားတာမို့ သူက တံခါးဆီကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်။

တံခါးကို သာသာကလေး ခေါက်သံကြားရပြီး တံခါးက ပွင့်လာပါ တယ်။ တံခါးဘောင်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဝင်လာရမှာ မရွံ့မရဲပုံစံနဲ့၊ ဆုရတ်လည်း ချက်ချင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။

အမျိုးသမီးက “ကျွန်မနာမည် ဘင်ဒီပါ” တဲ့။ “ဝင်ခဲ့ပါခင်ဗျာ” လို့ ဆုရတ်က ပြောရင်း “ကျွန်တော်စောင့်နေတာပါ” လို့လည်း ဖြေပါ တယ်။

ဘင်ဒီက ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို သူက ကန့်လန့် ချလိုက်တယ်။ လူငယ်လေးကြည့်ရတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတော့ ဘင်ဒီက ပြုံးကြည့်နေတယ်။ သူ့ထင်တာက ပက်ရှုဝါမြို့ကြီးက လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရဲ့သားဆိုတော့ တောင့်တောင့် တင်းတင်းနဲ့ စကားတွေ ဖောင်နေအောင် ပြောမယ့်လူစားလို့ ထင်တယ်လေ။

ဆုရတ်ကလည်း ဘင်ဒီလမ်းလျှောက်ပြီး သူ့ဆီကို လာတော့ သူ့စိတ်ထဲထင်တာနဲ့ တခြားစီမို မကျေမချမ်းဘဲ။ သူက လှတော့လှပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အပေါက်ဝ ရပ်နေတုန်းက ထင်ရသလောက်တော့ မငယ်လှပါဘူး၊ သူ့ထက်တောင် အသက်နည်းနည်းကြီးဦးမယ်လို့ ထင်နေပါတယ်။

“ရှင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ” လို့ ဘင်ဒီက သူ့ကို လှမ်းမေးသံ ကြားပါတယ်။

“ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူက ဖြေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲတော့ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲလဲလို့ မေးချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် သင့်တော်မယ်ထင်ပါဘူးဆိုပြီး သူက ချုပ်တည်းထားလိုက်တယ်။

“ဒီအခန်းက နွေးတယ်နော်” လို့ ဘင်ဒီက စကားစ ဖော်ပေးပါတယ်။ သူ့အသံက ကြင်နာမှုပါတဲ့ အသံမျိုးပါ။ ပြီးတော့ သူကြိုက်တဲ့ ဝဲပုံကလေးမျိုးလည်းပါတယ်လေ။ “လေတိုက်ပုံက အေးစိမ့်နေတာမို့ လူကို စူးတယ် ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားတော့ ချမ်းလာမှာပဲ” လို့ ဆူရတ်က ပြောပါတယ်။

“ဒီထဲရောက်တော့ ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

ဘင်ဒီက ရှော့စောင်ကလေးကို ခွာချလိုက်တော့ လှတဲ့သူလည်ကုပ် ကလေးကို ဆူရတ်က မျက်နှာလေး မကြည့်ခင် အရင်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မတ်(စ်)ကာရာဆေးနက်နဲ့ ကွင်းထားသေးတော့ ကြီးပြီး အရောင် ထွက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှက်ကြောက်နေတဲ့ အရိပ်အယောင် တော့ မရှိပါဘူး။ သူ့ပြောပုံဆိုပုံက ပွင့်လင်းရင်းနှီးလိုက်တာ၊ သူနဲ့ ဆူရတ် တို့ အရင်ကတည်းက သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းကျနေတာပဲ။

ဆူရတ်က အိပ်ရာက ထတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ နွေးနွေးဝတ်ထား တာ မပါတော့ သိမ့်ခနဲ အေးပြီး ကြက်သီးထသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘင်ဒီက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံနဲ့ “အိပ်ရာထဲမှာပဲနေရောပေါ့” လို့ ပြောပြီး ဆူရတ်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ဘင်ဒီက သူ့ကို အိပ်ရာပေါ် ခေါ်သွား ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်တွေကို နွေးထွေးနေအောင် စောင် သေသေချာချာခြံပေးပြီးမှ သူ့ဘေးဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားလည်း ချမ်းသာအောင်နေလေ” လို့ ပြောရင်း ဘင်ဒီရဲ့ ရောဝင်ခင်မင်မှုကြောင့် ဆူရတ်က ဘင်ဒီအပေါ်လည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ် လာတယ်။ “ခင်ဗျားအသံလေးက ချစ်စရာ၊ ခင်ဗျားသီချင်းဆိုတတ်မှာပဲ ဟင်တယ်” လို့ ဆူရတ်က ပြောတော့ -

“ကျွန်မ မဆိုတတ်ပါဘူး။ လက်ထပ်ပွဲတို့လို ပျော်ကြ ပါးကြတဲ့ နေရာမျိုးမှာမှ တစ်ခါတလေ ဆိုတာပါ။ ဒါလည်း တကယ်ပြောရရင် ညီချင်းဆိုတာလို့ ပြောမရဘူးထင်ပါရဲ့၊ အများနဲ့အတူ ဝိုင်းဆိုတာကိုး။ ငါ့ယုံအသံကိုယ်လည်း မကြားရပါဘူး” လို့ ပြောပြီး ဘင်ဒီက ရယ်တော့ ဆူရတ်လည်း လိုက်ရယ်တယ်။

“လာဗျာ၊ ခင်ဗျားဒီနားတိုးပါ၊ ခင်ဗျားစကားပြောတာ နား ထောင်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အသံလေးကလည်း ချိုတယ်” လို့ ပြောတော့ ဘင်ဒီက သူ့အနား ပူးပူးကပ်ကပ် တိုးထိုင်တယ်။ ဘင်ဒီက ဆူရတ်အနားကို တိုးကပ်ရင်း -

“ရှင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိသလား” လို့ မေးတော့ “မရှိသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခုမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ” တဲ့။

“ရှင်မှာ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေရော ရှိသလား” လို့ မေးတော့ “မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုလည်း မရှိဘူး၊ အစ်မနုမလည်း မရှိဘူး” တဲ့။

“ဒါဖြင့် မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပေါ့နော်” လို့ ပြောတော့ ဆူရတ်က “ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ” လို့ ဖြေရင်း ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ပွင့်လင်းရိုးသားပုံတွေကို သဘောကျလို့ ဆူရတ်က ရယ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ မိန်းကလေးက ဒါမျိုးတွေ ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ။ အိမ်မှာ သူ့အမေနဲ့ သူ့အဒေါ်လုပ်သူတွေသာ ဒါမျိုးပြောကြဆိုကြတာပါ။ ဒီအမျိုးသမီးက သူတို့ထက်အများကြီး ငယ်သေးပေမယ့် သူကလည်း ဒါမျိုးတွေ မေးသလား၊ ဘာသလားလို့ သူက အောက်မေ့ပြီး ဒီပြင်စကားမျိုးကို ပြောစေချင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စကားကို ရောက်အောင် ဘယ်လိုက စပေးရမယ်ဆိုတာ သူလည်း မလုပ်တတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဘင်ဒီက “ရှင့်အဖေက လူချမ်းသာတစ်ယောက်လို့ ကြားတာပဲ၊ ဟုတ်သလား” လို့ မေးတော့ “ဟုတ်ကဲ့၊ သူကချမ်းသာပါတယ်” တဲ့။ “လူချမ်းသာရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်၊ ကဲ ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါ။ ရှင့်စိတ်ထဲ သူဌေးသားဘဝဟာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ” လို့ မေးတဲ့အခါ ဆူရတ်က ရယ်ပါတယ်။ “ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ရိုးလိုက်တာ၊ တကယ့်ကျောင်းသူမိန်းကလေးကျနေတာပဲ” လို့ သူက ပြောမိတယ်လေ။ မိန်းကလေးက သူ့ထက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး သူ့စိတ်က ဒီမိန်းကလေးအပေါ် စိတ်က ရဲနေတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးက ရိုးသားပွင့်လင်းမှုလည်း သိပ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဆူရတ်က သူ့အပေါ်တစ်မျိုး စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာပါတယ်။

ဘင်ဒီကလည်း “ကဲ လုပ်ပါ၊ ပြောပြစမ်းပါ” လို့ ထပ်ပြီး မေးပြန်တယ်။ ဆူရတ်က ခဏစဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ” လို့ ဖြေတယ်။ ဆက်ပြီးလည်း “ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ဖို့၊ ဝေဖန်ဖို့လည်း လိုတယ် မထင်ဘူးလို့ပါ။ ဒါကလည်းလေ ...” ဆိုပြီး ဆူရတ်က ဆက်မပြောတော့ -

“ဒါကလည်းလေဆိုတာက ဘာလဲ” လို့ ဘင်ဒီက မေးပြန်တယ်။

“ကျွန်တော်က သားအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစားသား”

“ဘယ်တုန်းက မွေးစားခံရတာလဲ”

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးတုန်းက”

“ဒါဆိုရင်သားအရင်း လို့ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သားအရင်းလို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲလည်း တစ်ခါမှ ခွဲခြားမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်သာ ခင်ဗျားမေးတဲ့အမေးကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်တာလို့ ထင်တာပဲ” လို့ ဆူရတ်က ဘာမှ မသိတတ်တဲ့ ကောင်းမလေး တစ်ယောက် မေးချင်ရာမေးနေတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေသလို ဖြေနေတယ်။

“ရှင့်အဖေကိုရော ရှင့်ကို မမွေးစားခင်က ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“သူက ရှင့်မိဘအရင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော့်မိဘအရင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် မွေးစားတာတော့ မွေးစားထားတာမှန်း သိတယ်ပေါ့”

“ဒါလည်း ခပ်ဝါးဝါးပဲ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆီခေါ်လာတယ် ထင်တာပဲ”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဪ - မသိဘူးတဲ့နော်” လို့ ဘင်ဒီကပြောပြီး “ရှင်က သိပ် တံကောင်းတာပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။



ဆူရတ်က ရယ်တယ်။ မိန်းကလေးပြောနေပုံက သိပ်ကို ကလေးဆန်တော့ ဆူရတ်က ရယ်မိတယ်။ ဒီကောင်မလေးက သူပထမထင်ထားသလောက် အသက်ကြီးချင်မှလည်း ကြီးမှာပါလေ။ မန်ဂူလားက တာလွဲတာချော်တွေတော့ စီစဉ်ပေးမယ် မထင်ပါဘူးလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ ဘင်ဒီက “ကျွန်မ ရှင့်ကို မေးချင်တာတွေ လျှောက်မေးနေလိုက်တာ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်မလဲတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင့်အကြောင်းက သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့ပါ။ ကဲ ရှင်နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောပြပါ တော့၊ ရှင့်ကို လိုက်ဖို့တဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ ရှင်က အတူနေတာလား”

“မနေဘူးထင်တယ်” လို့ ဖြေပြီး ဆူရတ်က ခဏရပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရေးရေးမှတ်မိသလိုရှိတာကတော့ ကျွန်တော်က နေရာကြီးတစ်ခု၊ ဘုရားပွဲလိုဟာကြီး ထင်ပါရဲ့။ လူတွေကလည်း သိပ်များတာပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရားပွဲနေမှာပါ။ ကျွန်တော်အဲဒီရောက်နေတာ ... ပြီးတော့ ဒီလူတွေနဲ့တွေ့တာ။ ... ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ခုနာမည် မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကတစ်ခု”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကီရှန် ... ဆိုတဲ့ နာမည် ထင်တာပဲ”

“ကီရှန် ... ” လို့ အော်ပြီး ဘင်ဒီက ထခုန်ပါတယ်။

ဆုရတ်က အလန်တကြားနဲ့ “ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးတော့ ... ဘင်ဒီဆီက ရှိုက်သံပဲ ထွက်လာတယ်။ သူ့ပါးစပ်က မထွက်တဲ့အသံ၊ သူပဲ ကြားတဲ့စကားကတော့ -

“အမေတို့ ပျောက်သွားတဲ့သားကလေးကီရှန်ပါလား” တဲ့။

(ဒီဝတ္ထုကလေးကို အိုပီဘားဂတ်က ရေးသားပါတယ်။)



ဘူတာစင်္ကြံပေါ်မှာ

[ကလျာ (၇၆)၊ ဇွန်၊ ၁၉၉၁]



MAUNG NOE:

ဘူတာစင်္ကြံ ပေါ်မှာ

ဖိရိုဇေပူကို ထွက်မယ့် ရထားက ထွက်တော့မယ့် ဥသြသံကလေးပေးပြီး ဘူတာတွင်းက တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှား ထွက်ခွာစပြုပါပြီ။ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အမြန်ခုတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲရောက်တော့ ဂါတ်ဗိုလ်က

နောက်ကနေပြီး ရုတ်တရက် အလံနီကို ထုတ်ပြ လိုက်ပါတယ်။ ရထားနောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တတိယ တန်းတွဲ တစ်တွဲနားမှာတော့ မိန်းမနှစ်ယောက် ဘာမှန်းမသိ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြတာပါ ကလား။

မိန်းမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် က မီးရထား ခြေနင်းခုံပေါ်မှာ ရပ်နေရင်း ကလေး တစ်ယောက်ကိုလည်း ချီထားတာကို မြင်ရပါတယ်။ အခြားတစ်ယောက်မိန်းမကတော့ ခေါင်းစုတ်ဖွားနဲ့ ဖိနပ် လည်း မပါဘဲ ဖိုသီဖတ်သီနဲ့ မီးရထားကို အမှီလိုက်ပြေး ရင်း ဘေးကနေပြီး ဟိုမိန်းမချီထားတဲ့ လက်ထဲက ကလေးကို လှဖို့ ကြိုးစားနေတာ မြင်ရတယ်။

“လွတ်ပါဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ ရထားက ထွက်နေပါပြီ၊ ငါသွားမယ် - လွတ်”

“မလွတ်ဘူး... မလွတ်ဘူး။ ကျွန်မအသေခံမယ်၊ မလွတ်ဘူး...
 ” လို့ ပြောပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က မိန်းမက ပြေးရင်း လိုက်လုနေပါတယ်။
 ဒီအနေမှာ ရထားက ရပ်သွားတာပါ။ အဲဒီတော့ ဘူတာထဲမှာ
 ရှိကြသူတွေက ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ သိချင်တာနဲ့ သူတို့အနား ရောက်လာကြ
 ပြီပေါ့။ ရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေကလည်း ရထားထွက်ပြီးမှ ရထားပြန်ရ
 တာ။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ရထားပြတင်းပေါက်တွေကနေ ခေါင်းတွေ ထွက်ပြီး
 ကြည့်ကြပြီ။ ဘူတာမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ရဲကလည်း ကာကိယူနီဖောင်းနဲ့
 လက်ထဲက ကြိမ်တုတ်နဲ့ အခင်းဖြစ်နေတဲ့နေရာကို ရောက်လာပြီ။

“ဟေ့ - ဒီမှာဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းက ဘာအော်နေတာလဲ”
 လို့ ရဲက တာဝန်ရှိ အာဇာပိုင်အနေနဲ့ ဝင်မေးပါတယ်။

ရဲကိုမြင်လိုက်တော့ မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးက တန့်သွားကြတယ်။
 ပြီးတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားကြတယ်။ မိန်းမ
 နှစ်ယောက်စလုံးက ဒေါသတကြီး အမောတကော ဖြစ်နေကြတာ
 တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း တောထဲက တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်လို
 ရန်စောင်ကြည့် ကြည့်နေကြတာကလား။ မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးက တော
 ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပေပေရေရေတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးနဲ့ မိန်းမ
 နည်းနည်းသပ်ရပ်သေးတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်က အသက်ပိုငယ်ပေမယ့်
 ပိုပြီး စုတ်ပြတ်ဆင်းရဲပုံ ရပါတယ်။

မီးရထားလည်း ရပ်လိုက်ရော၊ ငယ်တဲ့မိန်းမက ရှေ့ခုန်လိုက်ပြီး
 ရထားဘေးက ကလေးနဲ့ မိန်းမကို အင်္ကျီလက်က ဆုပ်ဆွဲကာ ဘူတာ
 ပလက်ဖောင်းအလယ်ပိုင်းကို ဆွဲခေါ်လာပါတယ်။ ကလေးကတော့ ပိန်ပိန်
 လို့လှိုနဲ့ ချူချာနေတဲ့ ကလေးမျိုးကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုမိန်းမရဲ့ ဝမ်း
 ပေါ်မှာ မှောက်လျက်အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ ကလေးရဲ့ ခြေထောက်ပိန်ပိန်တွေ
 နှစ်ချောင်းက တရမ်းရမ်းနဲ့ပေါ့။ ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်တော့ ကလေး

ခေါင်းကလေးက ပခုံးပေါ်ကနေပြီး ဟိုဘက်လိမ့်သွားလိုက်၊ ဒီဘက်လိမ့်သွား
 လိုက်နဲ့။ ဒါပေမယ့် ကလေးက မနိုးပါဘူး။

“ဒီနေရာမှာ ဘာဆူလား၊ ပူလား၊ လုပ်နေကြတာလဲ၊ တော်ကြ၊
 ရန်မဖြစ်ကြနဲ့။” လို့ ပြောရင်း ရဲသားက မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ခွဲဖို့ ကြိမ်လုံး
 ကို နှစ်ယောက်ကြား သွင်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ကလေးကိုဆွဲလုဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမက ရဲသားကို
 ကြောက်ရွံ့တဲ့သူ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး အသက်မှ မှန်အောင်
 မရှူနိုင်ဘဲ “သူက ကျွန်မ ကလေးကို ယူပြေးလို့ပါ၊ ကျွန်မ သူ့ကို
 ဒီကလေး မပေးပါဘူး... မပေးပါဘူး” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဟိုမိန်းမဆီက
 ကလေးကို ယူဖို့ လုပ်ပြန်ပါတယ်။

“ဟဲ့ - လွတ်ဟဲ့၊ ဟာရမ်ဇာဒီ၊ ငါ့ရထားထွက်တော့မလို့”
 ဟိုမိန်းမက ဆဲရင်း ရထားတွဲဆီကို ပြန်ဖို့လုပ်တော့ ရဲက ရှေ့တိုးပြီး အဲဒီ
 မိန်းမ မသွားနိုင်အောင် ရှေ့ကနေ ဆီးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ခင်ဗျားက
 ဘာလို့ သူ့ကလေးကို ယူပြေးရတာလဲ” လို့ ငေါက်ပြီး မေးလိုက်တော့ -
 “ဘယ်က သူ့ကလေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကလေး။”

“နို့ သူက သူ့ကလေးဆို၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကလေးတဲ့”
 အဲဒီမှာ နည်းနည်းငြိမ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကလေးကို ဆွဲ
 လုဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမငယ်က အသံဗလုံးဗထွေးနဲ့ “ဒါကျွန်မကလေးပါ”
 လို့ ပြောပြီး ငိုပါလေရော။ စုတ်ဖွားပွရောင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေအောက်က
 သူ့မျက်နှာက အသားမည်းပေမယ့် ရှက်လို့ရှက်သွေးပြန်တဲ့အသွင်အပြင်လည်း
 မြင်ရရဲ့။ မျက်လုံးကျယ်ကြီးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာလည်း
 မြင်ရရဲ့။ လူကလည်း တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်၊ ဒေါသရော၊ ရှက်တာရောကြောင့်
 အသက်ရှူတာလည်း မမှန်ဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုပခုံးပေါ်က ကလေးကို လိုချင်
 လို့ သူ့လက်ကလည်း ကလေးဆီကို လှမ်းနေတာပါ။

သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ရဲက ဒီမိန်းမ လိမ်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်တန်ရာဘူး။ တကယ်ပဲ သူ့ကလေးနဲ့တူရဲ့လို့ အောက်မေ့ပါတယ်။

“ဟေ့ ကလေးကို သူ့အမေ ပြန်ပေးလိုက်” လို့ ရဲက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ -

“ကျုပ်က ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ ဒါ သူ့ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကျုပ်ကလေး” လို့ ဟိုမိန်းမက ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ပြန်ပြောပါလေရော။

ရဲက - “အဲဒါ ခင်ဗျားဗိုက်က မွေးထုတ်တာလား” လို့ မေးလိုက်ရော၊ ပြီးမှ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေကြတဲ့လူတွေဘက်ကို မနေနိုင်လို့ ရဲက ပြုံးပြတယ်။ အဲဒီမိန်းမက ဒီအမေးကို မဖြေပါဘူး။ ကလေးကိုပဲပိုပြီး တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမငယ်ဘက်ကိုပဲ စားတော့ဝါးတော့ မလို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ရဲက “ဖြေလေ၊ ဒီကလေးကို ခင်ဗျား မွေးထုတ်တာလား”

“ကျုပ်က မွေးမထုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ဒီကလေးကို နို့တိုက်တယ်၊ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပေးတယ်။ ကျုပ်နို့တိုက်မွေးလာတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်လကတည်းက၊ သူက ဒီကလေးကို နွားချေးပုံပေါ် သွားပစ်မလို့။ ကျုပ်က ကောက်ပြီး ကယ်ထားရတာ”



ရဲသားလည်း ခေါင်းကိုက်လာတယ်။ ပိုင်းကြည့်နေကြသူတွေလည်း အချင်းချင်း တိုးတိုး တိုးတိုး ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ လူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်ကတော့ “ခင်ဗျားက ဒီကလေးကို ခင်ဗျားနို့တိုက်လာတာ ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားမွေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကလေးကို တခြားမအေဆီက ခိုးလာ၊ ပြန်ပေးဆွဲလာတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒီတော့ ဟိုမိန်းမက ဆတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သူများကလေးကို ကျုပ်က ဘာကိစ္စနဲ့ ခိုးရ၊ ပြန်ပေးဆွဲရမှာလဲ၊ ကျုပ်သားသမီးတွေ ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်လို့ အသက်ရှည်ပါစေသတည်း၊ ကျုပ်က သူများမွေးတာကို ဘာလို့ ပြန်ပေးဆွဲရမှာလဲ” တဲ့။ ပြီးတော့ သားဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး - “ကဲ-ရဲကြီး၊ အဲဒီမိန်းမကို ကိုယ်တိုင်သာ ဆေးကြည့်စမ်းပါ၊ တော့ရှေ့မှာ သူရှိနေပါတယ်။ ဒီကလေးကို ကျုပ်ပေါင်ပေါ် သူ့ကိုယ်တိုင်လာထားတာဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား မေးကြည့်စမ်းပါ။ သေနာမ၊ သူ ကျုပ်တို့ကို ဘူတာလာပြီး နှုတ်ဆက်တာ၊ ဒီရောက်မှ သူ မှုတ်ချင်း စိတ်ပြောင်းသွားတာ”

“ကဲ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း” လို့ ရဲက အသားမည်းတဲ့ မိန်းမငယ်ကို မေးတယ်လေ။ “ဒီမိန်းမက မင်းဆီက ကလေးကို အတင်းယူသွားတာလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပေးတာလား ...”

မိန်းမငယ်က အဖြေမပေးပါဘူး။ အဖော်မိန်းမကိုသာ မဝေခွဲနိုင်တဲ့ မှုတ်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။

ဟိုမိန်းမက “ဘာလို့ မဖြေသလဲဟင် - သေနာမ၊ ဖြေလေ။ ငါ နင့်ကလေးကို ယူပြေးတာလား၊ ပြောလေ။ ဟာဗဒါကြီးရယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်မပေါင်ပေါ်လာတင်တာပါ၊ ယုံပါ။ မွေးတဲ့နေ့ကတည်းက သူက ဒီကလေးကို လွင့်ပစ်မလို့ပါ။ ကျုပ်က ငါ့ပေးပါအေ၊ ငါမွေးပါမယ်ဆိုပြီး သူတာပါ။ ခုနစ်လလုံးလုံး ကျုပ် ဒီကလေးကို နေ့ရောညရော ကျွေးမွေးလာခဲ့တာပါ။ ခု သူက ဘူတာလာပြီး ကျုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်တာ၊ ဘူတာရောက်မှ သူ့စိတ်ပြောင်းသွားတာ”

ကြိရာမဲ့ မိန်းမက ကလေးနဲ့ မိန်းမကြီးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတော့တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာအောက်ချသွားရော။ စောစောက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ခေးနေတဲ့ မျက်ရည်တွေလည်း မရှိကော့ဘူး၊ ခန်းသွားပြီ။

“ကျွန်မ သူ့ကို ပေးတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက ကျွန်မကလေးပါ။ ကျွန်မဘာလို့ သူ့ကို အပိုင်ပေးရမှာလဲ၊ မပေးနိုင်ပါဘူး။”

“အမေလုပ်တဲ့လူက မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား သူ့ဆီက အတင်း မယူနိုင်ဘူး။ ကဲ - ကဲ ပြန်ပေးလိုက် သူ့ကလေးကို ... ” ဒီတစ်ခါတော့ ရဲက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောနေတာပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါမှာမှ ဟိုမိန်းမကြီးက မိန်းမငယ်ဘက်လှည့်တဲ့ပြီး အသံကုန်အော်တော့တာပဲ။ “ငါက ဘာလို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ၊ ဒါငါ့ကလေး၊ ငါ့ခုနစ်လလုံးလုံး ကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ကလေး။ ခုမှ ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ ဒီကလေးသာ သူ့လက်ထဲ ရှိစမ်းပါလား၊ ဒီကလေး သေတာကြာလှပြီ”

ရဲက မိန်းမငယ်ဘက်ကို တစ်ခါလှည့်ပြီး “မင်းကလည်း သူ့ကို ပေးပြီးသားဆိုရင် ခုမှ ဘာလို့ ပြန်လိုချင်ရပြန်တာလဲ”

ကြောက်လန့်နေရာတဲ့ မိန်းမငယ်က ရဲကို ကြည့်ပြီး ပိုကြောက်၊ ပိုတုန်လှုပ်လာပြန်တယ်။ ပြီးမှ “သူက ဒီကလေးကို တခြားမြို့ခေါ်သွားတော့မှာ ရှင်” လို့ ပြောပြန်ရော။

အဲဒီတော့ မိန်းမကြီးက လက်နှစ်ဘက်ကို ခါယမ်းရင်း “ငါက ညည်းနဲ့ ဘယ်နှယ်အမြဲအတူနေနိုင်ပါ့မလဲ” လို့ ပြောတယ်။ ပြောရင်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတဲ့ လူအုပ်ကို “တော်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါတော်၊ ကျုပ်တို့အရပ်ကလူတွေအားလုံး ပြောင်းသွားကုန်ကြပါပြီ။ သူကတော့ ကျုပ်ကို မသွားပါနဲ့ချည်း ပြောတယ်။ ကျုပ်သွားချင်တယ်ပြောတိုင်း ကျုပ်ခြေထောက်ကို လာကိုင်ပြီး ရှိခိုးမတတ် လုပ်ရင်း မသွားပါနဲ့ဦး။ (၁၀) ရက်လောက် နေမှသွားပါ။ နောက် (၅) ရက်လောက် နေပါဦးနဲ့ တားနေတာ။ သူတားလို့ ခုတစ်လလုံးလုံး ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်က ဒီနေရာမှာ တစ်သက်လုံး ဘယ်နှယ်နေနိုင်မှာလဲ။ ကနေ့တော့ ကျုပ်တို့ရွှေ့မှာ ပြောင်းမှာ

ဆို သူလာနှုတ်ဆက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီစုန်းမက ချက်ချင်း စိတ်ပြောင်း သွားတယ်လေ ... ”

“ဒီကောင်မလေးက ခင်ဗျားနဲ့အမျိုးတော်ပဲလား”

“ဘယ်ကလာ အမျိုးတော်ရမှာလဲ ဟာဗဒါကြီးရယ်၊ သူက ဘာသိယာဝါးက၊ ကျုပ်က ဘန်ဂျရင်ဘဲဟာ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုပြောင်းမလို့လဲ ... ”

“ဖိရိုဇပူ(ရ်)ကိုပါ”

“ဘာလို့ ဖိရိုဇပူ(ရ်)ကို ပြောင်းတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က ဘန်ဂျရာတွေပါ။ စောစောကတော့ ကျုပ်တို့လူတွေကို အရပ်က မြေပေးပါတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီမှာ ထွန်ယက် ထွန်ကိုင်စားနေကြတာပဲ။ ခုတော့ ဖိရိုဇပူ(ရ်)မှာ ကျုပ်တို့ကို မြေပေးတယ်လေ။ ကျုပ်တို့လူတွေအားလုံး အဲဒီကို ပြောင်းကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်မှာသာ သူက သွားရဘူးဆိုပြီး တားတားနေလို့ ... ”



ရဲသားလည်း အကျပ်တွေနေပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က လေးမွေးတယ်။ နွားချေးပုံပေါ် ဒီကလေး ပစ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ကောက်ယူပြီး သူ့နှို့တိုက်မွေးတယ်။ ဒီကလေး ဘယ်အမေနဲ့ ဆိုင်သလဲ။

“မင်းက သူ့ကို ဒီကလေးပေးလိုက်ရအောင် မင်းမှာ ဆွေမျိုးမရှိ လား။ အိမ်ရာ မရှိဘူးလား။ မင်းဘယ်မှာ နေတာလဲ”

ဒီလိုမေးတော့ မိန်းမငယ်က မပြောဘဲ မိန်းမကြီးက ဝင်ပြောတယ်။

“သူက မီးရထား ခုံးတံတားကြီးနားမှာ နေတာပါတော်၊ အဲဟို အိမ်သာ အိမ်စုတ်ကလေးတွေမှာပါ။ ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီမှာပဲနေတာပါ။ သူက ကျုပ်ရဲ့အိမ်နီးချင်းပါ။ မီးရထားကုလီ လုပ်ပါတယ်။ သူကလေးမွေးမယ့်

ဆိုတော့ ကျုပ် သူ့ကို ကုမ္ပဏီပေးပါတယ်။ ဒီကလေးအချင်းကို ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပေးရတာပါ” လို့ ပြောပြတယ်။

“သူ့ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့မှာ လင်မရှိပါဘူး။ သူကတော့ ယောက်ျားတွေနောက်ထပ် လိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကမူ သူ့ကို လက်ထပ်မယူကြပါဘူး။ သူ့မှာ အိုးအိမ်ရှိရင် သူ့ကလေးကို သူ့ဘယ်လွှင့်ပစ်ပါ့မတုံး” လို့ ဘေးက လူတွေကို ပြောပြတယ်။

ရဲက အခြေအနေကိုတော့ ငုံ့မိသလောက် ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူလိုရဲသားအနေနဲ့ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ပေးရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုမိန်းမက ကလေးကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးကျွေးသူတင်သင်တယ်။ ဒီမိန်းမက လည်း အခြေအနေ အကျပ်အတည်းကြီးကြောင့် သူ့ကလေးကို ပေးပစ်လိုက်တယ်။ တရားဥပဒေမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ဒီကိစ္စတွေဟာ အားလုံး ကိုယ်တော်ကိုယ်တာ ကိစ္စတွေချည်းပဲ။ ကလေးကို ခိုးယူပြန်ပေးဆွဲတဲ့သဘောလည်း မရှိဘူး။ တခြားရာဇဝတ်မှုလည်း ဘာမှ မကျူးလွန်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ ရဲအနေနဲ့ ဒါကို ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ရင် ရတယ်။ နို့ပေမယ့် ခက်တာလား ဒီမှာ လူစုလူဝေးက ရှိနေတယ်။ မီးရထားကလည်း မထွက်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ကြောင့် အတားခံနေရတာ။

“ကဲဗျာ - ကလေးကို သူ့အမေပြန်ပေးလိုက်” လို့ ရဲက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ နောက်ဆုံးအမိန့်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ “ကလေးအမေက ကလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုနေတာ၊ ခင်ဗျားက ပြန်ပေးလိုက်ပေအောင် ခင်ဗျားစွတ်ယူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး...”

ကလေးရဲ့ကျွေးအမေက ဒီအမိန့်ကို နာခံဖို့ မပြင်ပါဘူး။

“ဟင်း - ဟင်း၊ ဝေးသေးတယ်၊ ကလေးက ကျုပ်ကလေးပဲ” လို့ ပြောပြီး ခေါင်းလည်းယမ်းပြလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ မီးရထားပေါ်တက်

ခဲ့လှမ်းတော့ ရဲက “ကလေးကို သူ့အမေလက် ချက်ချင်းပြန်ပေး” လို့ အမိန့်ပေးပါတော့တယ်။

မိန်းမကြီးက တုန်သွားပြီး ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့

ခွဲရတဲ့နဲ့ ဘေးကလူတွေကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမငယ်ကို ခွဲ - ခွေးမ၊ နင်ငါ့ကို ဘူတာထဲ လိုက်လာပြီး သက်သက်လှည့်စားတယ်။ လောက်ရှိလှတာ၊ ရော့ နင့်ကလေး နင်ပြန်ယူ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ဆီ ချီကပ်ပါဦး လာပို့ရင် ဒီတစ်ခါတော့ အဆိပ်ပဲ တိုက်မယ်၊ နင့်ကိုလည်း အိပ်ကျွေးမယ် သိလား။ ခုနစ်လလုံးလုံး ငါ့သားနို့ မစို့စေရဘဲ နင့်ကလေးကို ငါ့ဆီ တိုက်လာခဲ့တယ်၊ ရော့ဟဲ့” ဆိုပြီး ဟိုမိန်းမငယ်ရဲ့ လက်ထဲ ကလေး အပ်လိုက်ပြီး ငိုချလိုက်ပါလေရော။

မအေကတော့ ကလေးကိုရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တင်းတင်းကြီး

မျက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာပြီး သူက သည်း ငိုချလိုက်ပါလေရော။

မြင်ကွင်းကတော့ တော်တော်ဆန်းပါတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်၊

ယောက်စလုံး ငိုနေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရန်သူ၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကလေးတစ်ယောက် သည်းရဲ့ အမေတဲ့။ သူတို့ လူနေကြတဲ့ကလေးကလည်း ပိန်ပိန်ချည်ချည် ချွတ်ချာချာကလေးလေး။ အိပ်နေလိုက်တာ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လက်သီး လေး ဆုပ်လို။



ရဲကအဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ မီးရထားလည်း ပြန်ထွက်တော့ သွယ်လေ။

ဥဩသံသံပေးပြီး။ ဒါကြောင့် လူစုလည်း ကွဲစပြုပါပြီ။ ခရီးသွားတွေလည်း ကိုယ့်တွဲကိုယ်ပြန်ပြီး တက်ကြပါပြီ။ မိန်းမကြီးကတော့ ဆက်ပြီး ခဏ ငိုပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း သူ့တွဲ သူ့သွားရတော့မှာမို့ ဟိုမိန်းမငယ်ကို ဆဲရေးပြီး -

“ဟဲ့ ခွေးမရဲ့၊ နှင့်သားကို နှင်မွေးတုန်းက တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်ပါလား” လို့ ပြောရင်း ရထားတွဲကို တက်တယ်။ တွဲပေါက်မှာ ရပ်ရင်း တစ်ခါ “အခုသတ်လိုက်လေ၊ ငါ့အဖို့ ဒင်းကလေးသေတာမြင်သွားတာက ကောင်းသေးတယ်။ ခွေးလိုကောင်မ၊ သေနာကျမ”

ရဲက ကလေးပွေ့ထားတဲ့မိန်းမကို “ကဲ - မင်းလည်း မငိုကလေးရပြီပဲ၊ သွားတော့၊ ဒီနေရာက ချက်ချင်း ထွက်သွားတော့” လို့ ပြောပြီး ကလေးရဲ့ကျောကို သူ့ကြိမ်လုံးအဖျားနဲ့ ထိကာ၊ “ကဲ - သွားရင်သွားနော် မဟုတ်ရင် ငါ့အချုပ်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မယ်” လို့ ဆိုတော့ မိန်းမငယ်လည်း ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း အလှမ်းလိုက်မှာ ကလေးက နိုးပါလေရော၊ ကြိမ်နဲ့တို့လို့ နိုးသလား၊ အခါတိုင်း အချီအပွေ့ ခံနေကျလို အရသာမရှိတဲ့ ချီပွေ့ထားမှုကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ ပထမသူ့လက်သီးဆုပ်ကလေးနဲ့ သူ့နှာခေါင်းသေးသေးလေးကို ပွတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးကလေးတွေကို ပွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲကို ဒီလက်သီးလေး ထည့်တဲ့ပြီး စုပ်ပါလေရော။

မိန်းမငယ်က ကလေးကိုချီရင်း ဘူတာရုံအုတ်ထရံဘက်ကို သွားကင်လိုက်ပြီး ကျောပေးရပ်ရင်းက ရထားထွက်နေတာကို ကြည့်နေပါတယ်။ ကလေးကတော့ သူ့လက်သီး သူ့စုပ်ရတာ စိတ်ကုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကြည်ကြည်လောင်လောင်ကြီး နိုးလာပြီး တစ်ခါတည်း သံကုန်ဟစ်ကာ အော်လိုက်ပါလေရော။ ချီထားတဲ့မိန်းမက ခြေရောလက်ရော ဆောင့်ငိုနေတဲ့ ကလေးကို ညာပခုံးကနေ ဘယ်ပခုံးပေါ်ပြောင်းပြီး ချီပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက အဲဒီတော့မှ ပိုပြီး အငိုကျယ်လာပါသေးတယ်။

“သတ်လိုက်လေ၊ သတ်လိုက်ပါတော့လား၊ အငတ်ထားပြီး သတ်ဆိပ်ရင် သေသွားမှာပဲ။ နေ့လယ်ကြီးကတည်းက ဒီကလေးခုထိ နို့တစ်စက်မှ နို့ရသေးတာမူတ်ဘူး” လို့ မိန်းမကြီးက မီးရထားတွဲ ခြေနင်းခုံပေါ်က ခေါ်ရင်း လှမ်းအော်ပြောနေတယ်။

ရဲကတော့ သူ့ကြိမ်တုတ်ကလေး ယမ်းပြီး ဒီနေရာက ထွက်သွားပြီ။ ဘူလီယူနီဖောင်း အနီဝတ် ဘူတာတွင်း ကူလီ (၂) ယောက် (၃) ယောက်ပဲ ငိုတော့တယ်။ ဟိုမိန်းမရဲ့ တွဲရှေ့မှာဆိုရင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ထားကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးတွဲက ဂါတ်ဗိုလ်ကလည်း ရထားထွက်တော့လို့ အလံစိမ်းကို ပြနေပြီ။

ဒါကြောင့် ရထား စထွက်ပါပြီ။ ကလေးက ငိုကောင်းတုန်း၊ အဲဒီတော့ အမေလုပ်တဲ့ မိန်းမက သူ့အင်္ကျီစုတ်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ တပ်ကျန်ရစ်နေတဲ့ မြေပဲလှော်စေ့ကလေးတချို့ကို ကလေးပါးစပ်ထဲ ခွဲလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ - ကောင်မ၊ ငါ့သားပါးစပ်ထဲ နင်ဘာတွေ ထည့်လိုက်တာလဲ။ ဘင် ခွေးမ၊ နင်ငါ့သား သတ်မလို့လား။ နင်ဟာ နွားသတ်နေတဲ့ ကောင်မမို့ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲဟင် ...”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းမကြီးက ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ပထမသံသေတ္တာကလေး၊ နောက် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်၊ နောက် ဆဲရေးပြီး ရထားပေါက်ကနေ သူ့ကိုယ်တိုင် ခုန်ချလိုက်တယ်။

“သေနာမ၊ နှင့်ကြောင့် ငါ့ရထားမမီတော့ဘူး၊ သေပါစေတော်၊ ခရီးအိုးမှာ ချိုးကပ်နေပါစေ ...”

မီးရထားကတော့ အရှိန်နည်းနည်းရပြီး ထွက်သွားပါပြီ။ လက်ဖောင်းပေါ်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပါပြီ။

ရဲကလည်း ကြိမ်တုတ်ကလေးကို သူ့ခြေလှမ်းနဲ့အညီ စည်းချက် ကျကျ လှုပ်ယမ်းရင်း ထွက်သွားလိုက်တာ စကြံ ရဲ့ ဟိုဘက်အစွန်ကိုတောင် ရောက်သွားပါပြီ။ စကြံ ဆုံးလို့ ဘူတာတံတိုင်းနားကပ်ပြီး ဒီဘက် သူပြန် လျှောက်လာတဲ့အခါတော့ ခုနင်က မိန်းမနှစ်ယောက်ရယ်လေ အေးအေး ချမ်းချမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ထိုင်နေလိုက်ကြတာ။ ကလေးကလည်း အရင် မိန်းမကြီးရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ငြိမ်လို့၊ အမေအရင်းပါ ဆိုတဲ့ မိန်းမငယ်ကလည်း ကလေးနဖူးကလေးကို တယုတယ သပ်ပေးလို့ ... ။

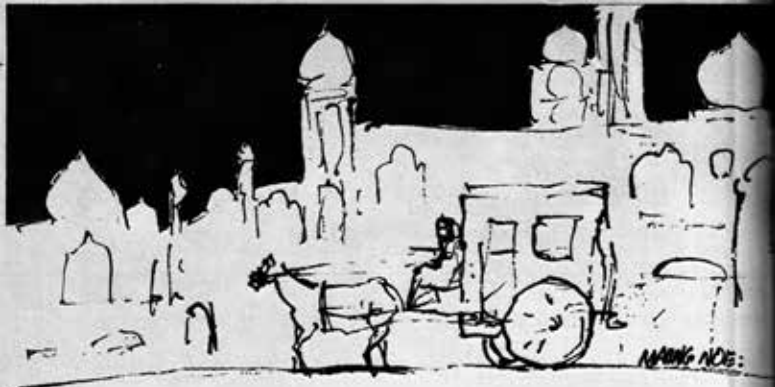
[ဒီ ဟင်ဒီဝတ္ထုတိုကလေးကို စာရေးဆရာဘိရှမ်ဆာနီ ရေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုတာကို အပတ်စဉ်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံဂျာနယ် အတွဲ (၈၄) ၊ အမှတ် (၃၉) ၊ စက်တင်ဘာ (၂၉) ၁၉၆၃ ခုနှစ် ထုတ်မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။]



မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်



[တလှ (၇၈) ၊ ဩဂုတ် ၊ ၁၉၉၁]



ဆင်းဒီ ဝတ္ထုတို

ခေတ်သစ် - ရုပ်ပန် ဂျာနယ်

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်း



မြင်းရထား
သမား
မိုဟာမက်

မုန်တိုင်းကြီးကျတော့မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ မကြုံစဖူး ငြိမ်သက်နေတတ်သတဲ့။ ခုလည်း လူမျိုးရေး မုန်တိုင်းကြီးကျတော့မှာမို့ ကရာချီမှာ အငြိမ်ကြီးငြိမ်လို့ နေပါတယ်။ ဆင်းပြည်နယ်ကို ဟိန္ဒူစတန်ထဲက ဖွဲ့ထုတ်

လိုက်တော့မယ်။ မွတ်ဆလင်တွေရဲ့ အိပ်မက်နိုင်ငံ ပါကစ္စတန်ဆိုတာကို ဖွဲ့စည်းပေးတော့မယ်။ ဖွဲ့တဲ့အခါ ဆင်းပြည်နယ်ဟာ ပါကစ္စတန်ရဲ့ အချက်အချာ အခြေခံပြည်မဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေက ပျံ့နှံ့အောင် ထွက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မွတ်ဆလင်တွေက သူတို့မြို့ ကရာချီဟာ ပါကစ္စတန်ပြည်သစ်ရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်ရမှာပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာနေလှကြပြီ။ အဲ ဟိန္ဒူတွေကတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဘာကိုမှန်းမသိသေးဘဲ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလို ချောက်ချားမှုကြီးဟာ ဆင်းပြည်နယ်ရဲ့ အစွန်အဖျားအထိ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

နို့ပေမယ့် ကရာချီမှာ ဒီဂယက်ကြီး လုံးဝ ရိုက်ခတ်မှု မရှိတဲ့အရပ်ကလေးတစ်ကွက်တော့ ရှိလေသေးရဲ့။

အဲဒါကတော့ စီမီလိုင်:ရပ်ကွက်ပေါ့။ ဆင်းပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိ အရာခံ လူ့မလိုင်တွေရဲ့ နန်းတော်တမူ နေအိမ်တွေရှိတဲ့ ရပ်ကွက်လေ။ ဒီလူတွေရဲ့ ကလပ်ဆိုတာ သိပ်နာမည်ကြီးတယ်။ ကရာချို ကလပ်တဲ့။ ပျော်ပွဲတွေ၊ ရွှင်ပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေ၊ ထမင်းစားပွဲတွေနဲ့ အမြဲ တခြံမြံခြံမိုနေတဲ့ကလပ်။ ဒီကလပ်ထဲမှာ ပျော်ပါးနေကြတာ ဟိန္ဒူတွေက အများဆုံး။

မှတ်မိသေးတယ်။ ၁၉၄၇ ခု ဇူလိုင်လတစ်ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကလပ်က ပါတီတစ်ခုက ဖိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မကြာခဏသိဆိုနေတဲ့ သီချင်းတွေကို သဘောကျလို့ ဒီလိုဖိတ်တာ နေမှာပါ။ ဘယ်တော့မှ မကွယ်ပျောက်နိုင်တဲ့ ဂန္ထဝင်ဂီတစာဆိုကြီးသုံးဦး (ရှား၊ ဆာချယ်၊ ဆာမိ) တို့ရဲ့ တေးသီချင်းတွေ၊ အူရဒူကဗျာဆရာကြီးရဲ့ တေးသီချင်းတွေကို ကျွန်တော်သီဆိုရင် လူတွေက သိပ်နှစ်သက်ကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်တဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သူတော့ကလပ်ကို စောစော ကပဲ သွားနှင့်မယ်၊ လုပ်စရာရှိတဲ့အစီအစဉ်တွေကို လုပ်နှင့်မယ်၊ ကျွန်တော် ကတော့ နောက်ကျမှလိုက်လာခဲ့ပါလို့ စာကလေးတစ်စောင် ရေးထားခဲ့ပြီး မှာခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကလပ်ကို သွားဖို့ မြင်းရထားတစ်စီးရှာနေ တော့ ညနေ (၇) နာရီလောက် ရှိနေပါပြီ။ မှောင်ပြီမို့ ကျွန်တော့်ရင်တွေက ခုန်နေတယ်။ ကလပ်မသွားတော့ဘဲ အိမ်ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်လို့လည်း စဉ်းစားနေပါပြီ။ မြို့ဘက်ပိုင်း ဂါရီခါဘားကနေပြီး စီမီလိုင်:ကို သွားရမှာက လမ်းမှာလူပြတ်သေးတော့ ဒီလမ်းကို ဒီအချိန်ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဈွန်သွားရမှာ ဝန်လေးနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လာမယ်ဆိုပြီးမှ မလာရင် ကျွန်တော်လည်း နာမည်ပျက်မယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလည်း မျက်နှာပျက်ရမယ်ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စိတ်ကို တင်းပြီး ကျွန်တော် ရပ်နေတဲ့အနား မြင်းရထားတစ်စီးစီး လာရပ်ရင် လိုက်သွားတော့မယ်လို့ ကျွန်တော်အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကြောက်တာတစ်ဖက်၊ စိုးရိမ်တာတစ်ဖက်နဲ့ နေတုန်း မြန်းဆို မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်က ရထားသမားရဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ သူကတော့ တရင်းတနီး “ဆရာ ဘာတွေ ခြင်းစားနေတာလဲ၊ တစ်နေရာရာကို သွားချင်တာများ ရှိသလား” တဲ့။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဣန္ဒြေ ဆည်းပြီး “ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ကားနဲ့လာခေါ်မယ်ဆိုလို့ သူ့မျှော်နေတာ ပါ သူဘာလို့ ပေါ်မလာတယ် မသိဘူး” လို့ ပြောလိုက်တော့ မြင်းရထား ဆရာက ချက်ချင်းပဲ “ကျွန်တော့်ရထားပေါ် တက်စီးလိုက်ပါဆရာ၊ ဆရာ သွားလိုရာကို ကားနဲ့ သွားရသလိုပဲ မြန်မြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးမှာပေါ့ ဆရာ” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဟန်မပျက် “ကျွန်တော် ကရာချို ကလပ်ကို သွားချင်တာပါ။ ခင်ဗျားပို့ပေးနိုင်သလား” လို့ မေးလိုက်တော့ သူက ဆိုင်းမတွေ “အဲဒီကို မိနစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်ပါတယ်ဆရာ၊ ကဲ ကျွန်တော့် ရထားပေါ်ပဲ တက်ပါ။ ဆရာထင်တာထက် မြန်မြန် ရောက်ပါစေမယ်” တဲ့။

ဆင်းပြည်နယ်စကားကို သူပြောတဲ့အသံက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချ သက်ချ စီးဖို့ တိုက်တွန်းသလိုပဲ။ မြို့စွန်ကိုခွာပြီး စီမီလိုင်:ဘက်ကို ရထား ခြံတည်လိုက်တဲ့အခါ မြင်းရထားဆရာက သူ့မြင်းကို ကြာပွတ်သံ ပေးရင်း အသံလေးတစ်မျိုးနဲ့ “ကဲ ဖေသား အပြေးဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီဆရာကြီး သိပါစေ၊ သူ့လိုလူကို မင်းနေ့တိုင်း ပို့ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြိမ်စီးပြီး ဒုတိယတစ်ကြိမ် စီးပါလိမ့်ဦးမယ်လို့တောင် မင်းမမျှော်လင့် နိုင်ဘူး” တဲ့။

ညကလည်း မှောင်မှောင်လာပြီ။ လမ်းကလည်း အသွားအလာ အလွန်နည်းတဲ့နေရာမှာ။ မြင်းရထားသမားရဲ့စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ဆက်နေလေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်လာပြီး အကြောက်

က လွဲဖယ်လို့ မရဘူး။ သူ့ရထားကို ကျွန်တော်နောက်တစ်ခါ ထပ်စီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူက ဘာကြောင့် အသေအချာကြီး ပြောနေရတာလဲ။ သူ့စကားကလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ စဉ်းစားတုန်း မြင်းရထားသမားက သူ့မြင်းနဲ့ စကားပြောပြန်ပါရော၊ နောက်တစ်ကြိမ်။ “မကြောက်နဲ့ မေ့သား၊ မင့်ကို ဘယ်သူကမှ မတားမြစ်နိုင်ဘူး၊ မင့်ခွာကို မြေကကြွပြီး အာကာယံကို တက်ဖို့ ကြိုးစားတော့၊ ဒီဆရာဟာ လူ့ပြည်မှာ ကောင်းကောင်း စံစားပြီးပြီ၊ ကောင်းကင်ဘုံကို မင်းက ပို့တော့” တဲ့။

‘ကောင်းကင်ဘုံ’ ကိုတဲ့။ ကျွန်တော့်နည်းဟာ အခုနစ်ရပ်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ မြင်းရထားသမားရဲ့စကားကို ကျွန်တော်တကယ်ပဲ သံသယ ရှိလာပါပြီ။ ဒီလိုနေတုန်း သူ့မြင်းရထားက ဗြဲန်းဆို ရပ်သွားပါရော။ ပြီးတော့ ရထားသမားက အပေါ်က အောက်ကို ဆင်းလာတယ်။ ပါးစပ် ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရေရွတ်လို့။

သေချာပါပြီ၊ ကျွန်တော်လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာနေဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ခုတ်မောင်းနေတဲ့ မီးရထားပေါ်ကတောင် ဟိန္ဒူရထားစီးတွေကို နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာ တွဲပေါ်က တွန်းချခဲ့တာတွေ ရှိဆို မဟုတ်လား။ ခု ဒီနေရာက မှောင်လည်းမှောင်နေတာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်လို့လည်း ရတယ်။ သတ်ပစ်ခဲ့ချင်ရင်လည်း ရတယ်။ ပြီးတော့ တွင်းထဲ ချိုင့်ထဲ ပစ်ချထားခဲ့ရဲ့ပဲ။

လူတစ်ယောက်အဖို့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ ပိုင်းနေတယ်ဆိုတဲ့အချိန်မျိုး မှာ အန္တရာယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သေရမှာကိုဖြစ်ဖြစ် သိပ်မမှဘူးဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အခုလို ကိုယ့်ခြေထောက်က ချောက်ထိပ်မှာရပ်နေရတာဆိုတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ သတ္တိတွေ ဘာတွေက ဘယ်နေရာက စိမ့်ယို ထွက်ကုန်ပြီလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ သွေးတွေကလည်း အားလုံးဆုတ်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒူးတွေကလည်း တုန်လာတယ်။ ဦးနှောက်ကလည်း ဘာမှ ကြည်ကြည်လင်လင် တွေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး။

မြင်းရထားသမားက မြေပြင်ရောက်လာတော့ “စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာ၊ သွားချင်တဲ့ဆီ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ကျွန်တော် ပို့ပေးမှာပါ” တဲ့။

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲ အင်မတန်ကြီးတဲ့ သံချွန်ကြီးတစ်ချောင်း ပိုင်လာတာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဖြင့် သတိလစ်သွား တာတောင် အောက်မေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်က အပေါက်ရှိသမျှမှာ တွေ့ထွက်ကျလာတယ် ထင်ပါတယ်။ လူကလည်း ထိုင်ရာမှာပဲ အသာငိုလိုက်ကြီး ခဲနေသလိုပဲ။ ဒီအချိန် ကားတစ်စီးဖြတ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က အော်ပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ သတိလည်း မရဘူး၊ ရလည်း မရှိဘူး။



ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ကာလအတိုင်းမသိ ထိုင်ကြည့်နေမိတယ် တာပဲ။ မြင်းရထားသမားကတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို မလာဘဲ သူ့မြင်းဆီကို နေရာက ကြည့်ရပါတယ်။ ခဏနေတော့ မြင်းရထားသမားက “မြင်း သတ်ကြီးထဲ ဝင်နေတဲ့ သံချောင်းကို နှုတ်ပစ်ရပြီး ခုနင်က သံချွန်နဲ့ ခဏ စားလိုက်ပြီဆရာ၊ ဆရာအချိန်နှောင့်နှေးသွားတာတော့ ကျွန်တော် မိတ်မကောင်းပါဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော်က “ကိစ္စမရှိပါဘူး” လို့ပဲ ပြန်ပြောမိတယ်။ မြင်းရထားက မောင်းသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရထားထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လာတယ်။

မြင်းရထားသမားကတော့ စောစောကလိုပဲ သူ့မြင်းကိုဆက်ပြီး ရထားတွေ ပြောလိုက်လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ဟိုဒီ မှု့လွင့်နေပြီမို့ သူ့စကားတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်မိတော့ပါဘူး။ အထိပ်ရှေ့မှာ မြင်းရထား ရပ်လိုက်တော့မှပဲ ကျွန်တော့်အာရုံ ပြန်စုစည်း တယ်။

ကျွန်တော် သူ့ရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ရထားခပေးမယ်လို့ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်ယူရင်း “ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ” လို့ မေးတော့— သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး “မျက်ရည်တွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ” တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ရှက်လိုက်တာ။ ဖုံးကွယ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။ ရှက်ရှက်နဲ့ ပြုံးလိုက်ရပြီး “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ပြောပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ” လို့ မေးတော့ မြင်းရထားသမားက ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလှတဲ့ အသံနဲ့ “ခုရက်တွေမှာ ငါးကျပ်တောင်းတယ်ဆရာ၊ ထုံးစံကတော့ စီစီလှိုင်းကို တစ်ကျပ်ခွဲပဲ ယူရတာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ တစ်ပိုင်မှ မပေးနဲ့။”

“ဟင်— ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံ မယူတာလဲ” ရထားသမားက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အသံနဲ့ “ကျွန်တော်က ကျောက်တူး သမားမိဘက မွေးတဲ့ ကျောက်တူးသမားမျိုးရိုးဆရာ။ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲလာပြီး ဆရာသီချင်းတွေ ဆိုတယ်လေ။ *ဇမားကြီး ကိုယ်တိုင် သီကုံးခဲ့တဲ့ ကြေကွဲဖွယ်သီချင်းတွေပေါ့။ အဲဒီပွဲမှာပဲ ကျွန်တော်ဆရာပရိသတ် အသည်းစွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာနဲ့များ ကြိုကြိုက်ရင် ကျွန်တော်ရထား အလကား စီးခိုင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေး ခုပေါ်တာပဲဆရာ” တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ပိုက်ဆံအတင်းပေးပါသေးတယ်။ သူက မယူပါဘူး၊ ငြင်းပါတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ သူ့ကို ကျေးဇူးပြုပါတဲ့။ တကယ်လို့များ သူတို့အရပ်ကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် သီချင်းဆိုဖို့ ရောက်လာရင် သူ့နာမည် ‘မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်’ ဆိုတာကို ခေါ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့တဲ့။

* ဒေလီက နောက်ဆုံး မရှိဘဲရင် ဘဟာဒူးရှားဇမား၊ နန်းကျဘုရင် ဇမားရှားအဖြစ် ရန်ကုန်မှာ သင်္ကြိုဟ်ထားသူ။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကလပ်ထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညတစ်ညလုံး ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တက်ကြွမှု မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မြင်းရထားသမားနဲ့လည်း အကြိမ်ကြိမ် နှိုင်းယှဉ် နေမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့လောက်မှ ယောက်ျားမပီသ၊ သဘောထား မမြင့်မြတ်ပါဘဲကလားလို့ ကိုယ့်အဖြစ် အောက်တန်းကျပုံကို မကျေနပ်တော့ ဘူးလေ။

အဲဒီနောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော် ကျောက်ထုသမားတွေရဲ့ ရပ်ကွက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး သူတို့နဲ့ တစ်ညခင်းအချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ သီချင်းဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော်ရယ်၊ အစ်ရှူးရယ်၊ အစ်ဆာရယ် သုံးယောက်။ ဗွဲလာပရိသတ်က နည်းတဲ့လူအုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ သီချင်းဆိုနေကြတုန်း ကျွန်တော့်မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်ကို သွားပြီး သတိရတယ်။ ဒါကြောင့် သီချင်းတွေဆိုရင်းကနေပြီး ဒီပရိသတ်ထဲ မြင်းရထားသမား မိုဟာမက် ပါသလား၊ ရှိသလား၊ ပါရင် ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါလို့ ကျွန်တော် စင်ပေါ်က မေးလိုက်မိတော့ မိုဟာမက်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှ မဝေးတဲ့နေရာမှာ သူရှိနေတာပဲ။ “ကျွန်တော် ဒီကခင်ဗျာ” လို့ သူက မတ်တတ်ရပ်ပြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားသိပ်ကြိုက်တဲ့ ဇမားဘဟာဒူးရှားရဲ့ တေးသီချင်းတွေ ကျွန်တော်ဆိုမယ်နော်၊ နားထောင်ပါ” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အလွန်ဝမ်းသာတဲ့အသံကြီးနဲ့ “ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဆရာ၊ ကြားပါရစေ” လို့ သူက ပြန်ပြောပါတယ်။

သီချင်းဆုံးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်က မိုဟာမက်ကို စင်ပေါ်တံကဲခွဲဖို့ မေတ္တာရပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖော်တွေက ကျွန်တော်ဒီလို ဖိတ်ခေါ် လိုက်တဲ့ မိုဟာမက်ဟာ နာမည်ကြီးဂီတသမားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ထင်ကြသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မဟုတ်ပါဘူး၊ တေးဂီတတွေကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်သူတစ်ယောက်သာပါလို့ ပြောရတယ်။

မိဟာမက် စင်မြင့်ပေါ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းကုံးတွေကို ဖြုတ်ပြီး သူ့လည်ပင်းမှာ စွပ်ပေးလိုက်တော့ ပရိသတ်က သဘောကျလို့ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းအကြာကြီး ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

ဩဘာသံတွေ တိတ်သွားတော့ မိဟာမက်က အလွန်ညှဉ်းရော့နဲ့ ပရိသတ်ကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး သူ့လိုသာမန်မြင်းရထားသမား တစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်မှုဟာ မတန်အောင်ဘဲ ကြီးကျယ်လှပါတယ်လို့ လူတွေကို သူက ပြောပြတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း မိဟာမက် ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်ရက် ရောရော ဟိုတလောက ပြုမူပုံကို ပြောပြရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ပျော့ညံ့ချက်နဲ့ ကျွန်တော်အကြောင်းမဲ့ အကြောက်လွန်ခဲ့ပုံကိုတော့ မပြောပါဘူး။

မိဟာမက်က သူ့ရထားခ မယူဘဲ ကျွန်တော့်အပေါ် ပြုစုခဲ့မှုကို ကျွန်တော်က ပရိသတ်ထဲ ခုလို ထုတ်ဖော်လိုတဲ့ အလွန်ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်ရှာပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဖက်ကာ အလေးပြုပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ထပြီး အသံချဲ့ခွက်ရှိရာကို သွားကာ “မပြောပလောက်တဲ့ သူ့စေတနာလေး တစ်ခုကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ထုတ်ဖော်နေတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ပရိသတ်ကြီးကို ချိုမြလှတဲ့ သူ့အသံနဲ့ ဖြေဖျော်နေတာနဲ့စာရင် ကျွန်တော့် အပြုအမူက ဘာမှ အဖိုးမတန်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအခွင့်အရေး မျိုးကို ရဦးမယ်ဆိုရင် အကြိမ်ကြိမ် ပြုမူဦးမှာပါ” လို့ မိဟာမက်က ပြောလိုက်ပါ တယ်။ ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖက်လို့ သူက ပြန်ဖက်တဲ့အခါ ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီးက နားကွဲမတတ်ပါဘဲ။ ပြီးတော့ မျက်ရည် တွေ ဝိုင်းလာတဲ့ လူတွေမရေတွက်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အဆိုသမားတွေရဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေမှုကလည်း မကြုံဖူးအောင် တက်ကြွ လန်းဆန်းပြီး အောင်မြင်လှပါတယ်။



ဒီကိစ္စဖြစ်ခဲ့တာ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန်ဆိုပြီး မခွဲခြမ်းခင်ကလေးကပါ။ ဘကယ်ခွဲလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ပွဲတွေလမ်းတွေနဲ့ အလွန်လှပတဲ့ မိန့်ခွန်း ညှဉ်ကြီးတွေနဲ့ ခွဲခဲ့ပေမယ့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံဆိုပြီး ပေါ်ပေါက်လာမှုဟာ ဘစ်နေရာက တစ်နေရာကို ရွှေ့ကြပြောင်းကြ၊ အထူးသဖြင့် ဟိန္ဒူတွေ ဆင်းပြည်နယ်ထဲက အများကြီး ပြောင်းပြေးရတဲ့ ကိစ္စကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော့် ခိတ်ဆွေတွေထဲက အိန္ဒိယဘက်ကို ပြောင်းသွားကြတာ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မပြောင်းဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ ဒီမှာ ကာလအတိုင်းမသိ နေလို့ ရမှာပဲလို့ မျှော်လင့်နေတာပဲ။

အဲနောက်ဆုံးကျတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့နေ့ရက်၊ ၁၉၄၈ ခု ဇန်နဝါရီလ (၆) ရက်နေ့ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်က သွားနေကျအတိုင်း ကောလိပ်ကို ခပ်စောစောပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ နေ့ခင်း (၁၁) နာရီ ထိုးတော့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရော။

အိမ်ပြန်မယ်လို့ အာတီလာရီဟောဒင်လမ်းကို သွားဖို့ ဘန်းလမ်းကို အကူးမှာ မြင်းရထားတစ်စီး ကျွန်တော့်နားကိုလာပြီး ထိုးရပ်တာနဲ့ တော့ကြည့်လိုက်တော့ မိဟာမက်ရဲ့ ရထား ဖြစ်နေတယ်။

မိဟာမက်ရဲ့ မျက်နှာက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့အခါ ခါတိုင်းလို ပြီးရွှင်မနေဘူး၊ သောကတွေနဲ့။

“ဆရာ ရထားပေါ် ခပ်မြန်မြန်တက်ပါ။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ခြေကျင့် သွားနေရသလား” တဲ့။

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ “ဘာလို့လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ မိဟာမက်က အံ့ဩဟန်နဲ့ “ဆရာ ဘာမှ မသိဘူးလား။ ဆရာချီတစ်မြို့လုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီဆိုတာ ဆရာမသိသေးဘူးပေါ့။ ဆရာအိမ်နားမှာကုပဲ မီးရှို့တာ၊ သတ်တာ၊ ဖြတ်တာ၊ လုယက်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီဆရာ။ ကဲ - အချိန်ပြန်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ဆရာကို အိမ်ပြန် ဦးပေးမယ်၊ တက်” တဲ့။

နောက်ထပ် နှစ်ခါ မခေါ်ရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မိုဟာမက်ရဲ့ မြင်းရထားထဲ ခုန်တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ လူသူယက်သူတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ မြို့ထဲက ဟိန္ဒူလူနည်းစုအပေါ် ကျူးလွန်ထားမှုတွေနဲ့ သူတို့မှာ သွေးစွန်းပြီး လောဘာမသတ်နိုင် ဖြစ်နေကြပုံပဲ။ ရဲဋ္ဌာနရှေ့လည်း မရှောင်၊ ဟိုက်ကုတ်နဲ့ အတွင်းဝန်များရုံးကြီးရှေ့မှာလည်း မရှောင် လုပ်နေ လိုက်ကြတာ။ ကျွန်တော့်မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်ကတော့ ဘယ်က ကြည့်ကြည့် မွတ်ဆလင်ပီပီသကြီးမို့ သူ့မြင်းရထားဆိုရင် ချောချောမောမော မောင်းခွင့်ပေးကြတယ်။ မြင်းရထားထဲမှာ ဘယ်သူပါလာတယ်ဆိုတာကို ကြည့်မနေကြဘူး။ ဒါကြောင့် မိုဟာမက်ကျေးဇူးနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကျွန်တော် ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါတယ်။ အိမ်လှေကားကို တက်ကြည့်တော့ လည်း ကံအားလျော်စွာ ဘယ်သူကမှ ဖျက်ဆီးချိုးဖဲထားတာကို မတွေ့ရဘူး။ မိုဟာမက်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ခန်းထဲမှာပဲနေဖို့ မှာထားခဲ့ပြီး မြို့ထဲက အခြေအနေတွေကို သူစုံစမ်းဖို့ ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိုဟာမက် ပြန်မလာမချင်း ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်မှုတွေ အဖြာဖြာနဲ့ စောင့်နေရတာပေါ့။

နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီကြာမှ မိုဟာမက်ပြန်လာတယ်။ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ဒီကိစ္စကို ဗဟိုအစိုးရက ကိုင်တွယ်လိုက်ပြီ။ မြို့ထဲမှာ စစ်တပ်တွေက လှည့်ပြီး စောင့်ကြပ်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းစကား သူ့ဆီက ကြားရတဲ့အခါ ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ မြို့ပေါ်မှာ (၄၈) နာရီ ကာပျူးအမိန့် ထုတ်လိုက်ပြီ။ မာရှယ်လောလည်း ကြေညာလိုက်ပြီတဲ့ အာဏာပိုင်တစ်ဦးဦးက လက်မှတ်ထိုးခွင့်ပြုတဲ့ ခွင့်ပြုချက်မပါရင် ဘယ်သူမှ လမ်းပေါ်မှာ မရှိရတော့ဘူးတဲ့။ မိုဟာမက်က ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း အစောင့်အဖြစ်နဲ့ နေမယ်။ လူယက်ယူငင်ချင်သူ လူလေလူလွင့်တွေ အယူသီးတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဘယ်လို လူမျိုးမှ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေကို မီးတင်ရှို့တာ မတော်မတရားလုပ်တာ မရှိအောင်လည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါတယ်။

မိုဟာမက် ကြိုတင်ပြောသလိုပဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ လူပွေလူရှုပ်တွေနဲ့ အယူသီးတွေရဲ့ အဖျက်အဆီးအမျိုးမျိုးတော့ ရပ်ဆိုင်းသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကာပျူးအမိန့် ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ ဟိန္ဒူတွေ အဖို့တော့ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း၊ နိုင်သမျှ ယူငင် သယ်ပိုးပြီး ဒီမြို့က ထွက်ခွာဖို့၊ အိန္ဒိယဘက် ပြောင်းကြဖို့ ကီးမာရီဆိပ်ကမ်းကို ဆွက်ခွာခဲ့ကြရပါတော့တယ်။ မိုဟာမက်လည်း အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာပြီး ကျွန်တော်သွားလိုရာရာအားလုံးကို သူ့မြင်းရထားနဲ့ လိုက်ပို့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခြေကျင်သွားခွင့် လုံးဝ မပြုတော့ပါဘူး။



အခုလို မလုံမခြုံနဲ့ မရေမရာ အခြေအနေကြီးကတော့ အမြဲ ခြိမ်မနေသင့်ပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ မိုဟာမက်က ကျွန်တော့်တို့ အိမ်စုထဲက အိမ်စုတစ်ရာ ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ပဲ သူက မေးတယ်။ “ဆရာလည်း ပစ္စည်းထုပ်ပိုးနေပြီလား” တဲ့။

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ဘာလုပ်စေချင်သလဲ” လို့ ခြိမ်မေးပါတယ်။

မိုဟာမက်လည်း ဖြေရတော့တာပေါ့။ “အကုန်ခြုံကြည့်လိုက်တော့ ဆရာလည်း သွားမှကောင်းမှာပေါ့။ အိန္ဒိယဘက်က မူဟာဂျီ(စ်)(မွတ်ဆလင်) ဆွ ပြောင်းလာကြမှတော့ ဒီဘက်မှာရှိတဲ့ ဟိန္ဒူတွေလည်း အိန္ဒိယထဲ ပြောင်းရမှာပေါ့။ ဆရာလို ဟိန္ဒူမျိုးတောင်မှ နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး ဆရာရယ်။ အဲတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဆရာတို့ ဘယ်တော့လောက်သွားသင့် တယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်နဲ့လည်း တိုင်ပင်ပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တတ်နိုင် သလောက်ကလေး ဆရာတို့ကို ကူညီနိုင် စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပါ။ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးဆရာရယ်” တဲ့။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းလို သာ အောက်မေ့ပါတော့” လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြောလိုက်တယ်။ မိဟာမက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာမြင်တော့ ကျွန်တော်က ရယ်စရာလေးနဲ့ သူ့ကိုစချင်လို့ “ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား” လို့ ပြောတော့ မိဟာမက်က ပင့်သက်တစ်လုံးချလိုက်ပြီး “လူချစ်လူခင်အလွန်များတဲ့ဆရာလိုလူမျိုးတောင်မှ နေလို့မဖြစ်ရင် ကျွန်တော် အိန္ဒိယမှာနေလို့ ရမယ်လို့ ဘယ်နှယ်လုပ် မျှော်လင့်နိုင်မှာလဲဆရာ။ ဘယ်သူမှ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတော့ တောင်းပါရစေ။ ဆရာတို့ပြန်မှာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ပါရစေ ဆရာရယ်”

ကျွန်တော်က ရင်ထဲဆိုလာလို့ သူ့ကို စကားမပြန်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ မိဟာမက်က -

“ဆရာတို့လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာလား။ ပင်လယ်လမ်းက သွားမှာလား” တဲ့။ ကျွန်တော်က “လေယာဉ်နဲ့ဆိုရင် ပစ္စည်းများများ သယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သင်္ဘောနဲ့ပဲ သွားမယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့ မိဟာမက်က “သင်္ဘောဆိပ်ကိုဆင်းပို့ သူ့မြင်းရထားကိုပဲစီးပါ။ အဲဒီအတွက် တခြားဘာယာဉ်မှ မစီစဉ်ပါနဲ့” လို့ အထပ်ထပ်မှာပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့တော့ မိဟာမက်ပဲ ကီးမာရီဆိပ်ကမ်းထိ ပို့ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးမယ့်နေရာကိုလည်း မိဟာမက်ပဲ သယ်ပေးတယ်။ သင်္ဘောပေါ်တင်တဲ့အထိ သူလိုက်လုပ်ပေးပါတယ်။ အားလုံးပြီးလို့ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မိဟာမက်က ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး ဆုပေးပါတယ်။ “ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ၊ ခြေဦးလှည့်ရာအရပ်မှာ ချမ်းသာသုခအဝဝနဲ့ တွေ့ပါစေ၊ ဘုရားသခင်က အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့ ပြုပါစေ” တဲ့။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ နံ့သာဖြူသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သိပ်လှတဲ့ လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီနံ့သာတုတ်ကို လက်ဆောင်ပေးပါရစေ၊ နံ့သာနံ့ကလေး မွှေးမွှေးရတိုင်း ကျွန်တော့်ကို အမှတ်ရနေမှာမို့ သိမ်းထားပါလို့ပြောပြီး မိဟာမက်ကို ပေးပါတယ်။

မိဟာမက်က တုတ်ကောက်လေးကို ယူတယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိ ချိတ်ထားပြီး “ကျွန်တော် ဆရာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မိခင်နဲ့ မေတ္တာရပ်ပါရစေ” တဲ့။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသူပြောမှာကို နားထောင်လိုက်တော့ မိဟာမက်က “ဆရာအိန္ဒိယကို ရောက်တဲ့အခါ ဆရာအိမ်နဲ့ အိုးကိုပစ်ခဲ့ရပြီး စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရလို့ စိတ်ဆင်းရဲရရင် အဲဒီအရပ်မှာ နေထိုင်ဆလင်တွေဟာ အားလုံးလူဆိုးချည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး တောင်းတဲ့ မွတ်ဆလင်တစ်ယောက်တော့ ရှိလေသေးရဲ့လို့ အောက်မေ့ပြီး စိတ်ကိုဖြေပါဆရာ” တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း မိဟာမက်ကို ထပ်ဖက်လိုက်ပြီး ရွိုက်သံများကြားထဲ “မိဟာမက်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလိုပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အံ့ဩဖွယ် စိတ် ဆန္ဒနာက ကျွန်တော့်ကို လူသားအပေါ် အကောင်းမြင်မှု ခိုင်မာစေပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင် ချီးမြှင့်ပါစေ” လို့ ပြောလိုက်တော့ - မိဟာမက်လည်း ဆက်မချုပ်တည်းနိုင်ဘူး။ ကလေးကြီးလို ငိုပါလေရော။ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူ ရောငိုမိရော။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကလေးကြီးတွေလို ငို ကြတော့ကို မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ ဆန်းဆန်းပဲ။

ကျွန်တော်ပြောင်းမှာကို တခြားမိတ်ဆွေတွေကလည်း လိုက်ပို့ကြ၊ အတူနှုတ်ဆက်ကြသေးတာမို့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလူတွေဆီ သွားပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရပါတယ်။ သူတို့အားလုံးက ဆိပ်ခံပေါ်မှာ တန်းစီရပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကြည့်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကြည့်၊ မျက်ရည်တွေက ဝဲလိုနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းမြင်ရသေးတဲ့အထိ ကြည့် ကြည့်ကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက မြင်ကွင်း ကျွန်တော်နောက်ဆုံးမှတ်မိနေတာကတော့ မိဟာမက်တစ်ယောက် နံ့သာတုတ်ကောက်ကို မြှောက်ယမ်းပြီး ကျွန်တော့် အိမ် နှုတ်ဆက်နေတဲ့ပုံပဲ။



ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဆင်းပြည်နယ်က ကျွန်တော် ဇွာခဲ့တာ ခုဆိုရင် ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ။ လွမ်းစရာကလေးတွေကို မကြာမကြာ သတိရပြီး လွမ်းရပါသေးတယ်။ အဲဒီလွမ်းရတဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးထဲမှာ နေ့နေ့ညည ကျွန်တော်မပြတ်သတိရနေမိသူကတော့ မြင်းရထားသမား မိုဟာမက်ပေါ့။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ နံ့သာသားတုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် နေတဲ့ပုံက မမေ့နိုင်တဲ့ပုံပဲ။ ပြီးတော့ သူပြောတဲ့စကားကလေး “ဆရာအိန္ဒိယကို ရောက်တဲ့အခါ ဆရာအိမ်နဲ့အိုးကိုပစ်ခွဲပြီး စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရလို့ စိတ်ဆင်းရဲရရင် အဲဒီအရပ်မှာ မွတ်ဆလင်တွေဟာ အားလုံး လူဆိုးတွေချည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး ကောင်းတဲ့မွတ်ဆလင် တစ်ယောက်တော့ ရှိလေသေးရဲ့လို့ အောက်မေ့ပြီး စိတ်ကို ဖြေပါဆရာ” လို့ ပြောတာကလေး ကြားယောင်ပြီး အခုအခါ ဒီမြင်းရထားသမား မိုဟာမက် ဟာ ကျွန်တော်နဲ့လူချင်းအလွန်ဝေးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သူက အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့အချစ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ “နီးရက်နဲ့ဝေး” လို့ ပြောလေ့ ရေးလေ့ရှိပါသကော။ မိုဟာမက်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ “ဝေးရက်နဲ့ နီး” တဲ့ လူပေပဲ။

(ဒီ ဆင်ဒီဝတ္ထုတိုကလေးကို ရုပ်ပန် ဂျဝါနီ က ရေးပြီး အယ်(လ်)အိပ်(ချ်)အာ(ရ်)ဂျဝါနီက အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ထားပါတယ်။)

အသူတစ်ရာချောက်

[ကလျာ (၅၆)၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၉]



တေလဂူ ဝတ္ထုတို
 - ကေကုတင် ဘားရောင်း



MAMA ACE

အသူတစ်ရာ ချောက်

ကျွန်တော်က ဆွေမျိုးအပေါ်သိပ်ပြီး တွယ်တာမူ ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ ရှစ်နှစ်ကျော် ခွဲခွာလာခဲ့ပြီဆိုတော့ ဆွေမျိုးသံယောဇဉ်ကလေး ကျွန်တော် မှာ မပြတ်ဘဲ ငြိတွယ်နေတယ်ဆိုတာ သိသိလာတယ်။

ဒါကြောင့် ညီဝမ်းကွဲ ရာမူးဆီက စာရောက်လာ တော့ ကျွန်တော်က အငမ်းမရဖောက်ပြီး ဖတ်နေ မိတယ်။

စာက (၁၂) မျက်နှာ ရှည်တဲ့စာ။ ကျွန်တော် က သူ့စာရှည်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ ရာမူးဆိုတဲ့ကောင် ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ ဘာမှ မခြား သေးဘူး၊ မပြောင်းလဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အရင်တုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စာအရှည်ကြီး အပြန်အလှန် ရေးခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တစ်ချိန် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ ဘာတွေ ရေးကြတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြန်တောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ စာရှည်ကြီးတွေကို ဖတ်ရရေးရတာ ဟိုတုန်းကတော့ ပျော်တာအမှန်ပဲ။ စာအုပ် ကောင်းတွေ ဖတ်ရတာနဲ့တောင် မတူသေးဘူး။ ဒါပေမယ့်

ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောင်းလဲပြောင်းလဲ လိုက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် ရာမူးဆီကို စာရှည်ကြီးတွေ ရေးတဲ့အကျင့် ပျက်ကွက်လာတော့တယ်။ ရာမူးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ သူနေတာကလည်း အရင်အတိုင်းပဲလေ။ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကသာ သူ့ဆီကို စာရှည်ကြီးတွေ ပြန်ရေးနေဦးမယ် ဆိုရင် သူက တစ်ပတ်ကို စာ (၁၂) မျက်နှာတော့ မှန်မှန် ရေးနိုင်မယ့်လူပဲ။

ကျွန်တော်က ရာမူးစာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း စာထဲပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လေးလံလာတယ်။ (၁၂) မျက်နှာစလုံးမှာပဲ သတင်းကောင်းရယ်လို့က ပါမှ မပါတဲကလား။ ဒါပေမယ့် ရာမူးကတော့ သူ့စာပါ အကြောင်းအရာတွေကို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လိုပဲ သဘောထားပုံနဲ့ ရေးထားတာပါ။

ကျွန်တော့်အမျိုးတွေဟာ အားလုံးလိုလိုပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ အနေရာရာကို ပြန်ကျရောက်ရှိကုန်ကြပြီ။ ဒီအထဲ ကျွန်တော်ကတော့ အဝေးဆုံးနေရာကို ရောက်ရှိနေသူပေါ့။ ဒါတောင်မှပဲ ကျွန်တော်က ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရောက်ကုန်သူတွေကို သနားနေလိုက်မိသေးတယ်။ တချို့က သားသမီးလေးတွေ ပျက်စီးကြတယ်။ တချို့က လင်သေတယ်၊ မယားသေတယ်။ တချို့က ပစ္စည်းဆုံးတယ်။ တချို့လည်း အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ကျတဲ့အထဲက ဘာချို့ကတော့ တစ်နေရာရွှေ့ပြောင်းနေကြရတယ်တဲ့။ တချို့ကလည်း ကျွန်တော်ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကလေးအဖေဖြစ်ကုန်ကြပြီတဲ့လေ။ အဲဒီသတင်းမျိုးကို ကျွန်တော်က ဘာလို့လဲတော့ မသိဘူး။ သတင်းကောင်းလို့ မသတ်မှတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်အထင်က ဒီအရပ်ကို ကျွန်တော်စွန့်ခွာလာပြီးတဲ့နောက် သူတို့အားလုံးဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ရွာက မထွက်ခဲ့ဘူး၊ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။

ရာမူး စာကိုဆက်ဖတ်ရင်းနဲ့ တစ်နေရာရောက်တော့ ကျွန်တော့် မှက်စိက ယုံဖို့၊ ငြင်းဆန်နေတဲ့ စာကြောင်း၊ ကျွန်တော့်စိတ်က လုံးဝ သက်မခံတဲ့ စာကြောင်းလေးကြောင်းကို ကျွန်တော်သွားတွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီစာ လေးကြောင်းကို အခါခါ ပြန်ဖတ်နေတယ်။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနဲ့ ဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်သလိုပဲ။



ကျွန်တော် ဘယ်နှခါဖတ်ဖတ် သူ့သတင်းက မပြောင်းပါဘူး။ နပတီတစ်ယောက် တောင်းစားနေရသတဲ့။

ကျွန်တော် ဒီသတင်းကို ဘယ်လို လက်ခံရမှာလဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ သူတို့နဲ့အလွန်ဝေးတဲ့အရပ်က လမ်းပေါ်မှာ တောင်းစားနေရ ဘယ်လို ဂနပတီတို့ကြားရင် သူတို့ကော ဘယ်လိုခံစားကြမလဲ။ တကယ် တကယ်ပြောရရင် ကျွန်တော်သာ ဒီမှာတောင်းစားနေရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘုံ ဒီအရပ်က ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ဘယ်သူကမှ သိကြတာ မဟုတ်တော့ ဆော်ဦးမယ်။ ဂနပတီကတော့ သူ့ရပ် သူ့ရွာ တစ်သက်လုံးနေထိုင်တဲ့အရပ်မှာ အရှက်ကို မခံနိုင်ဘဲ အငတ်မခံနိုင်လို့ တောင်းစားနေရတယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ခံ ရောတောင် မရှိတဲ့ကိစ္စကြီးပါပဲ။ ပြီးတော့ တောင်းရမ်းတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သွယ်လွယ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တောင်းစားသူများ ဘောင်မှ အလွန်ရှည်လျားတဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေ ရှိရပါသေးတယ်။ ဂနပတီဟာ ဒီနှစ်ခုစလုံး ရှိတာမဟုတ်လေတော့ ဘယ်လိုများ လုပ်ပြီး သူတောင်းရမ်းကျွေးနေပါလိမ့်။ ဂနပတီဟာ ဘယ်လိုမှ မလွဲမရှောင်သာလို့ လုပ်ရပြီ ထားပါဦး။ ဆွေမျိုးတွေက ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့် နေကြသတဲ့လား။

တခြားလူမပြောထားပါနဲ့၊ ရာမူးကကော ဒီကိစ္စကို သူဒီလိုပဲ သက်ပိုက်ကြည့်နေသတဲ့လား။ ကျွန်တော် ရာမူးကိုလည်း တော်တော် ဒေါသထွက်မိပါတယ်။

စက်ဆုပ်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကြီးတွေကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘဲ ဒီအတိုင်း လူတွေနေနိုင်ကြတယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်လေ။ လူတစ်ယောက် ငတ်သေရမယ့် ကိစ္စကို ဘေးလူတစ်ယောက်က ရပ်ကြည့်နေနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တော့အဲဒီလူမျိုးတွေကို ဒေါသဖြစ်တယ်။ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဘယ်သူငတ်ပြီး သေတယ်၊ ဘယ်ဝါငတ်ပြီး သေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး ဖတ်ရရင် သိပ်ဒေါ်ပွတယ်။ ဒီသတင်းကို သတင်းစာတိုက်ကြေးနန်းရိုက်ပို့နိုင်တဲ့ သတင်းထောက် တစ်ယောက်သာ ကြေးနန်းဖိုးမှာ သုံးမယ့်ပိုက်ဆံကို ဆန်ဝယ်ပြီး ဆန်ပြုတ် ကလေးတိုက်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက် ငတ်လို့ မသေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သတင်းထောက်တွေလည်း အများကြီး။ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သူတို့နေ့တိုင်း ရေးသားသတင်းပို့နေကြတာပဲ။ သူတို့တတ်နိုင်တာ အနည်းအပါး ရှိချင်ရှိမယ်ပေါ့။ တကယ်လုပ်ရကိုင်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော် ထင်သလို မလွယ်တာလည်း ရှိချင်ရှိမပေါ့။

ရာမူးဟာ ချောင်ချောင်လည်လည်ပါ။ ဂနပတိနဲ့ သူနဲ့ အမျိုးတော် တာကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တော်သလိုပဲ ရင်းပါတယ်။ “ဂနပတိတို့ တစ်မိသားစုလုံး ငတ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ကိုခေါ်ထားပြီး ကျွန်တော်က အားလုံးကို ကျွေးနေရတယ်။ အားလုံးနှစ်အိမ်ထောင်အတွက် ဆိုတော့လည်း မလုံလောက်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်သလို ဝေငှစားသောက်နေကြတယ်” လို့ များ ရာမူးကရေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်း လိုက်မလဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ လစဉ်လတိုင်း တတ်အားသလောက် သူက ထောက်ပံ့နေတယ်ဆိုရင်လည်း သိပ်ကောင်းမှာပေါ့။

ဒီစိတ်ကူးရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က ရာမူးစာကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဂနပတိတို့ဆီကို ငွေ ၂၀ ကျပ် ငွေလွှဲစာမန်နီအော်ဒါနဲ့ တင်ပို့ လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ အလုပ်က ခွင့်မယူဘဲထားတဲ့ ခွင့်ရက် (၃) ပတ် စာ နှိပ်တယ်။ ဘဏ်မှာလည်း ငွေစုထားတာ ၂၀၀ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အရပ်ပြန်ပြီး အမျိုးတွေကို သွားကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ တယ်။

မီးရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဂနပတိအကြောင်းတွေ တွေးလာ တယ်။ သူ့အဖေ အသက်ရှိစဉ်တုန်းက ထိုက်သင့်တဲ့ဝင်ငွေ ရှိသူပါ။ သူ့အဖေ က အသုံးအစွဲ ကြီးတယ်။ သူ့ခေတ် သူ့အခါမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကိစ္စတွေကို သူက စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ့ရွာက လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုလုပ်ငန်းတွေမှာ ဆိုင် သူက တာဝန်တစ်ဝက်ကျော်ကို တစ်ယောက်တည်း ယူသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့သား ဂနပတိကိုလည်း ရိုးရိုးကျောင်းက ထုတ်ပြီး ခေတ်သစ် အခြေခံပညာ ကျောင်းကို ချက်ချင်းပြောင်းထားလို့ ဂနပတိဟာ ဗိုင်းငင်တာ၊ ရက်ကန်းရက် ကာတွေ သင်ယူခဲ့တယ်။ သူတို့အိမ်မှာတောင်မှ ရစ်ခုံနဲ့ရစ်တိုင်နဲ့ ချည်ငင် တာ ထောင်ထားပြီး နေ့တိုင်း ချည်ငင်ချည်ချလုပ်ကြသေးတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းပိတ်သွားတော့ ကျောင်းနေရာကို ဂျုံစက်နဲ့ လက်သမား အလုပ်ရုံလုပ် သေးလိုက်ရတော့ သူ့အဖေက ဂနပတိကို သင်ကရိုက်ဘာသာအသင်ခိုင်း ခဲ့တယ်။

သူတို့အဖေ ဆုံးသွားတော့ ဂနပတိတို့ မိသားစုဟာ ကုန်းပေါ်ပစ်တင် ပစ်ခတ်တဲ့ ငါးတွေလိုပဲ။ အဖေအသုဘကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့အခါ သူတို့ မိသားစုဟာ မြို့စွန့်မှာ သက်ငယ်တဲထိုးနေရတဲ့ဘဝကို တစ်ခါတည်း ဆောက်သွားတာပဲ။ အမေလုပ်သူက သူပိုင် ရွှေထည်ကလေးတွေကို ထုခွဲ ထောင်းစားပြီး သူတို့မိသားစု စားသောက်နေကြလေရဲ့။ ဂနပတိက အလုပ် ကလေးဘာလေးရအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရှာပါတယ်။ ကုန်သည် တစ်ယောက်ဆီမှာ စာရေးကလေးလည်း ဝင်လုပ်ဖူးရဲ့။ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ အမှုပွဲစားလည်း လုပ်ကြည့်ဖူးသေးရဲ့။ ကလေးတွေကို သင်ကရိုက်ဘာသာ

သင်ပြပေးတဲ့အလုပ်တောင် သူလုပ်နေပါသေးတယ်။ ဘယ်အလုပ်ကမှ စားလောက်သောက်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေကို မရခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး ဆွေမျိုးအဘိုးကြီးတစ်ယောက် သေလို့ မြေကလေးတစ်ကွက် အမွေပေးခဲ့တော့မှ တည်ငြိမ်မှုကလေးရသွားတော့တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ရွာက ထွက်ခဲ့ခါနီး ဂနပတီရဲ့ အခြေအနေပဲ။



ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဂနပတီဟာ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ ဘဝနဲ့ပတ်သက်လို့ အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်တတ်၊ သုံးသပ်တတ်ရာမှာ အတော်ဆုံးလူပါ။ ငွေတန်ဖိုးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုမြင့်နားလည်တယ်။ တွက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က “ဒီကောင်ကတော့ကွာ၊ တစ်နေ့မှာ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်မယ့်ကောင်ပဲ” လို့ အမြဲတမ်း နောက်နေကျ။

ကျွန်တော်ရွာပြန်ရောက်တော့ ပထမဆုံး ရာမူးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဂနပတီကိုအရင်ဆုံးမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲပါဘူး။ ရာမူးက ကျွန်တော်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂနပတီဘေးမှာရပ်ဖော်မရကောင်းလားလို့ သူ့အပေါ် သိပ်မကြည်တာအမှန်။

မကြာပါဘူး၊ ဂနပတီအကြောင်း ပြောကြရော။ ရာမူးက “အဲဒါ ဂနပတီလား၊ ဒီကောင်က အားလုံးအိုကေပါ၊ သူ့ဘဝက နိပ်လို့” တဲ့။ ရာမူး ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော်က အံ့ဩနေတယ်။ “မင်းက တောင်းစားရတဲ့ဘဝကို သိပ်အထင်ကြီးနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား” လို့ ဒေါသတကြီးနဲ့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

ရာမူးက အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မိတဲ့အတွက်လည်း သူစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံ ရတယ်။ ပြီးတော့မှ—

“အို- ဒီခေတ်တော့ကွာ၊ လူတိုင်းပဲတစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ တောင်းစားနေကြရတာပါပဲ” လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဂနပတီအကြောင်းကို မဆွေးနွေးချင်တော့ပါဘူး။ ရာမူးဟာ ဂနပတီအပေါ် သူ့ဝတ္တရား မကျေဘဲရှိတဲ့အတွက် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေပြီး ဂနပတီဘဝဟာ ကောင်းနေသားပဲလို့ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားပြောဆိုနေရပြီပဲ။ ဘယ်သူမဆို တောင်းစားနေကြတာပဲ ဟုတ်လားတွေ ဘာတွေ သူပြောနေတာဟာ လှည့်စားချက်ပေါ့။

သူနဲ့ ကျွန်တော် ဟိုဟာဒီဟာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း နေရာက ထတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ဂနပတီတို့ အိမ်ကို သွားမယ်၊ ရာမူးကော အတူလိုက်မလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က သူမလိုက်ပေဘူးထင်တာ၊ သူက လိုက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ဂနပတီအိမ်မှာ မရှိပါဘူး။ သူ့အမေပဲ တွေ့တယ်။ သူ့အမေက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လှီးချွတ်နေလိုက်တာ အများကြီးပဲ။ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးမို့ သူတို့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတစ်ခုခုအတွက် ချက်ပြုတ်နေကြတာထင်တယ်လို့ ကျွန်တော်က အောက်မေ့မိတယ်။

“အားလုံး နေကောင်းကြလား၊ ဘယ်လိုလဲအဒေါ်” လို့ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ -

“ဟဲ့ - မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လာသတဲ့၊ လာလေထိုင်ကွယ်၊ မင်းက အားလုံး ဘယ်လိုလဲလို့ မေးတယ်၊ ဒီမှာ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဂနပတီကတော့ ဆူရဲဖို့ ထွက်သွားလေရဲ့၊ သူလာတော့မှာပါ” တဲ့။

“ဂနပတီ အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ ဘာလို့ မကြိုးစားသလဲအဒေါ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ -

“အလုပ်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ အလကား ဒါ။ မင်းကိုယ်မင်းပဲ ကြည့်ပါဦး၊ အလုပ်တစ်လုပ်ရဖို့အတွက် အဝေးအလံကို သွားလိုက်ရတာ၊ ပြီးတော့ မင့်မှာ ဘာများစုမိဆောင်းမိလို့လဲ”



အဒေါ်က သူလုံးနေတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပြီးသွားတဲ့အခါ သူ့ချွေးမ ဂနပတီမိန်းမကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဂနပတီရဲ့ မိန်းမက အိမ်နောက်ဘက်က အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို မီးဖိုထဲ ရွှေ့သွား ပါတယ်။ ဂနပတီရဲ့ မိန်းမက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ၀၀လင်လင် စားသောက်နေရတဲ့ပုံပါ။ ပြီးတော့ သူ့ခါးမှာ ပိုးဆာရီကို ဝတ်ထားတာလည်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

အိမ်ထဲမှာ မြင်ရတဲ့ အနေအထားက ကျွန်တော်ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်မတွေ့တတ်ဘူးလေ။

တံခါးဘက်က ခြေသံကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဂနပတီ ပြန်လာပြီထင်တာ၊ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အရွယ်လတ်လတ် မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာတာ။ “အန်တီ၊ ဆန် (၂) ကျပ်ဖိုးလောက် ပေးပါ” လို့ ဂနပတီအမေကို ဒီမိန်းမက ပြောပါတယ်။

“ဆန်က ရှိမယ် မထင်ပေါင်အေရယ်” တဲ့။

“ဒီမယ် ပိုက်ဆံလက်ငင်းပါပါတယ်” လို့ မိန်းမက သူ့ကို အစော်ကားခံရသလို ပြန်ပြောတော့ -

“အရင်ကြွေးတွေကော ဘယ်တော့ ပေးမှာလဲ” တဲ့။

“နက်ဖြန်တော့ ရမှာပေါ့ အန်တီရယ်” တဲ့။

ဂနပတီအမေက ထပြီး အဲဒီမိန်းမလက်ထဲက ငွေ (၂) ကျပ်ကိုယူကာ အိမ်ထဲဝင်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗန်းကလေးထဲ ဆန်နည်းနည်းထည့်ယူခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ဟိုမိန်းမက ဒေါသတကြီးနဲ့ “ဒါက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ” လို့ မေးတော့

“ဆန်မရှိဘူးအေ၊ ငါ့ညည်းကို ပြောသားပဲ၊ ဒါတစ်ကျပ်ဖိုးပဲရှိတာ” လို့ ပြောပါတယ်။

“ဒါ တစ်ကျပ်ဖိုးတဲ့လား” လို့ မေးသေးပေမယ့် ဂနပတီရဲ့ အမေက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါဘူး။ ဆန်ကို အိမ်ထဲပြန်ယူသွားမယ် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ -

“ကဲပါရှင်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒါပဲပေးပါ” လို့ ပြောပြီး ဒီမိန်းမ အဒေါ်ပေးသမျှဆန်ကို ယူထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ လောကကို ရက်ရက်စက်စက် သရော်တဲ့ပြဇာတ်တစ်ခု ကနေတာကို ကြည့်ရသလိုပဲ။ ဂနပတီရဲ့အမေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ ရာမူးဘက်လှည့်ပြီး ပြုမှုနဲ့ရိုးရိုး အနေအထားနဲ့ “ရာမူးရယ် လူတွေက သိပ်ခက်တယ်ကွဲ့၊ ငါ့ဆီက ငွေ (၁၅) ကျပ် ချေးသွားတဲ့ အဲဒီလူ ခုဆို ပေါ်မလာတော့ဘူး” တဲ့။

“မပူပါနဲ့ အန်တီရာ၊ ဒီလူထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး” လို့ ရာမူးက နှစ်သိမ့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရာမူးနဲ့ ကျွန်တော် မျက်စိချင်းဆုံလိုက်ကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က အရင်မျက်နှာလွဲလိုက်ရတယ်။

ဒီအတွင်းမှာပဲ ဂနပတီ ပြန်လာပါတယ်။ အမယ်လေး ဂနပတီ ပြောင်းလဲနေလိုက်တာက အကြီးအကျယ်ပါလား။ သူ့နဖူးပေါ်မှာ ဇာတ်အမှတ်အသားကြီးကလည်း ကြီးမှကြီး၊ သားထားလိုက်တာ။ စိပ်ပုတီးကြီး တစ်ကုံး လည်ပင်းမှာ ရစ်ဆွဲလို့၊ သူ့ဆံထုံးမှာလည်း ပန်းဖြူတစ်ပွင့်ပန်လို့၊ တောင်းခံလာတဲ့အဝတ်အိတ်ကလေး ပခုံးပေါ်က ခပ်လေးလေးမို့ ဘေးကျ လို့ပေါ့။ ဂနပတီက ဒီအိတ်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကိုင်ယမ်းပြီး ကြမ်းပြင် တစ်နေရာမှာ ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ပြီး “မင်းဘယ်တုန်းက ရောက်လာသတဲ့” တဲ့။

“ခုပဲကွ” လို့ ကျွန်တော်က ပြေတယ်။

“ဟေ့ - ဒါအိမ်ထဲသွင်းသွား၊ ကောင်းကောင်းထားလိုက်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ “နေကောင်းတယ်ဟုတ်လား” တဲ့။

“ဒီလိုပါပဲကွာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“အမေ - ဝမ်းကတော့မှေးမှေးက ကျွန်တော်ကို ရာမာယနမိ ရွတ်ပေးစေချင်သတဲ့” လို့ သတင်းပေးလိုက်တော့ ဂနပတိအမေက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ -

“တကယ်ပဲလား သားရဲ့၊ ဒီလူက ကပ်စေးနဲ့ မဟုတ်လား၊ ကော် တာပဲ၊ လက်ရှုမိကန်တန်တို့များ ပါးစပ်ကင်ဆာဖြစ်မယ့်အကောင်၊ သူ့နာမည် ပြောရတာတောင် ငါဖြင့် ပါးစပ် သနတယ်” လို့ လက်သီးဆုပ်ကာ အမေက ပြောပါတယ်။



ရာမူးက အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးကာ ဂနပတိဘက် လှည့်ပြီး “အဲဒီ လူကြီးက မင်းကိုရွတ်တဲ့ဖတ်တဲ့အတွက် ဘာမှ မပေးဘူးလား” လို့ မေး တော့ “ပေးတော့ပေးပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံကို ပြားအထိ တွက်ချက်ပေးတယ်၊ အကြွေးဆပ်သလို နည်းနည်းချင်းဆပ်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ဂနပတိရဲ့အမေက “ရာမူးရယ်၊ ဒီကောင်ကလေး ပုရာဏ်ကျမ်းကို သူ့အတွက် တစ်လလုံး ရွတ်ဖတ်ခိုင်းတာ။ ပြီးသွားတဲ့အခါ ရွတ်ဖတ်ပေးတဲ့ လူကို ပွဲလမ်းသဘင်ပေးပြီး အနည်းဆုံးချည်ဒိုတီတစ်ထည်ဖြစ်တော့ ကန်တော့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ပိုးမကန်တော့ရင်တောင်မှ ပုရာဏ် ကျမ်းဆိုတာ ပြီးဆုံးတဲ့အခါ ပွဲလမ်းသဘင်မလုပ်ဘဲ ဖြစ်သတဲ့လား၊ နေလို့ ရသတဲ့လား။ မင်း ငါ့စကားမြဲမြဲမှတ်ထား၊ နောက်မြောက်လအတွင်း သင်းအိမ် ဟာ ပြိုကျလိမ့်မယ်”

ဂနပတိကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာစကား တစ်စုံတစ်ရာ ရှိပုံ မရဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ ငွေ (၂၀) ကျပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုတော့ ပြောလိမ့်မယ် ထင်နေတာ၊ အဲဒါမျိုး ဘာမှ

မပြောပါဘူး။ အိမ်နောက်ဘက်ဝင်သွားပြီး ခြေဆေးတယ်၊ လက်ဆေးတယ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်တယ်။ ပြီးတော့ ရေစိုအဝတ်နဲ့ ပြန်ဝင်လာတယ်။ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး သန့်စင်ပြီး ဒိုတီတစ်ထည်နဲ့ လဲတယ်။ သူက ဘုရားရှိခိုးဖို့ ပြင်နေတာ အသင့်ဖြစ်ပြီလေ။

ကျွန်တော်က “ရာမူးသွားစို့ကွာ” လို့ ခေါ်တော့ ဂနပတိရဲ့အမေက “မနက်စာ ထမင်းမစားတော့ဘူးလား၊ နေပါဦးလား” တဲ့။

“ကျွန်တော်မပြန်ခင်တစ်ရက်တော့ လာစားတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက် ရတယ်။

“ကဲ - မင်းက တောင်းစားရတဲ့အတွက် ဂနပတိနိမ့်ကျသွားတယ်လို့ မင်း ထင်သေးလား၊ သူ့ဟာနဲ့သူနဲ့ သူက မြင့်နေပြီကွ” လို့ ရာမူးက ကျွန်တော့်ကို လမ်းမှာ ပြောပါတယ်။

“ခုဆိုရင် သူက သူဌေးတွေ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တာကိုလည်း သာယာနေပြီ၊ နိုင်ငံရေးဘက်က ကြီးတယ်ဆိုတဲ့လူတွေကတောင် သူ့ကို ဆည်းကပ်နေကြပြီလေ။ တို့ဆီမှာ လူချမ်းသာလူတန်းစားတစ်ရပ် ပေါ်နေပြီကွ၊ မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ လိုင်စင်သမားတွေက ဂနပတိကို ဆည်းကပ်ကြသလေ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့လို ငါတို့လိုကောင်တွေက သူ့အဖို့ အလကားပဲ။ သူက ပိုတဲ့ဆန်ကို ရောင်းစားတယ်၊ ငွေတိုးချေးတယ်၊ လူချမ်းသာတွေ စိတ် ချမ်းသာအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပေးတယ်။ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမတွေက ဂနပတိရဲ့ မိန်းမကို သူတို့ မဝတ်ချင်တဲ့ ပိုးဆားတွေ ဘာတွေ ပေးတယ်။ သူ့မိန်းမက လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတယ်။ ဂနပတိက မင်းတို့ငါတို့ လုပ်ကိုင် စားနေရတာကို သနားနေတာ။ တို့ကို သူက အပေါ်စီးကနေပြီး မြင်နေပြီလားမှ မသိ။ ငါတို့က တို့ထက်ပိုက်ဆံပိုရှိတဲ့လူ၊ တို့ကို အလုပ် ပေးနေတဲ့လူကို အထင်မကြီးပေမယ့် ဂနပတိကတော့ အထင်ကြီးတယ်”

“မင်း သူရွတ်ဖတ်နေတာတွေကို တစ်ခါလောက်ကြားစေချင်တယ်။ သူ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပုံတွေကဆိုရင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘာသာရေးဆိုပေမယ့်

နိုင်ငံရေးအစောင်းအချိတ်ကလေးတွေလည်း ပါတယ်။ မင်းကြားဖူးစေချင်
တယ်။ ကဲ - ဂနပတိကတော့ သူ့ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် လမ်းစတော့
သွားပါပြီလေ”

“သူ့လမ်းစက အသူတစ်ရာချောက်ထဲမှာလားကွာ” လို့ ကျွန်တော်
က မေးမိတယ်။

[တေလဂူစာရေးဆရာ ကေကူတမ် ဘာရောင်း ရေးသားတဲ့
၁၉၆၀ ပြည့် ဩဂုတ်လ (၂၈) ရက်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ အပတ်စဉ်ထုတ်
ဂျာနယ် အတွဲ (၈၁)၊ အမှတ် (၃၅) ပါ *Abyssal Depths* ကို
ပြန်ဆိုတယ်။]



စာရေးဆရာကြီး ရမ်ထရန်ချက်တာဂျီ

[ကလျာ(၆၅)၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၀]



MUN & NOE

စရေးသရာပြီး ရမ်ထရန် ချက်တာဂျီ

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်ကပါ။ ရမ်ထရန်ဘာဘုနဲ့ ကျွန်တော် ပတာဒန်ဂါလမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲမှာ အသိဖြစ်ကြတာလေ။ အဲဒီဆိုင်က ကုလားထိုင် ခင်းမပေးနိုင်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်သောက်သူတွေဟာ

ခုံရည်တွေပေါ် ထိုင်သောက်ကြရတယ်။ ရောင်းတာကလည်း လက်ဖက်ရည်အချို့ တစ်ခွက်မှ တစ်ပြားရယ်ကိုး။ ကျွန်တော်က ပန်းခြံကို တစ်ပတ်ပတ်လမ်းလျှောက်ပြီးရင် ဒီဆိုင်ဝင်ပြီး ဈေးပေါပေါနဲ့ သောက်လို့ရတဲ့ လက်ဖက်ရည်အချို့တစ်ခွက် ဝင်သောက်တော့တာပဲ။

မနက်စောစောကြီး ရှိသေးပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ လူကတော့ ၄-၅ ယောက် ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားနဲ့ အချို့ကလေး တည်းချင်ကြသူတွေပေါ့။ ရောက်နှင့်သူတွေထဲက အများအားဖြင့်တော့ တိုက် ၁၅/၂ မှာ နေကြတဲ့ ကျွန်တော့်လို လူလွတ်ဘော်ဒါတွေပါပဲ။ ရမ်ထရန်ဘာဘုတစ်ယောက်သာ ဘော်ဒါမှာ မနေဘဲ သားမယားနဲ့ အခန်းငှားနေတဲ့လူ ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့်များ

ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိသလားလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က လူလွတ်တော်ဒါသမားဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ နေချင်သေးတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ချက်က ရှိသကဲ့သို့။

ဒီလိုပဲ သူနဲ့ ကျွန်တော် (၃) - (၄) လ လောက် ဆိုင်ထဲမှာတွေ့ရင် သိနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တွေ့တဲ့ဆုံတဲ့အခါ “မင်္ဂလာနံနက်ပါ” ဆိုတာမျိုး “နေကောင်းရဲ့နော်” ဆိုတာမျိုးလောက်ပဲ မေးဖြစ် နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက “ခင်ဗျား ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ၊ ပန်းခြံကို တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ချည်ရအောင်” လို့ အဖော်သွေးပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော်က ခုံရည်တစ်ခုပေါ်မှာ အတူထိုင်နေကြတာပါ။ သူက ဘီဒီတစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး “ကျုပ် ကနေ့သတင်းတစ်ခုကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားစမြည် ပြောချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ ဆို၊ သူတို့ကပြောတယ်။ ခင်ဗျားစာအုပ် တော်တော်လည်း လူကြိုက်များနေ တယ်ဆို”

ကျွန်တော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပါးစပ်က ဘာမှန်းမသိဘူး ပြန်ပြောနေတုန်း သူက “ဒါရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူစရာပါ။ ဒီလို သိရတော့ ကျုပ်တကယ်ပဲ ဝမ်းသာတာပါ။ တစ်နေ့ညနေ ကမှ ဆုရန်ပြောပြလို့ ဒီအကြောင်းသိတာ” လို့ သူကပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ငြိမ်းနားထောင်နေလိုက်ပါတယ်။ ဘာဘူက ကျွန်တော့် ထက် မနည်းအသက်ကြီးတယ် ဟုတ်လား။ သူ့မှာ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူနေစရာ ပြီပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း တရိတသေ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ သူထိုင်နေရင် သူ့ရှေ့မှာ ဆေးလိပ်တောင် မီးညှိမသောက်ခဲ့ပါဘူး။

ဘာဘူက အလွန် တည်ငြိမ်တဲ့အသံနဲ့ “မင့်စာအုပ်က တော်တော် စွဲနေတာဆို၊ ဒီသတင်းကြားရတာ ငါတကယ် ဝမ်းသာတာပါကွာ ဟုတ်ကဲ့လား” တဲ့။

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောကြပါစို့ခင်ဗျာ”

“အေး - မင်းစာအုပ်အားလုံး ဘယ်နှထောင်လောက် ရောင်းရနေပြီလဲ၊ ဘယ်နှကြိမ် ပြန်နှိပ်နေရပြီလဲ”

“ခု ဒုတိယအကြိမ်နှိပ်ပြီး ရောင်းနေရပါပြီခင်ဗျာ”

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရောင်းရတာလဲကွဲ့”

“တစ်နှစ်ခွဲလောက်ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“ဪ... ” တဲ့။ ပြီးတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက ပင့်သက်တစ်လုံး ချလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်တော့်စာအုပ် ရောင်း ကောင်းလို့ ဒုတိယနှိပ်ခြင်းတောင် ထွက်နေရပါတယ်ဆိုတာကို ဘာလို့ သူ့မှာ မရှုနိုင် မရှိနိုင်ဖြစ်ပြီး ပင့်သက်ထွက်လာရတာလဲ။

သူက စကားဆက်ပြန်ပါတယ်။ “လူတွေရဲ့အကြိုက်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပြီလေ၊ သူတို့က မယ်တော့ မောင်တော့တွေကိုသာပဲ ဖတ်ချင်ကြ တော့တာကလား” တဲ့။

ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါ်ပွသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာပေ နယ်ပယ်မှာ ကလောင်သစ်ကလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဝတ္ထုရှည်ကြီး (၂) ဗွန် ထွက်ပြီးပါပြီ။ ဝတ္ထုတိုပေါင်း မြောက်မြားစွာလည်း အချိန်လေးငါး နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ရေးပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ရေးတာတွေကို လူတွေက ဆော်တော်လက်ခံပါတယ်။ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ အတွေ့အကြုံကြီးရမယ့်သူပါ။ သူလည်း ကျွန်တော့်စာတွေကို တစ်ခုမှ ဖတ်ဖူးဟန်မတူဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ် မယ်တော့ မောင်တော့တွေထဲ သိမ်းကျုံးပြီး ကျွန်တော့်စာကို ထည့်လိုက်တာလဲ။ စာရေးဆရာတွေဟာ ဒါမျိုးဆိုရင် ခံပြင်းတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်က ခုံပေါ်က ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး “ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါ ဦးမယ်၊ ကိစ္စရှိသေးလို့” လို့ ပြောလိုက်တော့ -

“အို - ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ၊ ခင်ဗျားက စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ စာရေးဆရာတွေ ဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်လည်း

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ မသိလို့နေမှာ” တဲ့။ ဘာဘူက စာရေးဆရာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လေးလေးပင်ပင် အာခေါင်သံကြီးနဲ့ ပြောတာပါ။

ဒီစကားကြားတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆိုးတာချက်ချင်း ပြေသွားပြီး “ဟုတ်လား၊ ဘာစာအုပ်မျိုးတွေ ရေးတာလဲခင်ဗျာ၊ ဝတ္ထုတွေပဲလား၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေပဲလား” လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

မေးမယ့်သာမေးတာ၊ သူရေးတာ ဘာသာရေးစာတွေပဲလို့ ကျွန်တော်က ထင်ပြီးသား။ ဒါပေမယ့် သူကလေ အံ့ဩစရာ။

“ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေပါကွာ” တဲ့။

ကျွန်တော်က ဒါဖြင့် ကလောင်နာမည်က “ရမ်ထရန်၊ ရမ်ထရန်ပေါ့နော်” လို့ ပြောမိတော့ -

“ချက်တာဂျီလေကွာ၊ မင်း ဒီနာမည်ကိုကြားဖူးတယ်ဟုတ်လား၊ ငါ့စာအုပ်တွေထဲက ရွှေလက်ကောက်တို့၊ မှတ်ကျောက်တို့၊ လူတကာ အသည်းနှလုံးတို့ ...”

“ဪ... ” ကျွန်တော် ဒီနာမည်တွေကို တွေ့ဖူးတယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တကယ်အံ့ဩလေးစားသွားဟန် ပြလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့တွေ့နေကြတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူး”

“အေး - တို့များလည်း ဒီလိုပဲပေါ့” လို့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက ပြန်ပြောပါတယ်။



အဲဒီနောက် ကျွန်တော်နဲ့သူနဲ့ သိကျွမ်းမှုဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အဆင့်ကို ကူးသွားပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ နေ့တိုင်း တွေ့တယ်။ ပန်းခြံဘက်ကိုလည်း တရင်းတနီး စကားစမြည်ပြောရအောင် အတူ မကြာမကြာ ရောက်ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက “ကျုပ်အိမ်ကို ဝန်မလေးရင် တစ်ခါလောက် လာလည်ပါလား၊ ဘယ်တော့လောက် လာမလဲ” လို့ မေးပါတယ်။

ဒီမတိုင်ခင် (၂) ရက် - (၃) ရက်တုန်းကလည်း ရမ်ထရန်ဘာဘူက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များက ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ သူ့စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်ပေးဖို့ စကားစပ်ထားပါတယ်။ သူ့အိမ်ကို အခုလို ကျွန်တော်ဖိတ်နေတာ သူ့စာအုပ်ကိုပြုချင်လို့ ဖိတ်တာဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အင်းအဲလိုက်ဖို့ နှုတ်လေးနေမိတယ်။ သူ့စာအုပ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဟာမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိ၊ ဒီစာအုပ်မျိုး ရိုက်ချင်မယ့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူမျိုး ဘယ်သူရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော်က မသိဘဲကလား။ အဲဒီတော့ သူခေါ်တဲ့အတိုင်း သွားမိရင် ကျွန်တော် ခွကျနေမှာ စိုးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အိမ်လာစမ်းပါဆိုတာကို ဟိုနှယ် ဒီနှယ်နဲ့ ကျွန်တော်က လှီးလှဲပြီး နေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ (၂) လလောက်ကြာသွားတယ်။ တစ်နေ့မနက်ခင်းမှာတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ ကျွန်တော်နေတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်ရှေ့ ပေါက်ချလာတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလို မလာဖူးလေတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပျာပျာသလဲ ဧည့်ဝတ်ပြုပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာလည်း စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

“ကျုပ်မောင်အခန်းကို အထူးကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာပဲမောင် ...” တဲ့။

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“မောင်ကို ကျုပ် ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်ပါရစေ။ ကျုပ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဒုတိယနှိပ်ခြင်းအဖြစ် ရိုက်မယ်လေ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ရိုက်ပြီးသား လုံးဝ ကုန်နေပြီ၊ ဘယ်မှ မေးလို့ ဝယ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်ကို မောင်က ဆက်ပေးပါလား။ ကျုပ်မှာလည်း အကျပ်အတည်း ရှိနေလို့။”

“စာအုပ်နာမည်က ဘာတဲ့လဲခင်ဗျာ”

'လူတကာအသည်းနှလုံး' လေ၊ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး စာအုပ်ပဲ။ တော်တော် လူကြိုက်များပါတယ်။ စာအုပ်ချေးကွက်မှာ စနည်းနာ ကြည့်ပါ။"

"ဪ - ဟုတ်ကဲ့"

"ကျုပ်အတွက် ဒါတော့ ဆောင်ရွက်ပေးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်း အတော်တွေ့နေတယ်။ ပိုက်ဆံရမှ ဖြစ်မှာ၊ ဘယ်ကရရပေါ့၊ သဘောပေါက်တယ်မှတ်လား။" တဲ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့အိမ်ကို မသွားချင် သွားချင် သွားရ ရောက်ရတော့တာပေါ့။ သူနေတဲ့အခန်းက မြေညီထပ်တစ်ထပ်မှာပါ။ အခန်းနှစ်ခန်းသုံးခန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အဝင်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးနားမှာပဲ ခုံရှည်တစ်ခုံချထားပြီး ဧည့်သည် ဟာ ဒီခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရတာပါ။

ခဏလေးနေတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက ကတ်ထုပုံးထားတဲ့ စာအုပ် ထူကြီး (၂) အုပ်နဲ့ အတူ တခြားစာရွက်စာတမ်းတွေ တစ်ပွေကြီးနဲ့ အခန်း ထဲက ထွက်လာပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပေါင်းချုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီးထဲက ဟာတွေကို ပြတော့တာပါပဲ။ သတင်းစာ တွေ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေက သူ့စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးသားတဲ့ ထင်မြင် ချက်တွေကို ဖြတ်ကပ်ပြီး စုထားတာတွေ ပါပါတယ်။ ဖြတ်ယူထားတာတွေ က ကြာလို့ စက္ကူတွေထောင် ဝါနေပါပြီ။ တော်တော်ကို ကြာမြင့်နေပြီဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သတင်းစာတွေဆိုတာ သူတို့နာမည်တွေကိုတောင် ကျွန်တော် မကြားဖူးတော့တာတွေ ပါပါတယ်။ ၁၉၀၀ ပြည့်လွန်များဆီက ထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ဟာတွေ၊ ခုမရှိတော့တဲ့သတင်းစာတွေပေါ့။ သတင်းစာတွေက ရမ်ထရန်ဘာဘူ ရဲ့ ဒီဝတ္ထုအရေးအသားဟာ ဘင်္ဂါလီ စာရေးဆရာကြီး ဘမ်ကင်နဲ့တောင် ယှဉ်နိုင်လာစေတယ်။ ဒီလို အတွေးအခေါ်နဲ့ အရေးအသားနဲ့ပုံညက်ပုံက ရှားတယ် စတဲ့ချီးကျူးစကားတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။

ထူးခြားတာ တစ်ခုကတော့ သူ့စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ဟောင်ကောင်ကနေပြီး ထုတ်ဝေတဲ့သတင်းစာတစ်စောင်ကတောင် ဝေဖန်

ချီးကျူးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဖတ်ရတော့ တကယ်ပဲ အံ့ဩ မိတယ်။ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ လက်စသတ်တော့ တကယ့်စာရေးဆရာကြီး ခေါ်လားလို့လည်း သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စာအုပ်အကြောင်းကို နိုင်ငံခြားစာနယ်ဇင်းမျိုးမှာ ဆစ်လုံးတစ်ပါဒမှ ဖော်ပြဖူးတာ မရှိဖူးပါဘူး။ ပြီးတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူ ကို ချီးကျူးလေးစားရေးသားခဲ့ကြသလိုလည်း အရေးမခံရဖူးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတွေက လွန်ခဲ့ပြီလေ။ စာရေးဆရာ ပဂေးကြီး ဘမ်ကင်ချန်ဒရာကို ရမ်ထရန်ဘာဘူတို့ ယှဉ်လာနိုင်တဲ့အခါတုန်းက ကျွန်တော် တို့က လူမမည်ချာတိတ်ပဲရှိဦးမှာ၊ ဘမ်ကင်ချန်ဒရာကတော့ သေဆုံးတာ ကြာရှာပြီပေါ့။

ရမ်ထရန်ဘာဘူက ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေကို တရုတ်သေ သိမ်းထား ထားပဲ။ အဲဒီတုန်းက သတင်းစာတွေကို သိရှိတဲ့လူ ခုခေတ်မှာ တော်တော်တောင် များနေပြီပဲ။ သူ့ဖြတ်စတွေမှာ ရေးထိုးထားတဲ့ နေ့စွဲတွေက ၁၉ ဇန်နဝါရီ ၁၉၀၂ တဲ့၊ ၂ မေ ၁၉၀၅ တဲ့၊ ၁၇ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၀၄ တဲ့။ ကျွန်တော် တော်ကြည့်တဲ့အချိန်က ၁၉၃၄ ခုနှစ်ဆိုတော့ သူ့နေ့စွဲတွေက ဝေးကွာ လွန်းလှပြီမို့ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလို့ ပြောရမတတ် ရှိနေပြီ။ အဲဒီခေတ် တုန်းကတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဟုတ်ခဲ့ပေမှာပေါ့။ အဲဒီခေတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ထနောင်းပင်ရိပ်မှာ နေထိုင်ထားတဲ့ ရာစယ်ဘာဘူရဲ့ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းသားကလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဒါဆိုတော့ ကြာလှပြီပဲ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ အဖြစ်တွေက စုံလှပြီလေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက အဲဒီလောက် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ခုဘာလို့ ကျွန်တော့် သောက် စာရေးဆရာကလေးကို အကူအညီတောင်းပြီး သူ့စာအုပ်ကို ထပ် ပြန်ပေးဖို့ ပူဆာနေရတာလဲ။ နှစ်ပေါင်း (၃၀) လောက်နဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ က ဒါလောက်ဖြစ်သွားရသလားလို့ ကျွန်တော်က အံ့ဩနေမိတယ်။



ရမ်ထရန်ဘာဘူက ပြုံးပြီး “ ကဲ - မင်းကိုယ်တိုင်မြင်ပြီ၊ တွေ့ပြီ မှတ်လား” တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ တွေ့ပါပြီ”

“ဟောင်ကောင်တိုင်းသတင်းစာက ရေးထားတာကလေး ဖြတ်ထားတာရော တွေ့ရဲ့ မှတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ရပါတယ်၊ ဘာဘူဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါကတော့ နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးပါပဲ”

“အား - အေးပေါ့ကွယ်”

ရမ်ထရန်ဘာဘူက ရှက်ပြုံးကလေးနဲ့ စကားတိတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က “ဆရာကြီး စာမရေးဘဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” လို့ မေးတော့ -

“ဒီလိုကွ၊ ကျုပ်က စာမရေးတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေးတော့ တေတယ်။ စပ်ကူးမပ်ကူးကာလကလေးမှာသာ အရေးခဏရပ်သွားတာ”

“ဘာလို့လဲခင်ဗျာ”

“အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတွေရဲ့ သွေးဆောင်မှုကြောင့်ပေါ့ကွယ်”

“အဲဒါက ဘယ်လိုပါလဲ”

“ကျုပ်က အမေရိကန်သတင်းစာတစ်စောင်မှာ အိန္ဒိယပြည် အကြောင်း ဆောင်းပါးတွေ ရေးပို့တယ်။ သူတို့က ကျုပ်ကို တော်တော် မြက်မြက်ကလေး ပေးတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက ဘင်္ဂါလီလို ရေးနေတာတွေကို ရပ်လိုက်စေလား”

“ဒီလိုလေ၊ သူတို့က ကျုပ် ဘင်္ဂါလီလို မရေးအားတော့ဘဲ အတွက်ဆိုပြီးလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကလေး ဖြည့်ပေးသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘင်္ဂါလီလို မရေးလည်း ဖြစ်နေသားပဲလို့ အောက်မေ့တာပေါ့”

“ပြီးတော့ ...”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဘင်္ဂါလီလို မရေးဘဲတော့လည်း မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ ကျုပ်ခေါင်းထဲ ရေးလို့ရမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ကွက်တွေက မကြာမကြာ တွေ့နေတာ၊ ဒါကြောင့် ဘင်္ဂါလီလိုလည်း ပြန်ရေးပြန်ရော။ ခင်ပေမယ့် ကြားပြတ်သွားတဲ့ကာလမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာအမှန်ပဲ။ ကျုပ်ပြန်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမယ့်လူ ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘင်္ဂါလီလို ရေးနေဖို့ကံတဲ့အချိန်အတွင်းမှာပဲ အမေရိကန်သတင်းစာနဲ့လည်း အဆက်ပြတ် မပြန်ရော။ အရင်က ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းပေးတဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ဖန်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ သတင်းစာပဲ ထုတ်ဝေမှုရပ်သွားသလားမသိ၊ ကျုပ် အရေးတာတောင်မှ စာ မပြန်လာဘူး”

“ဪ - ဖြစ်ရလေ ...”

ရမ်ထရန်ဘာဘူက အစည်းစည်းထားတဲ့အထဲက စာအုပ်တချို့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချပြတယ်လေ။ “အဲဒါတွေ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ” တဲ့။

“ပုံနှိပ်ထားတာတွေက နှစ်တွေကြာနေပြီမို့ စက္ကူကအစ ဟောင်းမြည့် ခဲ့ရော်ကုန်ပါပြီ။ စာအုပ်ချုပ်ထားပုံကတော့ တခမ်းတနားပဲရှိလေသေးတာမို့ တစ်ခေတ်တုန်းက ရွှေထီးဆောင်းထားတဲ့စာတွေပဲဆိုတာတော့ သိသာနေပါတယ်။ ဂျပံထုတွေနဲ့ ပုံးထားပြီး စာအုပ်နာမည်တွေက ရွှေစာလုံး အိမ်မဟုတ် ငွေစာလုံးတွေနဲ့ကိုး။ စာရေးဆရာရဲ့နာမည်ကို ဖော်ပြရာမှာလည်း ဘာစာအုပ် ဘာစာအုပ်တွေကို ရေးခဲ့သူရယ်လို့ ဖော်ပြသေးတယ်။

ရမ်ထရန်ဘာဘူက စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဆည့်လိုက်ပြီး “ကျုပ်ပြောတဲ့ ‘လူတကာအသည်းနှလုံး’ စာအုပ်လေကွယ်” လို့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားစွာနဲ့ ပြောပြနေပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့စာအုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်ပါတယ်။ နှိုင်းလိုက်ရင်ပဲ ဘူဘန် မိုဟန် ရှာမာနား က အမှာစကားရေးထားပါတယ်။ သူ့အမှာက ‘ဒီကမ္ဘာမှာ ဟိန္ဒူအယူဝါဒတွေ ရှိနေသေးသမျှ ဒီစာအုပ်ဟာ

လူကြိုက်များနေဦးမယ့်စာအုပ်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရဲ့ရဲ့ကြီး ပြောရဲပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အမှာရေးခိုင်းတဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်' စသဖြင့် 'ကျွန်တော်' တွေသုံးပြီး ရေးတယ်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်အရေးပေးတဲ့ဆရာကြီးလည်း အခု ရှိတော့ဟန် မတူ၊ သူ့ကို သိရှိသူတွေလည်း အတော်နည်းပါးသွားမှာ သေချာပါတယ်။ အနှစ် (၃၀) ကြာ ကာလမှာ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအမှာစာရေးရှာသူ ဘယ်သူမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ဆရာကြီး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဖြတ်ပိုင်းတွေထဲက အရေးအသားတွေက ဆရာကြီးကို အများကြီး ချီးကျူးထားကြတာပေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေက အဖြူပေါ် အမည်းထင်ပြီးမို့ ဘာမှ သံသယရှိစရာ မလိုဘူးပေါ့။ ရေးကြသားကြသူတွေကလည်း အဲဒီခေတ်က ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲ။ သူတို့ထင်မြင်ချက်တွေကိုလည်း တခြားလူတွေက တလေးတစားရှိမှာ မှပဲ။ ဒါပေမယ့် ခု လူတွေက သူတို့ကို ဘယ်သူမှန်းမသိတော့ သူတို့ထင်မြင်ချက်တွေကလည်း တန်ဖိုးအလွန်လျော့နည်းသွားပြီပေါ့။ အချိန်ကာလက ရွေ့လျော့သွားပြီလေ၊ ပြောင်းကုန်ပြီ။ အဲဒီတော့ ဟိုတုန်းက လေးစားခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာလည်း ရွက်ကြွေများလို မြေခကုန်ကြပြီမို့ ခုလူတွေတို့ ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်မှု မရှိလေတော့ဘူး။



သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေရင်းပဲ ကျွန်တော် အမှန်တရားကို အများကြီး မြင်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အုတ်တံတိုင်းကြီးဟာ အိုမင်းတော့ အင်္ဂုဏ်တွေ ကွာကျပြီ အတွင်းက စိထားတဲ့ အုတ်ခဲတွေအတိုင်းသား ပေါ်လာသလို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ဖြတ်ညှပ်သိမ်းဆည်း ပေါင်းချုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီးဟာလည်း အရောင်တွေ ပျက်လို့၊ စာရွက်တွေက ဝါလို့။ အဲဒီပေါ်မှာ ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ ချီးကျူးစကားတွေက မှင်တွေဟာလည်း မှေးမှိန်လို့။ ဟိုတုန်းက ဆိုခဲ့မိန့်ခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ ဒီခေတ်နဲ့ စာရင်းပြတ်သွားခဲ့ပြီ။ ခေတ်ကို မကျော်ခဲ့မကူးခဲ့တော့ဘူး။ စာရွက်ဟောင်းနဲ့တွေ့ နံနေပါပြီ။ အဲဒီလိုပဲ အသက်ကြီးပြီး

တွေ့ ပြုနေရာပြီဖြစ်တဲ့ ရမ်ထရန်ချက်တာကိုဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟာ ဘာပြင်းပြင်းထနေတဲ့လက်ကြီးနဲ့ စာရွက်တွေကို လှန်လှောနေပေမယ့်

ဒီအခြေအနေကို မြင်ရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တကယ်ပဲ ထိထိ ခိုက်ခိုက် စိတ်ဆင်းရဲမိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက် အတော်လား။ တကယ်ဆိုတော့ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဒီဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော့်ထက်ပဲ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့တာ ဧကန်ပေပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကာလဆိုတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်စားမနေလေဘူး။ ကောင်းလှပါ အဲဒီလိုဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ဟာလည်း ဝီရိထံမှာ ပိုးဟပ်တွေရဲ့စားသောက်စရာ အတတ်အစား ဖြစ်နေပြီပေါ့။

ရမ်ထရန်ဘာဘူက “မင်းမြင်တယ်မှတ်လား၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ခြည့်စဟာဒူးကဆိုရင် ... ”

“ရွှိုင်းဗဟာဒူးဆိုတာက ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ရွှိုင်းဗဟာဒူး ဂျူဂန္ဓရာနုသ် မွန်ရီလေကွယ်၊ အင်မတန်ကြီးကျယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ အစည်းအဝေးမှန်ရင် သူ့ကို သဘာပတိမတင်ဘဲ ဝေးတဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘူဘန် မိုဟန် ရှာမာနားနဲ့ တော့လည်း မတွေ့ မထားနိုင်ဘူး။ တို့စာအုပ်မှာ အမှာစာရေးသူနဲ့လေ”

ရမ်ထရန်ဘာဘူက ဆက်ပြီးတော့ သူ့စာအုပ် 'လူတကာအသည်း' အကြောင်း စကားဆက်ပြန်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ် ထွက်လာတော့ အဲဒီလို လူတွေက ဘာတွေရေးကြ ချီးကျူးကြ ပြောကြတယ်။ ဘင်္ဂါလီစာပေ ဒီဝတ္ထုဟာ တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍယူပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူမှ မြင်တွေ့ မရေးသားဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို ရမ်ထရန် ဘာဘူက ရေးသားထားတယ် စသဖြင့်ပေါ့။

“မင်းလည်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးမှာပါ”

ကျွန်တော်က သူ့အမေးကို ငြင်းဆန်ရမှာ အလွန်ကို အားနာနေလို့ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ” လို့ပဲ ဖြေမိပါတယ်။

ဆရာကြီးက နောက်တော့ ဒီစာအုပ်ရဲ့လက်ရေးမူကြီးကို ထုတ်လာပြီး ပြပြန်ပါတယ်။ စာရွက်တွေက ဟောင်းလို့ဝါလို့ပါ။ ဆရာကြီးက စာပိုဒ် တိုတိုတွေကို တွေ့ရင် “ဖတ်ပြရမလားကွဲ့” လို့လည်း မေးပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဖတ်ပြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အနားထိုင်နေပြီး တကယ် နားထောင်နေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ နေရပါတယ်။ သူက မကြာမကြာ “ဘယ့်နယ်လဲ ဟေ့” လို့မေးရင် “ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေမိပါတယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၃၀) က ဘင်္ဂါလီစတိုင်နဲ့ ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆန်းသစ်မှု မရှိစေနိုင်ပါဘူး။

“ကဲ - စာဖတ်သူ၊ ဒီသူငယ်နဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဘယ်သူ တွေ ဖြစ်မယ် ထင်ပါသလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နဘာကုမ္ပဏီနဲ့ အနှူးမာတီတို့ပဲပေါ့” စတဲ့အချိတ်အဆက်မျိုးတွေကိုလေ။

အချိန်က နေ့ခင်းကနေပြီး ညနေဘက် စောင်းလာပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လူစုတွေ တဖြည်းဖြည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်လာစုလာကြပြီပေါ့။ ကျွန်တော်က လမ်းဘက်ကို တကြည့်ကြည့် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် ရှစ်ထရန်ဘာဘူကတော့ ဒါတွေအားလုံးကို မေ့နေသူပါ။ သူ့လက်ရေးစာမူတွေကိုပဲ သူက စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ပြနေတာ။ သူ့စာတိုလိုက်မင်းသမီးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အခက်အခဲ တွေ နေတယ်။ ကျွန်တော်က စူးစိုက်စိုက် နားမထောင်လိုက်မိလို့ ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိလိုက်ဘူး။ မင်းသမီးက တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူနေတာကို ရှစ်ထရန် ဘာဘူက သနားနေတဲ့အသံနဲ့ ဖတ်နေရှာတာ။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ခွကျနေတာပေါ့။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတွေ ရှိရာကို သွားချင်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် မြန်းစားကြီးထဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အဖို့ ဒီမှာပဲရပ်ကြဦးစို့လား။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေး ရှိနေသေးတယ်လို့ ပြောရမှာလား။ ဒီလိုဆိုရင် အားနာစရာကြီး ဖြစ်မနေ

ပေးဘူးလား။ ကနေ့တော့ ကြိုတင်မိတ် နားထောင်ခဲ့ပြီး နောက် မလာရအောင် အပြတ်ပြောခဲ့မှ ထင်ပါရဲ့လို့ တွေးနေတယ်။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာပါပြီ။ စာအုပ်က ဖတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက ဒီနေရာကို မီးလာထွန်းပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ... ”

“ပြန်ချင်နေပြီလားကွယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ချိန်းထားတာလေး ရှိသေးလို့ပါ။”

“ဒါဖြင့် နက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လောက်လာမလဲ”

“အင်း - နက်ဖြန်ခါ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိပါတယ်။”

“ဟာ - ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်။ ဝတ္ထုကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ကြီးနဲ့ အလယ်မှာ ရပ်ထားလို့ နောက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစပြန်ကောက် မလဲ၊ မဆက်မိနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်ခုလုံး ခြုံငုံလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ နက်ဖြန်လာပါကွယ်။ အချိန်သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။”

“မင်းတစ်ခုလုံး နားထောင်ပါ။ မဟုတ်ရင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမယ့်သူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီစာအုပ်အကြောင်း ပြောပြမလဲ၊ မင်းကြိုက်ရဲ့လား။”

“စာအုပ်က ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် နက်ဖြန်ညနေ (၃) နာရီ လာပါ။ ဒီမှာပဲ ကျုပ်နဲ့ အတူလက်ဖက်ရည်သောက်ပါ။ ဘယ့်နယ်လဲ၊ အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်လို့ သဘောတူလိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့လည်း သူ့အိမ်ကို သွားပါတယ်။ အဲဒီနေ့ပဲ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ ပြီးတဲ့အခါ သူက စာအုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်အပ်ပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ပေးမယ့်လူ ရှာခိုင်းပါတော့တယ်။

“သေသေချာချာကြီးစားရှာပေးပါနော်၊ မင်းဒီစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို သိပါပြီ။ ခုခေတ်မှာ ဒီလိုစာအုပ်မျိုး ရေးပေးနိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ

မရှိပါဘူး။ ဒီစကားမျိုး ပြောရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးကျူးရာတော့ ကျတာပေါ့” တဲ့။

ဒီစာအုပ်မျိုး ခုခေတ်မှာ ရေးသူမရှိတာ မှာပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေတ်တွေက ပြောင်းနေပြီလေ။ ခေတ်ပြောင်းတာနဲ့အတူ အကြိုက်တွေကလည်း ပြောင်းကုန်ကြပြီ။ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ အနည်းဆုံး (၂၅) နှစ်ခေတ်နောက်ကျကျန်ရစ်ရှာပြီ။



ဒါပေမယ့် အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မကြိုးစားဘဲ မနေပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြုကြည့်ပါတယ်။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတွေက ကျွန်တော်ကို ရယ်ကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ ပြောင်ပဲပြောလိုက်ကြတယ်။ “ခင်ဗျားဘာလို့ အပင်ပန်းခံနေသလဲဗျာ၊ ဒီစာအုပ်က ရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စာရေးဆရာကို ဈေးကွက်က သိမှ မသိတော့ဘဲဟာ” တဲ့။

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့စာအုပ်တွေ ရောင်းလို့ ခွဲခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ရှိပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ -

“တစ်ချိန်တစ်ခါကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဘယ်သူမှ မဖတ်ချင်တော့ဘူးဗျာ” တဲ့။

ကျွန်တော်က ရမ်ထရန်ဘာဘူကို ပြန်တွေ့ရမှာ ကြောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်တောင်မှ ကျွန်တော်က တခြားတစ်ဆိုင်မှာ ပြောင်းသောက်နေတယ်။ ပန်းခြံဘက်ကိုလည်း ယောင်လို့မှ မသွားတော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါကို ပေါက်ချလာပါလေရော။ ကျွန်တော်သူ့ကိုမြင်လိုက်တော့ လူကို ပုပြီး ကျုံ့ဝင်သွားပါတော့တယ်။

သူက “မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ၊ မမြင်ရတာကို ကြာလှပြီကော” တဲ့။

“အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း နေမကောင်းဖြစ်နေတာနဲ့ အိမ်ထဲက မထွက်ဘဲ နေနေလို့ပါ”

“စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ၊ မြေးအငယ်ဆုံးကလေးက နေမကောင်းနေတော့ ကျွန်မှာ ငွေအလွန်လိုနေပါတယ်။ မင်းတွေတဲ့လူတွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကလေးတွေ ကြားစမ်းပါရစေ” တဲ့။

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ခွဲကျနေပါပြီ။ သူ့စာအုပ်ကို ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ဒီဆရာကြီးကို ပြောမထွက်ပါဘူး။ ဒီလိုနာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို ဒီစကားမျိုးနဲ့ လိပ်ပြာစဉ်သွားအောင် မလုပ်ထိုက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လိမ်လည်ပြီးတော့ “လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောထားပါတယ်ခင်ဗျား” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နောက်ထပ် ထုတ်ဝေသူနှစ်ဦးသုံးဦးနဲ့ ပြောကြည့်ပါသေးတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ တချို့လူတွေကို ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်တော်ကို ရယ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ “ခင်ဗျား သူ့စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒါလောက် သောကစိုက်နေတာလဲ၊ သူ့စာအုပ်က ရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျာစာအုပ်ဘာစာအုပ် ရှိသလဲ၊ ရှိရင် ယူခဲ့ဗျာ၊ စာပုံနှိပ်စက်ကို နေချင်းပို့ပြီး ရိုက်လိုက်မယ်” တဲ့။

ဒီအတောအတွင်းမှာ မာရီဒဘတ်က မနူးမနပ် ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ ဒီလူ ကျွန်တော်ဆီကို အရင်ကလည်း မကြာမကြာ လာဖူးပါတယ်။ သူက အရင်းအနှီးသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အကုန်အကျသက်သာတာမျိုး လုပ်ချင်သူပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရမ်ထရန်ဘာဘူနဲ့ သွားတွေ့ပါလို့ ညွှန်လိုက်တယ်။ ဒီလူက စာရေးဆရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သိပ်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီး ဘမ်ကင်ချန်ဒရာတို့ လောက်နီးပါး ထင်ရှားတဲ့လူ၊ တိုင်းတစ်ပါး အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီးများကတောင် ရေးသားချီးကျူးရသူလို့ ဆိုလေတော့

အဲဒီထုတ်ဝေသူက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ သူက တကယ်တော့ ဘယ်စာရေးဆရာမှ မသိဘူး။ ရမ်ထရန်ဘာဘူအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ပြောပြတာတွေ သိတာပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့လိပ်စာကို ပေးလိုက်ပြီး ခင်ဗျား သူနဲ့သွားတွေ့လိုက်ပါလို့ ညွှန်လိုက်တယ်လေ။

ညနေကျတော့ သူကျွန်တော့်ဆီ ပေါက်လာတယ်။ သူက ကျေနပ် ဝမ်းသာလို့။ ဒါလောက်ကြီးမားထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ဆက်ပေးလိုက်လို့ သူတစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်နေမှာပဲတဲ့။ ရမ်ထရန် ဘာဘူက ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ပြဖူးတာတွေ သူ့ကိုလည်း အားလုံး ထုတ်ပြ လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ (၅) ရက် - (၆) ရက် လွန်မြောက်လာတယ်။ ဆရာကြီးရော၊ ထုတ်ဝေသူရော ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးတော့ ဒီလူနဲ့ အချိတ်အဆက်မိသွားကြပြီထင်ပါရဲ့လို့ ဝမ်းသာနေပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က ရမ်ထရန်ဘာဘူအိမ်ကို သွား လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက ရေချိုးပြီးခါစ ရေလဲပိုင်းအစိုတောင် ခါးက မချွတ်ရသေးဘူး။ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ အဝတ်လျှော်ဆပ်ပြာတုံးကြီးတစ်တုံး ကိုင်လို့။

“ဘယ်သူများတုံး၊ ဪ - မင်းလား၊ ကျုပ်က ဟိုဆရာမှတ်လို့” တဲ့။

“ဆရာကြီး ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲခင်ဗျာ” လို့ မေးတော့ “မင်းလွတ်လိုက်တဲ့ လူလေ၊ လူက လူကောင်းကလေးပါ” တဲ့။

ဆရာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုအဆင်ပြေသွားကြပါသလဲလို့ မေးတော့ -

“ထိုင်ပါဦးကွယ်။ အဝတ်လဲလိုက်ပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ အားလုံး အသေးစိတ် မင်းကို ပြောပြပါမယ်။ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်မယ်နော်” တဲ့။

“နေပါစေခင်ဗျာ၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ နေမွန်းတည့်ခါတောင်နီးနေပါပြီ” လို့ တောင်းပန်ရတယ်။

ရမ်ထရန်ဘာဘူက ဝမ်းသာနေရှာတယ်။ အဝတ်လဲပြီးတော့ ညွှန်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေး ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ကဲ - ပြောပြပါဦးခင်ဗျာ”

“ကျုပ် သူ့ကို ကနေ့ မျှော်နေတာပဲ၊ သူ ကနေ့ ငွေလာပေးမယ်တဲ့”

“ဪ - နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူတောင်ပြီးကြပြီကိုး၊ သူက ဘယ်ရွှေ့ဘယ်လောက်ပေးမှာတဲ့လဲ”

“ငွေတစ်ရာငါးဆယ် ပေးမယ်လေ” တဲ့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်စောင့်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှိပ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီထုတ်ဝေသူက ညနေကျတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ပေါက်လာပါတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ မလာတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို အကြာကြီး နှိပ်စောင့်နေကြတာ” လို့ ပြောတော့ “ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် သူ့စာအုပ်ကို မရိုက်နိုင်ဘူး” တဲ့။

“ဘာလို့လဲဗျ” လို့ မေးတော့ -

“ရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူတိုင်းကပဲ အဲဒါ သွားမရိုက်နဲ့လို့ အကြံပေးကြတယ်။ သူက စာရေးဆရာကြီးဆိုပေမယ့် သူ့ခေတ်ကုန်နေပြီ၊ သူ့စာအုပ်တွေ ပရောင်းရတော့ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တိုက်တွန်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော်လည်း အဲဒီနေ့နောက် လုံးဝ မတွေ့ကြတော့ဘူး။



နောက် (၂) လ - (၃) လ လောက် ကြာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရမ်ထရန်ဘာဘူလည်း ဒီအတောအတွင်း မတွေ့ကြပါဘူး။ ဆရာကြီးဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုတောင်မှ မပေါ်လာပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူနဲ့အဆက်ပြတ်နေတာကြောကြီးရှိတော့ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ကိုသွားလိုက်ပါတယ်။ သူ့မြေးယောက်ျားလေးက ကျွန်တော့်ကို ဆီးခေါ်ပါတယ်။

“ဆရာကြွပါ၊ ကျွန်တော့်အဘိုး သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ အဘိုးက ဆရာ့ကို ခဏခဏ ပြောတာပါ။ လာ - သူ့အခန်းသွားကြည့်ရအောင် ပါ” တဲ့။

သူ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူတစ်ယောက် ဖုန် အလူးလူးရှိတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာပါကလား။ မျက်လုံးတွေကလည်း မှိတ်လို့၊ သူ့ကြည့်ရတာ လူမမာနဲ့တော့ မတူဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ အိပ်ရာဘေးမှာ သတင်းစာတစ်စောင်လည်း ရှိတယ်။ မကြာသေးခင်ကအထိ သူ့သတင်းစာ ဖတ်နေပုံပဲ။ သူ့အခန်းထဲရုံမှာ ပြကွဒိန်တွေက ညှပ်ယူထားတဲ့ပုံလေးတွေတချို့ ကပ်ထားတယ်။ သံသေတ္တာအဟောင်းတွေကို ဖုန်တွေပေနေတဲ့ အဝတ်တွေက သေတ္တာပုံးအဖြစ်နဲ့ အုပ်ထားတာလည်း သူ့အိပ်ရာဘေးက ခုံပေါ်မှာ တွေ့ရရဲ့။ ရှေးကသုံးတဲ့ အသားပေါင်တပ်မှန်ဟောင်းကြီးတစ်ချပ်လည်း ချိတ်ထားသေးရဲ့။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ ချထားတဲ့ ခွေးခြေ ကလေးတစ်ခုပေါ် ထိုင်ပါလို့ ခိုင်းပါတယ်။

“ခုဘယ်နှယ်နေပါသေးလဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ အသက်ကြီးသူကို အဖျားဝင်ဖျားတဲ့အခါ လူက နုံးတာ ပန်းတာပေါ့” တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘယ်ကို ကြည့်ကြည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေရှာတာဆိုတဲ့ အမှတ်အသားတွေက အတိုင်းသားကိုး။ အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်း၊ အခန်းအခြေအနေ၊ ဖုန်တွေနဲ့ အိပ်ရာ၊ ကြမ်းပိုးတွေ ဗရပုနဲ့အိပ်ရာခင်း။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၃၀)၊ ထားပါတော့ - အလွန်ဆုံး (၃၅) နှစ် က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ရှိခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ကနေ ဒီအခြေ

အဖြစ်မျိုးကို မြင်တွေ့နေရတော့ ကျွန်တော်လိုလူအဖို့ အနာဂတ်က မတွေ့ရဲ စတာပါပဲ။

သူနဲ့ကျွန်တော် ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းကလေးတွေ တော်တော် ကြာ ပြောပြီးတော့ ဆရာကြီးက - “မင်း ငါ့ဆီကို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက် ကိုယ်လိုက်တာကိုးကွဲ့။ သူက ငွေယူပြီးလာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားပြီး ကနေ့ အင်္ဂါပေါ့မလာဘူး။ သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ မသိပါဘူး။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဆင်းစာအုပ်တိုက်က မစွတာဒိုဂို ဘန်ဒါဆင်းလိုလူက ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို (၇) ဖောင် - (၈) ဖောင်စာလောက် ဝတ္ထုကလေး အိမ်ပုဒ်လောက်သာ ရေးပေးပါ” ဆိုပြီး စရန်ငွေ (၃၀၀) ကျပ် တစ်ခါတည်း သွားတာ။ မင့်ထုတ်ဝေသူ လက်သစ်က ငါ့စာအုပ်ကြီးကို ငွေကလေး (၅၀၀) ကျပ်နဲ့ ရိုက်ခွင့်ရတာကို သူကကောင်းတယ် မအောက်မေ့ဘဲနဲ့ ပေးပေါ်လာဘူး။ တကယ်တော့လည်း သူ့အဖို့ ဒီအဆင့်မျိုး မမိပါဘူးလေ”

ဆရာကြီး ဘာကို နာကြည်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီဆမယ့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိလို့ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောဘဲ အထောင်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီလူ မင်းကိုတောင် လာမတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က မျက်နှာမပျက်အောင်ထားပြီး ခြေလိုက်ပါတယ်။

“လူလိမ်ပဲကွ၊ ဒီလိုလူမျိုး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ မှန်းမသိ၊ ငှက်ပျောမှန်းမသိတဲ့ လူစားမျိုး စာအုပ်ထုတ်ဝေသူဖြစ်မတဲ့လား။ ဒီပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူပေါင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ ဆက်ဆံဖူးပါတယ်။ ငါ့ဆီက ဆက်ပီရမယ်ဆိုရင် လိုချင်လွန်းလို့ လာကြသူတွေချည်းပါ။ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဆရာကြီးက သိပ်နာမည် ခြီးတာပဲဟာ”

ရမ်ထရန်ဘာဘူက ကျေနပ်တဲ့အပြုံးကလေးတစ်ချက် ပင့်လာမိတယ်။ ပြီးတော့ “ဒီစကားမျိုးကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းခင်ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်မှာပါ။ မင့်စာဟာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မင်းရေးနေတာပဲဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဒီဝတ္ထုဟာ လူတွေရဲ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း စွဲနေမယ့်ဝတ္ထုမျိုးပါ။ မဟုတ်ဘူးလားကွာ”

“ကျွန်တော့်ဆီက ထောက်ခံချက်မျိုး မလိုတဲ့စာပါခင်ဗျာ။ မနေ့က လူရိုသေရှင်ရိုသေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တော့ ဆရာကြီးဝတ္ထုအကြောင်းကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထည့်ပြောသွားပါသေးတယ်” လို့ ကျွန်တော်က လိမ်လိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲကွ၊ ဘာတဲ့လဲကွ့” လို့ မေးရင် ရမ်ထရန်ဘာဘူက စိတ်အားထက်သန်မှုနဲ့ အိပ်ရာက ထထိုင်ပါတော့တယ်။

“အင်း - ဘာလိဂန်ဂျီပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“သူတို့က စာပေအရာမြောက်တဲ့ စာအုပ်အနည်းငယ်ထဲမှာ ဒီစာအုပ်ပါသတဲ့။ လူတိုင်းက ဆရာကြီးစာအုပ်ကို ချီးကျူးကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပြောရမှာပဲကွ၊ ဒီလိုဖြစ်ရမှာပဲ။ ငါက အဲဒီလိုလူတွေ တသယံပြောနေရစ်အောင် အလှည့်အပတ်ကလေးတွေနဲ့ ရေးထားတာကလား။ ဝတ္ထုဆုံးခါနီးတော့ သူတို့ မျက်ရည်မကျဘဲကို မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်မူတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာလည်း တကယ်ကောင်းတာကိုး” လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် ဆရာကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်လည်နေတာကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းမိပါတယ်။

ရမ်ထရန်ဘာဘူမများမှာတော့ သူ့အဖျားဟာ တစ်ဝက် ပျောက်သွားသလောက် ဖြစ်လာပါတယ်။ သူ့စာတွေကို ခုလို ကောင်းသတင်းပြောမကြားရတာ ကြာရှာပြီထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အတော်ကြာကြာနေပြီးတော့ သူ့ဆီက ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ရမ်ထရန်ဘာဘူဆီက ပြန်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါတိုင်း သူက သူ့စာအုပ်အကြောင်း သူများပြောသံတွေကိုချည်း ကြားချင်နေရှာတော့တယ်။ ဘယ်ရပ်ကွက်က ဘာကြားသေးသလဲနဲ့လည်း အမြဲမေးတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ သတင်းဖန်နေရပြီလေ။ တစ်ခါတလေ ဘာလိဂန်ဂျီကလပ်က ကြားခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတလေ မီးရထားပေါ်မှာ ပြောနေကြတာ၊ တစ်ခါတလေလည်း စာရေးဆရာလူငယ်တွေပြောသံကြားခဲ့တာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေဆီက စသဖြင့် ကြိမ်ဖန်ပြောရတယ်။

အဲဒီလိုပြောတဲ့အခါတိုင်း ရှေ့တိုးလာပြီး ကြားချင်လွန်းလို့ သနားပွယ်တောင်းပန်တိုးလျှိုးတော့မယ့်ပုံကို မြင်ရတယ်။ “ဒီစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် နှိပ်ချင်တဲ့လူ ရှာပါဦးကွယ်၊ မင်းက စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးသားပါ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကို မင်းပြောပြနိုင်ပါတယ်” တဲ့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ရမ်ထရန်ဘာဘူဆီကို သတင်းကောင်းပြောစရာမရှိသေးဘဲနဲ့ မကြာခဏသွားဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီး ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် အကူအညီမဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပိုးလိုပက်လက် မမာမကျန်းဖြစ်နေရှာတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က တစ်ခါတလေ လိမ္မော်သီးတလေးများ၊ မုန့်ချိုကလေးများ ယူသွားပါတယ်။ သူ့အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဝါးဆေးငုံဆေး ခပ်ကောင်းကောင်းလေး ကျွန်တော် ယူသွားတဲ့အခါမှာပေါ့။ သူက ဆာဒန်တို့ ထုတ်လုပ်တဲ့ ကွမ်းဝါးဆေးကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့လည်း ကျွန်တော် သူ့ဆီအရောက်အပေါက် ကျဲလာပြန်ပါရော။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲလေ၊ တစ်ချိန်တစ်ခါမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ လောကဇာတ်ခုံပေါ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားကြရတာကလား။ ပထမတစ်ခါ

ကြုံတွေ့ရတာနဲ့ နောက်တစ်ခါ ကြုံတွေ့ရတာချင်းတောင် မတူညီတတ်ဘူး ဒီလိုပဲပေါ့။ ရမ်ထရန်ဘာဘုကို ကျွန်တော်မတွေ့မမြင်တာကြာသွားပါပြီ။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုလည်း မပေါ်လာပါဘူး။

* * *

ဒီလိုနဲ့ (၁၀) နှစ် - (၁၁) နှစ်လောက်များ ကြာသွားသလား မသိပါဘူး။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်ဘဝမှာလည်း အဖြစ်အပျက်တွေက အမျိုးမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်ခုဆိုရင် ကာလကတ္တားမှာတောင် မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဇာတိရွာကို ပြန်ပြောင်းနေရတယ်။ ကာလကတ္တားကို တစ်ခါတစ်ခါ မှပဲ ရောက်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က ဟီဒူးပန်းခြံကို မျက်နှာမူနေတဲ့ ခုံရည်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်အရင်ရောက်နှင့် ထိုင်နှင့်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာက ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာအားရနဲ့ “ရမ်ထရန်ဘာဘုမဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရဲ့လား” လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ရမ်ထရန်ဘာဘုက အလွန်ကို အိုမင်းသွားပါပြီ။ ရုပ်ရည်တွေလည်း အများကြီး ပြောင်းသွားတာပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးတော့မှ “အို - မင်းလား” လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ရတာကြာလှပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီမတွေ့တဲ့ကာလအတွင်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို အပြန်အလှန် ပြောနေကြတယ်။ အတော်ကြာတော့ သူက ပြန်ဖို့ ထပါတယ်။ ထရင်းနဲ့ “မင်းငါ့အိမ်လာပါဦးလား၊ ငါ့အရင်နေရာမှာပဲ နေတာပါ။ အဲဒီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် နေနေတာပဲ။ တခြားလည်း ဘယ်ကိုပြောင်းရွှေ့နိုင်မှာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို လုံးလုံးမေ့သွားပြီနဲ့ တူတယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူထလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာက ဘိုတုန်းကအတိုင်းပဲ။ အိုမင်းရှေးကျတဲ့အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းတွေက အားလုံး မှုလနေရာမှာပဲ ရှိကြဆဲပါ။ အိမ်ပေါက်ဝနား ချထားတဲ့ ခုံရည်ကလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ခြားနားတာက တစ်ခုတည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘုတော်တော်ကို နုနေပါပြီ။ ဒါကို သူကလည်း ဖွင့်ပြောပါတယ်။

“ကျုပ်အရင်လို ဟိုဟိုဒီဒီ မသွားနိုင်တော့ဘူး။ ညနေခင်းမှာ ဘိုဘက်ဒီဘက်ကို လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ရတယ်၊ ဒီပြင် ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး။ သွားတယ်ဆိုတာကလည်း အကုန်အကျ ရှိသေးတယ်မှတ်လား။ ကျုပ်တို့ အခြေအနေက အတော့်ကို ...”

“သားအကြီးဆုံးက အခုဘယ်မှာလုပ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“သူမရှိတော့ဘူးလေကွယ်၊ ခုဆိုရင် သူဆုံးတာ ရှစ်နှစ်ရှိတော့မယ်၊ အငယ်ကောင်က တစ်နေရာမှာ အလုပ်ကလေးရှိတော့ သူ့အလုပ်က ရာရှင်ကလေး ဘာလေးရတယ်။ အဲဒါလေးနဲ့ ဒီအိမ်ထောင်က အသက်ဆက်နေကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ အသာထိုင်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာလည်း မရှိဘူးဟုတ်လား။ အကြာကြီး တိတ်နေကြတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘုက စကားပြန်စမယ်လို့ -

“ကဲကွယ် ...” တဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ -

“ငါ့စာအုပ်ကလေးအကြောင်း ပြောကြဆိုကြသံများ ကြားခဲ့သေးသလား၊ ကြားခဲ့ရင် ဘာတွေများ ပြောနေကြသလဲ။ ဒီခေတ်လူငယ်တွေ ငါ့ဆိုလိုတာကို သိကြရဲ့လား၊ တကယ်ကတော့ ငါရေးတာ သူတို့အတွက်ပါ။ ဘို့က စာရေးဆရာတွေလေ၊ တို့စာတွေ သူတို့ဘယ်လိုလက်ခံကြသလဲဆိုတာ သိချင်တာပေါ့။ မင်းကိုယ်တိုင်နှိုက်ကလည်း စာရေးဆရာပဲဆိုတော့ မင်းအားလုံး နားလည်ပါတယ်လေ”

အိုမင်းလှပြီဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးကို ရှေ့မှာထားပြီး ကျွန်တော်က လုပ်ဇာတ်တစ်ခုခင်းရပြန်ပါတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော်ဇာတ်ရထားစီးလာတော့ ဇာတ်ရထားထဲက လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြတာ ကြားရတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ခင်ဗျာ ... ပြီးတော့ -

ဆရာကြီးက ပင့်သက်တစ်လုံး ချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ -

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒီလိုဖြစ်ရမှာပဲ။ အဆုံးသတ်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမဆို မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်လာမှာပဲ။ ကံကွယ်-ဒီစာအုပ်ကလေး ထပ်ထွက်လာနိုင်အောင် မင်းနည်းနည်း ဒုက္ခခံပြီး ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါဦး နော်။ မင်းကလွဲပြီး ငါတခြားလူကို နားပူနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာ ဟာ စာရေးဆရာအချင်းချင်းကိုသာ အကူအညီတောင်းနိုင်တာပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဈေးကွက်မှာ လူသိများပြီး စာအုပ်ပါကွယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကစိတ်ဝင်တစား နဲ့ အကျိုးဆောင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ် ... ”

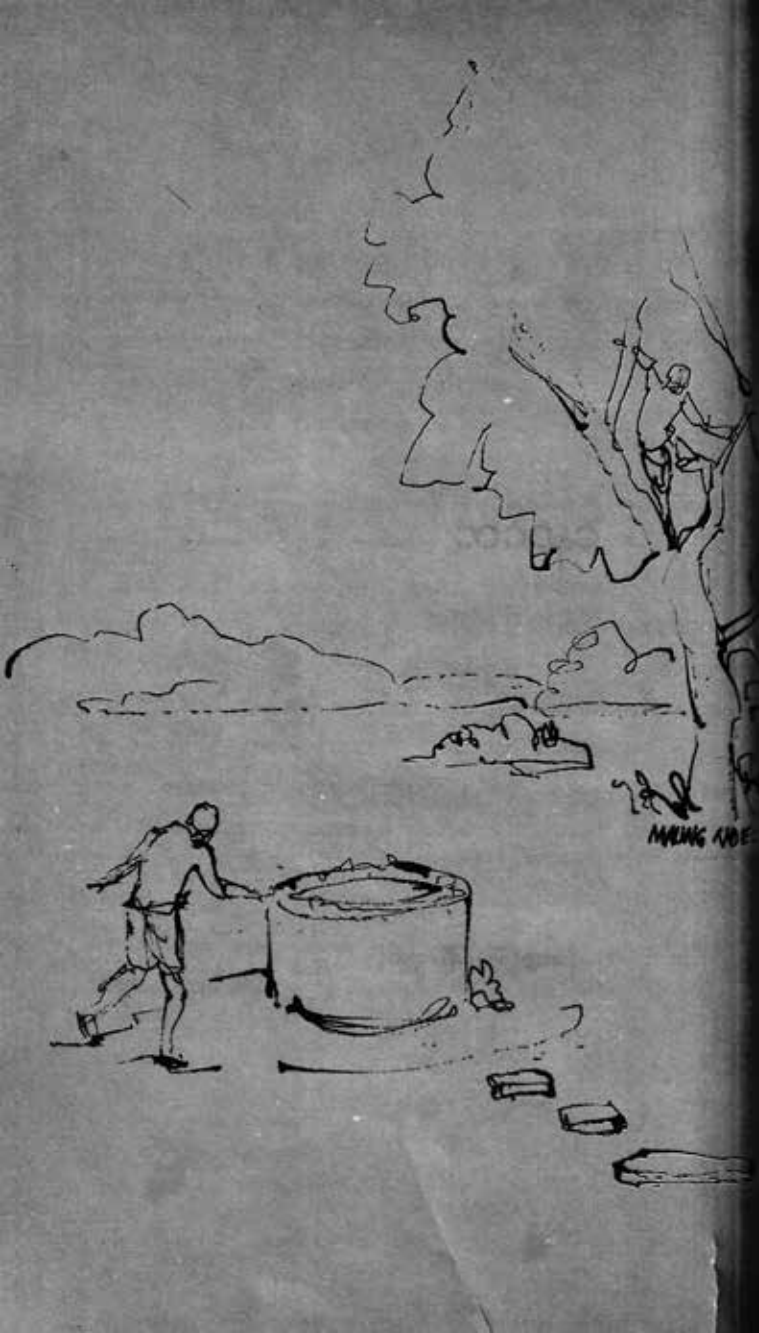
ပြီးတော့ ရမ်ထရန်ဘာဘူက သူ့ရဲ့ ပိန်လိုနေပြီဖြစ်တဲ့ လက်နှစ်ဖက် နဲ့ ကျွန်တော့်ညာလက်မောင်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆုပ်ရှာတယ်။

နောင်တ

(ဒီဘင်္ဂါလီဝတ္ထုကို ဘိဘူတိ ဘူရှန် ဘနာဂျီ က ရေးသားပြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာ ဆာကာက အင်္ဂလိပ်လိုဘာသာပြန်ထားပါတယ်။)

[ကလေး(၆၂)၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၀]





မာရသီ ဝတ္ထုတို

မာရသီ - အက်(၆) ဂျီ မာလရှီ

ပြီးခဲ့တဲ့ ရုံးပိတ်ရက် အားရတုန်းက ကျွန်တော့် မွေးဇာတိရွာကို ကျွန်တော် ခဏ အလည်ပြန်ခဲ့တယ်။ ရွာက ပြန်တော့ ကျွန်တော် ရွာထဲက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဘုံဘောခေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်အိမ်မှာ

မွေး ကျွေးထားမယ်၊ စာသင်ပေးမယ်၊ သားသမီးလို မွေးစားဖို့ ခေါ်သွားမယ်လို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်မိန်းမက ထုံးစံအတိုင်း သဘောမတူပါဘူး၊ ကန့်ကွက်ပါတယ်။ “မလိုအပ်ဘဲနဲ့ သူများတာဝန်ကို အလကား ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် ရောက်အောင်ယူတယ်” တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့စကား

ရှောင်တ

ကို ကျွန်တော်က ဂရုမထားဘဲ ဒီကလေးကို ဘုံဘောပြန်တော့ အပါခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

ရွာထဲကလူတွေက ကျွန်တော့်အပြုအမူကို ကြားသိကြတော့ ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်းပြီး သာဓုခေါ်လိုက်ကြတာ၊ သနားကြင်နာတတ်ပါပေတယ်။ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ရက်ရောပါပေတယ်နဲ့။ နို့ပေမယ့် သူတို့ ဒီလိုသာဓုခေါ်ကြလေလေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုပြီး အနေရခက်လေလေ ဖြစ်နေ

တာကို သူတို့ မသိကြလေဘူး။ ကျွန်တော့်မှာတော့ လိပ်ပြာမသိုးမသန်နဲ့ နေခဲ့ရတာကြာလှပြီ။ ဒီကလေးကို ကျွန်တော်က မွေးစားတယ်ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်က သူ့အပေါ်ကို ကျေးဇူး တစ်စုံတစ်ရာပြုမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတိတ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ မတရားမှုအတွက် ပေးဆပ်ရတဲ့အကြွေးတစ်ခု သာပါ။

ကျွန်တော်ရွာကို ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖက်ငယ်သူငယ်ချင်း ဂိုဗင်တစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သေရှာပြီတဲ့။ သူ့ခမျာ အသက်ဘာကြီးသေးလို့တုံး၊ လူ့ဘဝမှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ ဝဝလင်လင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမယ့်အချိန်မျိုးမှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဒဏ်ကို ကြာရှည်လေးမြင့် မခံနိုင်တော့တာနဲ့ သားကလေးနဲ့ မယားကို အားကိုးရာမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ထားခဲ့ပြီး သူ့ဘဝကိုသူ အဆုံး စီရင် သွားရှာတာတဲ့။

ဒီသတင်းကြားတဲ့အခါ ဂိုဗင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသူရယ်လို့ ကျွန်တော်က မမြင်ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ဂိုဗင်သေတာ သူ့ဘဝကို သူက ဆုံးစေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်ခံရမှုပါ။ ဘဝကို ဒီလိုအဆုံးသတ်တော့ မယ်လို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ဖို့အတွက် တွန်းပို့တဲ့အခြေအနေအရပ်ရပ်တွေတော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတဲ့အသိကတော့ ဂိုဗင်ပြုမှုအားလုံးအတွက် တာဝန်ရှိသူက ကျွန်တော်ဆိုတာပါပဲ။ ဂိုဗင်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါ။

သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အကြားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေဟာ ခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော် ကြာပါပြီ။ ပုံစံတွေ၊ အခြေအနေတွေလည်း အရာရာမှာ ပြောင်းလဲကုန်ပါပြီ။ ခုဆိုရင် ရပ်ထဲရွာထဲ အိမ်ပေါက်စေလိုက်ပြီး ဆုတောင်းစားတဲ့ ဗြာဟ္မင်ပုဏ္ဏားမျိုးတစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရွာထဲမှာ အဲဒီလိုကလေးတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဂါထာမန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်ပြီး ဆုမွန်ကောင်း

တောင်းလာရင် အိမ်ရှင်တွေက ဆန်ထည့်ကြတယ်။ စားစရာတွေ လှူကြတယ်။ အဲဒီလို ဆုတောင်းစားများကို မမုကာရီလိုခေါ်ပါတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်။ ဇွန်လ (၁) ရက်မှာ ဂိုဗင်က သူလည်း မမုကာရီ ဝင်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဂိုဗင်ဟာ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ စလွယ်တင်မင်္ဂလာမှ လုပ်ပြီးကာစ အသက်ရှစ်နှစ် သားလောက် ရှိသေးတာ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးတော့ ကျောင်းကြီး ပြန်ဖြင့်တဲ့အခါ ဂိုဗင်ကျောင်းလာတက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းတည်း လာဖြစ်တယ်။

ဂိုဗင်က ကျောင်းမှာ ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ စာတော်တာအပြင် သူ့မှာ လူချစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်ကလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ဗထမကတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ရောက်လာတဲ့ကျောင်းသားသစ် ဂိုဗင်ကို အထင်သေးတော့ ဝိုင်းပြီး အရူးလုပ်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ ဂိုဗင်ဟာ တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ သိလာကြတယ်။ သိရုံ မကဘူး။ ကျွန်တော်က ဂိုဗင်ကို ထူးထူးခြားခြား ခင်မင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်လာကြတယ်။ ခင်ကြတော့လည်း ဂိုဗင်က ကျွန်တော့်အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာပြီး အတူကစားကြ၊ အတူစာကျက်ကြ၊ အိမ်မှာ နေ့လယ်စာ အတူစားကြဖြစ်လာတာပေါ့။ တကယ်ကတော့ ဂိုဗင်က ကုရုဗတ်နဲ့အတူ နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာလိုလိုချည်း သူရှိပြီး အိပ်ရုံလောက်ပြန်တာပါ။

ကုရုဗတ်က အိမ်ထောင်ကြီးကို ထိန်းနေရသူ၊ ဝင်ငွေကလည်း အလွန်နည်းတာဆိုတော့ ဆင်းရဲပါတယ်။ နပ်စေ့အောင် စားရဖို့ကို မလွယ်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတာ။ ဂိုဗင်သူ့အိမ်ကို ရောက်လာတာဟာ ဘုရားပို့လိုက်သလို မြစ်နေတာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဂိုဗင်လေး မမုကာရီအဖြစ်နဲ့ ဆုတောင်း ငင်း ရခဲ့တဲ့ရိက္ခာက ဂိုဗင်အတွက်သာမကဘဲ ကုရုဗတ်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက် အပိုတွေ အတွက်ပါ လုံလောက်အောင် ရနေတာကိုး။

အဲဒီတော့ ကုရှာဗတ်က ဂိုဗင်ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာနေတာ ပျော်နေတာ၊ စားနေတာတွေကို သူက မကြိုက်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဂိုဗင်ကို ကုရှာဗတ်က မကြာခဏ ဆူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်အမေကလည်း ရက်ရောသဒ္ဓါတယ်ဆိုတာကို ကုရှာဗတ်က သိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်အမေကများ ဂိုဗင်အပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး မွေးစားသွားလေမလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဂိုဗင်ဆုတောင်းကျွေးမယ့် ရိက္ခာ ကို သူမျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ သူတို့ငတ်ကြမယ်ဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးကျတော့ ကုရှာဗတ်က “ဂိုဗင် - ငါ မင်းကို စောင့်ကြည့်လာတာ ကြာပြီနော်၊ မင်းဟာ ဘယ်တော့မဆို သူဌေးအိမ်က ပြန်တယ် မရှိဘူး။ ဒီမှာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီအိမ်သွားတာကို ငါတွေ့ရင်တော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မင်းခံရပြီသာ မှတ်တော့။ သူတို့အိမ်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မသွားရတော့ဘူး၊ မစုကောင် ခံဖို့တောင် မသွားရတော့ဘူး” လို့ ပညတ်ပါတယ်။



ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ဂိုဗင်ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မလာ ရှာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုတောင် စကားမပြောတော့တဲ့အပြင် လမ်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံမယ်ထင်ရင် သူက ရှောင်သွားပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က ဘယ်ခံနိုင်လိမ့်မတုံး။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ လမ်းမှာ သူ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အတင်းကပ်ပြီး မေးတော့တာပေါ့။ ဘာလို့ အိမ်မလာတာ လဲ ဆိုတာလေ။ ကျွန်တော် ဇွတ်မေးနေတော့ ဂိုဗင်က ငိုပြီး အစအဆုံး ကျွန်တော်ကို ပြောပြတယ်။

ဂိုဗင်အိမ်ကို မလာဘဲနေတာ ကျွန်တော်အမေကတောင် သတိပြု မိနေလို့ ကျွန်တော်ကို ဒီကလေး ဘာလို့ မလာသလဲ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သိသလောက် ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ အမေက “အိ- စိတ်ဆင်းရဲရပါကလားကွယ်၊ ဒီကလေးကလည်း ကံဆိုးလိုက်တာ၊ တကယ်

တော့ ဒီကလေးဟာ တို့နဲ့အမျိုးမကင်းဘူး၊ သူက အန်တီဘာဂျီရဲ့ မြေးကွဲ့” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က အမေ့ကို မဝံ့မရဲနဲ့ “အမေရယ် - ဂိုဗင် ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အမျိုးတော်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆီလာနေ လှည့်ဖို့ ခေါ်လိုက်ပါတော့၊ ဒီကောင်က သူများနဲ့မတူ၊ ထူးတဲ့ကောင်ပါ။ ဆရာမကဆိုရင် ဂိုဗင်သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ တို့ကျောင်းရဲ့ ဂုဏ်ဆောင် ကျောင်းသားဖြစ်လာမှာလို့ ပြောနေတာပါ။ ခုဆိုရင် သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေရတာပါ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောမိတော့ - အမေက “ဟုတ်လား၊ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ဘာတတ်နိုင်မလဲကွယ်”

လို့ ပြောပါတယ်။ သူဒီလိုပြောလို့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်းသွားတာကို မြင်တော့ - “ငါ့သားရယ်၊ စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့၊ ငါမင်းအဖေ့ကို ပြောကြည့် ပါဦးမယ်။ အန်တီဘာဂျီက ဒီကလေးကို တို့အိမ်ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်လာ ဘုန်းက ငါက မင်းအဖေ့ကို ဒီကလေးခေါ်မွေးဖို့ ပြောဖူးသေးတယ်။ မင်း အဖေက နည်းနည်း စဉ်းစားနေလို့ ငါဒီတစ်ခါထပ်ပြောကြည့်ပါဦးမယ်” တဲ့။ အဲဒီညပဲ အမေက အဖေ့ကို ထပ်ပြောပါတယ်။

“အန်တီဘာဂျီဆီက ကလေးကို ကျွန်မတို့အိမ်ခေါ်မွေးထားကြပါစို့”

လို့ အမေက ပြောတော့ -

“ဟာ - ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ၊ ငါအရင်တစ်ခါက ပြောပြီးပါ ကောင်၊ မခေါ်ပါနဲ့လို့။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ပြောတာ မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုရှာဗတ် က ဒီကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေလို့ပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဂိုဗင် ကလေးက လိမ်မာတဲ့ကလေးပါ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေမျိုးတော်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မဘက်ကပါ။ ဂိုဗင်ကို သူ့ဆရာမကဆိုရင် သိပ်မြောက်စားတာပါ။ အိမ်မှာသာ ခေါ်ထားရင် သားအတွက်လည်း အဖော်ကောင်းရောပေါ့” လို့ အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပါတယ်။

အဖေကတော့ “တော်တဲ့ကလေးတွေလည်း ကြီးတော့ ပြဿနာ လုပ်လာတာတွေ ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ခေါ်စေချင်လှရင်လည်း ခေါ်ပါလေ” တဲ့။

နောက်တစ်နေ့တော့ အန်တီဘာဂျီဆီကို စာထည့်လိုက်တယ်။ သတင်းကောင်းကြားရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အန်တီဘာဂျီကလည်း ဂိုဗင်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး အိမ်ကို ရောက်လာတော့တာပဲ။ အဲ - ကုရှာဗတ်နဲ့ တော့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အကြီးအကျယ် ပြောခဲ့ရသေးတာပေါ့လေ။

နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို စလွယ်တင်ဖို့အရေး အိမ်မှာ စဆွေးနွေးကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းသော သားလည်းဖြစ်ပြန်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မင်္ဂလာပွဲရယ်လို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း မလုပ်ရသေးပြန်တော့ ကျွန်တော့်စလွယ်တင်ပွဲကို အကြီးအကျယ် ကျင်းပကြဖို့ စိုင်းပြင်းလာကြတာပါ။



စလွယ်တင်မင်္ဂလာရက် နီးနီးလာတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဆွေးနွေးစဉ်တွေက တဖွဲ့ပွဲနဲ့ ရောက်လာကြပြီ။ အမေလည်း ဂိုဗင်ရဲ့အကူအညီနဲ့ စဉ်းသည့်တွေ ချမ်းချမ်းသာသာ တည်းနိုင်အောင် နားရတယ်မရှိ လုပ်ပေးနေ ရပြီ။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့တော့ အဖေက အဖေ့ကို “ဟောဒီကလေးဂိုဗင်လေး ဟာ တကယ့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ကလေး၊ ဒီရက်တွေမှာ သူဘယ်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေရတယ်ဆိုတာ အားလုံးအမြင်ပဲ။ သူ့သာမရှိရင် ကျွန်မ ဖြင့် ဒီစဉ်းသည့်တွေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတောင် သိမှာမူတ်ဘူး” လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စလွယ်တင်မင်္ဂလာပွဲလုပ်တော့ ဂိုဗင် မရှိတော့ ဘူးလေ။ သူထွက်သွားရပြီ။ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာရတော့တဲ့အဖြစ်နဲ့ ထွက်သွားရပြီ။

ကဲ - မဆန်းလိုက်ပါလား။ ဂိုဗင် အိမ်မှာနေရအောင် ကျွန်တော်ပဲ လုံးပန်းခဲ့တာ။ ဂိုဗင် အိမ်ကထွက်သွားရအောင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ လုပ်လိုက် တာပါ။ အိမ်တကာလည်ပြီး ဆုတောင်းစားရတဲ့အဖြစ်က လွတ်အောင် ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ခုတစ်ခါ ဒီဘဝထဲ ပြန်သွားရအောင် ကျွန်တော်ပဲ တွန်းပို့ လိုက်ပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ဘဝကို ပထမတော့ မြှင့်တင်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခါပြန်တွန်းချခဲ့ပြန်တယ်။ တစ်ဖက်လက်နဲ့ ပေးပြီး တစ်ဖက်လက် နဲ့ ပြန်ယူတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။

ဂိုဗင်ကျွန်တော်တို့အိမ်ကထွက်သွားရပြီးတဲ့နောက် ရွာထဲမှာ သူ အတော်ကြာကြာ နေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုတော့ သူတစ်ခါမှ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ မဓူကာရီဘဝနဲ့ တောင်မှ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မရပ်လာတော့ပါဘူး။ အဲဒီရက်တွေတုန်းကဆိုရင် ဂိုဗင်ကျွန်တော်တို့အိမ်နီးချင်း ရဲ့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ လာရပ်ပြီး မဓူကာရီလုပ်ရင်း ရွတ်ဆိုနေကျ မန္တန်ကို ရွတ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး မဝင်ဘဲနဲ့ ဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရရင် ကျွန်တော်သူ့ ဆီကို ပြေးသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သိပ်ပြောပြလိုက်ချင် တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရွာထဲက ဘုရား ကျောင်းကို ကျွန်တော်သွားတယ်။ ဘုရားရှေ့တော်မှာ ဂိုဗင်အပေါ် ကျွန်တော် မတရားလုပ်ထားမှုအတွက် ကျခံရမယ့်အပြစ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ကျခံပါမယ် လို့ ပါးစပ်က ရွတ်ဆိုမိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့အားဖြင့် ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ ကိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိမရှိဘူး။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်တော့ စဉ်းစားစဉ်းစား အားလုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး သတိရနေတာပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဂိုဗင်ကို “ဘုရားတင်ဖို့ စံကားဝါပန်းနည်းနည်း ခူးပေး ပါလား၊ တန်ညာက ပန်းခူးပေးဖို့ မေ့နေတယ်ထင်တယ်၊ ရော - ခူးပြီးရင် ဒီအဝတ်ကလေးထဲ ထည့်ခဲ့” လို့ ခိုင်းပါတယ်။

ဂိုဗင်ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းလာရင် ဘာခိုင်းခိုင်း ငြင်းတတ်တဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အမေခိုင်းတဲ့ဆီကို သွားမယ်လို့ အလုပ်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း ဧည့်တွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ အိမ်ထဲနေရတာပြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေတာနဲ့ “ကျွန်တော်လည်း ဂိုဗင်နဲ့ ပန်းစူး လိုက်သွားတော့မယ်” လို့ ခွင့်တောင်းလိုက်တော့ အမေက - “အေး- အေး ဒါပေမယ့် သစ်ပင်ပေါ်တော့ မင်းမတက်နဲ့နော်၊ ရေတွင်းနားမှာပဲနေရစ်၊ ပြီးတော့လည်း မြန်မြန်ပြန်လာကြ၊ ပုရောဟိတ်က လာတော့မှာ” လို့ ဖွာ လိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခြံထဲထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဂိုဗင်က ပန်းထုပ်မယ့်အဝတ်ကလေးကို ရေဆွတ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ စံကားပင်ပေါ် အမြန်ကြီးတက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က “ဖြည်းဖြည်းတက်ပါကွ၊ အမြင့် ကြီး အထိလည်း မတက်နဲ့ကွ၊ အကိုင်းခြောက်တွေလည်း မနင်းနဲ့ကွ” ဆိုပြီး အောက်ကနေ အမျိုးမျိုးအော်ကာ သူ့ကို သတိပေးနေတာပါ။

အဲဒီလိုနေတုန်း ကျွန်တော်ပေါင်တန်းမိုရပ်နေတဲ့ ရေတွင်းထဲက ‘ပလုပ်’ ကနဲ့ မြည်တဲ့အသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်း ပေါ်ကနေပြီး တွင်းထဲဖားတစ်ကောင် ခုန်ချသွားတာကို မြင်လိုက်တာကိုး။ အမယ် - ဖားတွေမှ အများကြီးနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ကျန်ပါသေးလား။ ကျွန်တော် လည်း ကျောက်ခဲလေးတွေလျှောက်ကောက်ပြီး ဖားတွေကို တဖြောက်ဖြောက် နဲ့ ပေါက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပေါက်လို့ ထိသွားတဲ့အကောင်တစ်ကောင် ရေထဲကျသွားတော့ သဘောကျလိုက်တာ အလွန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ခဲကို (၁) လုံး၊ (၂) လုံး၊ (၃) လုံး ဆက်ဆက်ပြီး ပေါက်နေတော့ ဖြုတ်ခဲနဲ့ ကျွန်တော်လက်မှာ ဝတ်ပေးထားတဲ့ ရွှေလက်ကောက်ကလေးက ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားပါလေရော။ ကျသွားတာသာမြင်လိုက်ရတာ၊ လက်ကောက် ကလေးက ရေထဲရောက်တော့ ပျောက်သွားတော့တာပေါ့။

ကျွန်တော်ဖြင့် မျက်စိထဲ မိုက်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ပါဘူး။ တွင်းနှုတ်ခမ်းက ပေါင်ကို လက်ကိုင်ခိုင်ခိုင်ကြီး ကိုင်ထားပြီး အဲဒီမှာ သဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေမိတော့တယ်။

ရွှေလက်ကောက်ကလေးက ကျွန်တော့်စလွယ်တင် မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ တမင် လုပ်ပေးထားတာပါ။ အဲဒီတော့ ရေထဲကျသွားပြီဆိုကတဲက အမေမျက်နှာဟာ ကွက်ခဲနဲ့ပေါ်လာတော့တာပဲ။ ခုလို ရေတွင်းထဲကျသွား တာကို အမေဆိုတော့မှာကတော့ ဧကန်ပဲ။ အမေကချည်းလား၊ အဖေက တော့ကော။ အမယ်လေး - ဘုရားရေ၊ အဖေဘယ်လောက်ဒေါသ ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးတောင် မကြည့်ဝံ့ပါဘူး။ တွေးမိတာနဲ့တောင် ဩက်သီးဖြန်းဖြန်း ထမိပါရဲ့။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ဂိုဗင်ကျွန်တော်အနား ရောက်လာပြီး “လာဟေ့ တို့သွားကြစို့၊ ပန်းတွေအတော်များများ ရခဲ့ပြီ” တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ဂိုဗင်နောက်က ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အိမ်ထဲ လိုက်လာခဲ့တယ်။

မျက်နှာအောက်ငဲ့ပြီး ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး အိမ်ထဲဝင်လာ တာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်လက်မှာ လက်ကောက် မရှိတော့တာကို မြင်မိအောင် မြင်လိုက်တယ်။ “ဟဲ့ - ဘယ်နှယ်လဲ၊ နင့် လက်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘဲကလား၊ ရွှေလက်ကောက်ဘယ်ရောက်သွား သလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော်က “ဘုရားခန်းထဲက လက်ဝဲဘက်ထောင့်မှာ ကျွန်တော် ဇွတ်ထားခဲ့တယ်” လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောလိုက်တော့ “ဟဲ့ - အဲဒီလို မထားခဲ့ရဘူး” လို့ ပြောပြီး အမေက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နေရာမှာ ယူဖို့ ဝင်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေလက်ကောက် အဲဒီနေရာမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ အော်ပြီး အိမ်ခန်းထဲက ထွက်လာပါတော့တယ်။ အမေက ဆိတ်လန့်တကြားနဲ့ တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင်လက်ကောက်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိရှိသမျှ လူတွေကိုလည်း တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ လက်ကောက် တွေ သလားလို့ မေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့မေးလို့မှ ဘာမှ မသိကြပါဘူး။ အိမ်လည်း တစ်အိမ်လုံး ဧည့်တွေနဲ့ ပြည့်လို့ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်

အမေက အဖေ့ကို အိမ်နောက်ဘက်က ခြံထဲ လက်တို့အသာခေါ်သွားပြီး လက်ကောက်ပျောက်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတော့တယ်။ အဖေက သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး မေးပါ။ စစ်ပါလေရော။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီဘုရားရှိခိုးတဲ့နေရာ လက်ဝဲဘက်ထောင့်မှာပဲ ထားခဲ့တာပဲလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။

အဖေက ဂိုဗင်ကို မသင်ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ “ငါမင်းကို အစကတည်းက သတိအပေးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက သူ့ကို မွေးစားချင်တာကိုး။ အခုတော့ မင်းဖာသာ ကြိတ်ခံပေတော့ပေါ့” တဲ့။ ပြီးတော့ အဖေက အိမ်ထဲဝင်သွားပါလေရော။

ဒီအချိန်မှာ အန်တီဘာဂျီကလည်း စလွယ်တင်ပွဲကိုတက်ဖို့ အိမ်ရောက်နေတာပါ။ ဒီတော့ အမေက အန်တီဘာဂျီကို တိုးတိုးခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောတာပေါ့။ အန်တီဘာဂျီက အစအဆုံးလည်းကြားပြီးပါလေရော။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ တခြားလူတွေလည်း မသိမကြားရအောင် ဂိုဗင်ကို ခြံနောက်ဖေးဆီ တစ်ခါတည်း ဆွဲခေါ်သွားပြီး ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်တော့တာပါပဲ။ ရိုက်ရင်းလည်း ပါးစပ်က “နင်ကြပ်ကြပ် သတိထား။ ငါနင်ကို သတိမိတော့မယ်။ ပြော - လက်ကောက်ဘယ်မှာလဲ။ နင် မပြောရင် ငါရေတွင်းထဲနှစ်သတ်မယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်က ဂိုဗင်ကို ရိုက်နေ၊ မေးနေတာတွေအားလုံး နောက်ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေတာမို့ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဂိုဗင်က အတစ်လုံးမှ မပြောပါဘူး။ မပြောလေ။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပြီး ထပ်ထပ်ရိုက်လေပါ။ ဒီအချိန်မှာ ကုရှာဗတ် ရောက်လာပါတယ်။ “ဘာဂျီ၊ ခင်ဗျား ဒီကလေးက သတိပစ်တော့မလို့လား” လို့ မေးပြီး ဝင်ဆွဲပါတယ်။ ဘာဂျီကတော့ ဒေါသအကြီးအကျယ် ဖြစ်နေတာပါ။ “မိဘကို အရှက်ခွဲတဲ့ကလေးမျိုး ဘာအသုံးကျတော့လို့လဲ၊ ရှိနေတာထက် သေသွားတာကပဲအေးသေးတယ်” တဲ့လေ။



စလွယ်တင်ပွဲပြီးတဲ့နောက် (၂) ရက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ ရေတွင်းဟာ ရေလုံးဝခန်းသွားပါတော့တယ်။ ဒါဟာ နှစ်တိုင်း ခုတ်စောပြီး ခန်းတာပါ။ ကျွန်တော့်စလွယ်တင်ပွဲမှာ လူများများနဲ့ ဆည်းတာသိပ်များသွားလို့ ထင်တာပဲ။ တွင်းရေခန်းတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ပထည့်တပန်းတွေ အကုန်လုံး ရေတွင်းချေးဆယ်တဲ့အလုပ် ဝိုင်းလုပ်ကြရတာ ပေါ့။ ရေတွင်းထဲက အမှိုက်သရိုက်တွေ ဆယ်နေတုန်းမှာပဲ အစေခံတန်ညာ ခြူးလာပြီး “ကျွန်တော်တို့အစ်ကို့လက်ကောက်ကလေး တွေ့ပြီ” လို့ အမေ့ကို ပြောလာပါတယ်။

အမေက တအံ့တသြနဲ့ “ဘယ်မလဲဟဲ့” လို့ မေးတော့ “ဟောဒီမှာ အမေရဲ့” ဆိုပြီး ရေတွင်းက ရွံ့တွေထဲမှာ နစ်နေတာလို့ ပြောကာ လက်ကောက်ကို ပေးပါတယ်။

ဒီသတင်းတစ်အိမ်လုံးက ကြားကြပြန်တော့ ပျောက်တယ်ဆိုတာရယ်၊ တွေ့တယ်ဆိုတာရယ်ကို ပြန်ပြီး စားမြို့ပြန်ဆက်စပ်ပြောဆိုနေကြပြန်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်လိုက်တာ။ အမှန်အတိုင်းကိုသာ အိမ်ကသိကြရင် ကျွန်တော်ပါ အရိုက်ခံရဦးမယ့်အပြင် လိမ်ပြောမှုနဲ့ ကျွန်တော်အရှက်ကြီးကွဲရ ခြိမ်းခြောက်မယ် ဟုတ်လား။ နို့ပေမယ့် အမှန်ကိုလည်း ကျွန်တော်က သိကြစေချင် ချင်တာ။ သိသာသွားကြရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂိုဗင်ကို သူခိုး မသိစွပ်ကြတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လာမေးရင် အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော်က ဟန်ပြင်ထားတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ကို မမေးလာကြပါဘဲကလား။ နေ့လယ်ရောက်တော့ အဖေရုံးက ပြန်လာပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က အဖေလာရင် ကျွန်တော် ပြောပြရတော့မယ်။ အမှုမှန်ပေါ်တော့ မယ်လို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အမေက အဖေ့ကို လက်ကောက်ရေတွင်းထဲက ခြံနောက်တစ်ထောင့်မှာ အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝိုင်းတွေခုန်နေပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေကလေ အံ့သြစရာ၊ ဘာပြောတယ်

ထင်သလဲ - “ငါမပြောဘူးလားကွ၊ ဂိုဗင်ယူတာပါလို့၊ သူ့လက်ထဲမိတော့မှ
ဆိုပြီး ရေတွင်းထဲ ပစ်ချထားခဲ့တာ၊ အလကားသတ္တိနည်းတဲ့ကောင်”

ဒါပါပဲ။ ဂိုဗင်ရဲ့သားအပေါ်မှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ရှိတယ်။
ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့ပါပကော။ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်
လုံးဝမယူဘဲ နုတ်ထက်တော့ နောက်ကျမှ ယူနိုင်ရင်လည်း မဆိုးသေးပါဘူး။
ထင်တာပဲ။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးဘဝက ကျူးလွန်ခဲ့
အပြစ်ဆိုးကြီးရဲ့ ဒဏ်ပေးချက်ကို ကျခံနေခြင်းသာပါ။ နို့ပေမယ့် ကွယ်လွန်
သူငယ်ချင်းဂိုဗင်အပေါ် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့မိတဲ့အပြစ်ဟာ သူ့သား ကောင်
မွေးစားရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါ့မလား။

သူငယ်ချင်းရေ - မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုပြောမလဲကွာ။

[၁၉၆၂ ခု ဇူလိုင်လ (၁) ရက်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ၊
အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၈၃) ၊ အမှတ် (၂၆) ပါ
အက်(စ်)ဂျီ မာလရှိ ရေးတဲ့ မာရသီဝတ္ထုတို Penitence ကို
အရှာဘလေးကား က အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။]



မြွန်နဲ့လှေကား

[ကလေး (၆၀) ၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၉၀]



MINA G. NOE



အိန္ဒိယ ဝတ္ထုတို

ဇရာသူ - မနီဟာ မာလဂွန်ကား

ချာကရာတာသွားတဲ့လမ်းဘေး၊ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေက တက္ကသိုလ်အဆိပ်သုတေသနဌာနဟာ အခြားဒေသတွေနဲ့ အဆက်အစပ် ဝေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးနေဖို့ အတော်ကြီးတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံး ပေးထားတယ်။ ဒီပြင်အဆောက်အအုံတွေနဲ့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရှိရာ နေရာမှာပါ။ သုတေသနဘက်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်က လူတွေနေဖို့ကတော့ ဗဟိုသုတေသနအဆောက်အအုံကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ အဆောက်အအုံအငယ်တွေမှာပါ။ အိန္ဒိယမှာ အဆိပ်သုတေသန ဗဟိုဌာနကြီးက ကဆော

မြွေနဲ့ လျှောက်

လီမှာ ရှိတယ်။ ဌာနခွဲတစ်ခုက ဘုံဘောက် ဟပ်ဖေကိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကလည်း ဒုတိယဌာနခွဲတစ်ခုပေါ့။ အဓိကလုပ်ရတာက မြွေဆိပ်အမျိုးမျိုးကို သုတေသနလုပ်ရတာပါ။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာချည်း တစ်နေ့ကုန်နေပြီး အလုပ်လုပ်ကြသူ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအဖို့တော့ အလုပ်ဆင်းတဲ့ ညနေခင်းအချိန်တွေမှာ ကိုယ်ကြိုက်သလိုပဲ နေလိုက်

ကြတော့တယ်။ သုတေသနလုပ်ဖို့ သိပ်စိတ်အားထက်သန်ပါတယ်ဆိုတော့ လူမျိုးတောင် တစ်နေ့မှာ (အလုပ်ချိန်) ရှစ်နာရီထက်တော့ ပိုပြီး မြေဆီမ အကြောင်းကို မပြောချင်ကြပေဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုရင် မြေဆီပဲသုတေသန ဌာနက အထက်တန်းလက်ထောက်အရာရှိပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဘန်ဂလိုကလေးတစ်လုံး သီးခြားပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က အလုပ် အားချိန်မှာ တစ်ခါတလေလည်း လူလေးယောက်စုပြီး ဘရစ်ဖဲကစားခွင့် ကစားတယ်။ ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်က စာဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်အဟောင်းအကောင်းတွေ အများကြီး ရှိတာကိုး။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ကြီးက သိပ်ကောင်းတဲ့စာကြည့်တိုက် ကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဆိုဆို သူငယ်ချင်း အမ်ရောင်း (၂) ရက်လောက် ဧည့်လုပ်သွားတဲ့အခါတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ ထူးထူးခြားခြားကြီး ဖြစ်ရတာပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၂၀) က သူနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ။ နို့ပေမယ့် ကျောင်းက ထွက်ကတည်းက ကွဲသွားကြတာ ကနေ ထက်ထိပဲ။ ဒေလီမှာနေကြတုန်းက တော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မကြာမကြာ မြင်လိုက်တွေ့လိုက်ရှိပါသေးရဲ့။ နောက်တော့ သူကလည်း စစ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆေး ကောလိပ်တက်လိုက်တယ်လေ။ ခုတော့ ကျွန်တော်တက္ကသိုလ်မှာမှာ အလုပ် ခန့် ခံရတယ်ဆိုတာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဆို လာလည်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီဒွန်းတောင်ကြားကြီးထဲ သူဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာပါလိမ့်လို့ မတွေးတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရောက်တဲ့နေ့ ညနေမှာပဲ သူက သူ့ကိစ္စကို ပြောပြပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော် သမိုင်းကြောင်းတွေကို ပြောနေကြတယ်လေ အထူးသဖြင့် ခံတပ်နီကြီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေပေါ့။ အဲဒီတော့လည်း စကားဦးက ဝုလမ်ကာဒါ ဒေလီမြို့ကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လုယက် ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ဆီကို ရောက်သွားတာပေါ့။

“သူ့လုယက်သွားတဲ့ဘဏ္ဍာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံး ဘာ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သတုံး” လို့ အမ်ရောင်းက ကျွန်တော့်ကို မေးပါတယ်။

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတာပဲဗျာ။ လစ်တီနော အကုန် သူသွားတာနဲ့ အပြီးသတ်တာပဲဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ အမ်ရောင်းက ရယ်ပါတယ်။ သူရယ်တာက လှောင်ရယ် ရယ်တယ်ထင်တာပဲ။ နယ်ရင်း သူ့ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ယမ်းသေးတော့ သူမွေးထားတဲ့ နှစ်မင်းဝေး မုတ်ဆိတ်မှာ ဟိုတစ်ပင် ဒီတစ်ပင်ပေါက်နေတဲ့အဖြူပင်တွေက အလင်းရောင် ထဲမှာ တဖွေးဖွေးနဲ့။

“ကျုပ်တို့ကို သမိုင်းကတော့ ဒီလိုပြောတာပဲဗျာ” လို့ ကျွန်တော် ကဆက် ပြောတယ်။ “လစ်တီနောဆိုတဲ့ ပြင်သစ်က မဂိုဘုရင်ရဲ့ စိန်တွေကို မြှိုင်းကုန်းနိုးမှာ ချည်တဲ့အိတ်တွေနဲ့ အပြည့်ထည့်ယူသွားတယ်။ အဲဒီကတည်း က သူ့သတင်း မြုပ်သွားတယ်။ နောက်အနှစ် (၃၀) ကြာတဲ့အခါ လေဒီ - ဘာဗျာ အဲ - အဲဒီမိန်းမရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ လစ်တီနောဟာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝ ရောက်နေလို့ ဒီမိန်းမက ကျွေးထားရဆို မှတ်လား။”

အမ်ရောင်းက ရယ်မြဲရယ်လျက်ပါ။ သူ့ခေါင်းကြီးကလည်း ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို မယုံကြည်ဘူးဆိုပြီး တယမ်းယမ်းနဲ့ ပေါ့။ သူ့မျက်လုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခု မရိုးသားတဲ့အရိပ်အငွေ့သမ်းနေတာလည်း ကျွန်တော် သတိထား မိနေတယ်။

“လေဒီဟပ်စတာ စတန်းဟုပ် မှတ်လား၊ သူ့မှာမည် ကျွန်တော် မေ့နေတာ သတိရပါပြီ။ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ လစ်တီနောအကြောင်း ထည့်ရေး ထားတာ။ လစ်တီနော တကယ်လူဆင်းရဲဖြစ်နေပြီတဲ့”

“ခင်ဗျား သမိုင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေသေးတာပဲ။ မြေတွေ အကြောင်း သိသလိုပဲသိတယ်နော်...” လို့ အမ်ရောင်းက ပြောလိုက်တော့ -

“မြေအကြောင်းကတော့ ဝမ်းစာအတွက်လုပ်တဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ၊ သမိုင်းကတော့ ကျွန်တော်ငယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့၊ ဝါသနာပါခဲ့တာကိုး” လို့ ပြန်ဖြေမိတယ်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မှားနေတယ်ဗျာ။ လစ်တီနော စိန်တွေအိတ်ကြီးနဲ့ ထည့်ယူပြေးတာကိုတော့ လူတိုင်း သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ။ ရွှေဒဂါးတွေ၊ သန်းပေါင်းများစွာ အရေအတွက်ရှိတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေ၊ ရွှေဒဂါးတစ်သန်းဆိုရင် အချိန်ဘယ်လောက်ရှိမလဲ။ ကနေ့တန်ဖိုးနဲ့ တွက်ရင် ဘယ်လောက်တန်မလဲ ... ”

“ဘယ်က ရွှေဒဂါးတွေလဲ ... ”



အမ်ရောင်းက ဖန်ခွက်ထဲက ရမ်အရက်ကို အကုန်မော့လိုက်ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ပြီး သူ့ဖာသာ ငဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဒီရမ်ပုလင်းကို နေစောင်းတော့မှ ဖွင့်လိုက်တာ၊ ခုတစ်နာရီတောင် မကြာသေးဘူး၊ တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။

“မဂိုနန်းတော်ကြီးကို ဝုလမ်ကာဒါ လူသက်ယူငင်သွားတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျောက်သံပတ္တမြားတွေချည်းတော့ မကဘူးလို့ ခင်ဗျားလည်း ထင်တယ်မူတ်လား၊ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဝုလမ်က အဖိုးတန်တာမှန်သမျှ အကုန်ယူသွားတာ။ ကုလားအုပ်တွေနဲ့ တင်တင်ပြီး ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ အဖိုးတန်ကော်စောကြီးတွေ၊ ဘာမဆို ဘာမဆို ယူတာပါဗျာ။ မိန်းမတွေတောင် မချန်ပါဘူး။”

“မိန်းမတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ဝုလမ်ကာဒါက မိန်းမစိုးပဲ။ ဒီကောင့်ကို ဘုရင်မင်းကြားကြီးက သင်းကွပ်ထားပြီးသားဟာပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ့တပ်တွေက မသင်းဘူးလေဗျာ၊ သူတို့က အရာရှိတွေနဲ့ ကတော် မယားတွေကို မ၊ သွားကြတာ။ ထားလိုက်ပါတော့ မိန်းမကိစ္စ၊ ပျောက်ပျက်နိုင်တဲ့ ဘဏ္ဍာတွေအကြောင်းပဲ ပြောကြပါဦးစို့။ ဥပမာ - ရွှေဒဂါးပြားတွေအကြောင်း၊ ဒေလီမြို့တော်ကို စံနစ်တကျ လူသက်ဖျက်ဆီးသူငင်တာချည်း (၂) လ တိတိကြာတယ်မူတ်လား။ သန်းပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေကို ကြေးနီအိုးကြီးတွေနဲ့ ထည့်ထားတာ၊ အိုးကြီးတွေက အပုံးအပိတ်နဲ့၊ ဧရာမသော့ခလောက်ကြီးတွေ ခတ်ပြီးသား။ သော့ခလောက်ကြီး ဆွဲကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တံဆိပ်တော်ကြီး ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ဘူး။ ဝုလမ်ကာဒါ ဒီကြေးအိုးကြီးတွေ သူ့မြို့ကို ဘယ်နှလုံး ပို့လိုက်ပြီးပြီလဲ ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ သူ ဒေလီက လွတ်မြောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ သူနဲ့အတူ အနည်းဆုံး ခြောက်အိုး ပါသွားတယ်။ ခင်ဗျား ဘုရင် ရှားအလမ်ရဲ့ တံဆိပ်တော်ကို မြင်ဖူးသလား။”

“မြင်ဖူးတာပေါ့၊ ရှားအလမ်ဆိုတာမျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရတဲ့ ဘုရင် မူတ်လား။ ၁၇၈၈ မှာ ထင်တယ်။ ဝုလမ်ကာဒါက ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နှုတ်စိန်လုံး ဖောက်ထုတ်ပစ်ခဲ့တာလေ။ ၁၇၈၉ မှာ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မမှတ်မိပါဘူးဗျာ” လို့ အမ်ရောင်းက ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားက ဘာကို မမှတ်မိတာလဲ ... ”

“ရှားအလမ်ရဲ့ တံဆိပ်တော်ကို ပြောတာပါ၊ မြင်ကို မမြင်ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားက မှတ်မိတယ်၊ ကျွန်တော့် ပြောပြစမ်းပါ၊ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“တံဆိပ်တော်ဆိုပေမယ့် ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ၊ ဖဲထဲက ညှင်းပွင့်ကို သိတယ်မူတ်လား။ အဲဒီအညှာပါတဲ့ ညှင်းပွင့်ကလေး၊ အောက်မှာ ဘဲဥပုံကလေး ခိုတယ်။ ညှင်းပွင့်ထဲမှာတော့ ရှားအလမ်ရဲ့ နာမည်ကို ပါးရှန်းဘာသာနဲ့ ရေးထားတယ်။ ဘဲဥပုံထဲမှာတော့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ပုံ၊ ကျားကပိန်ပိန်၊ ခိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ကျား။”

အမ်ရောင်းက “အဲဒီပုံအကြမ်း ကျွန်တော့်ကို ဆွဲပြစမ်းပါဗျာ ကျွန်တော့်မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာပဲ ဆွဲလိုက်ပါတော့” လို့ ပြောပြီး ကိုင်ဖန်များလို့ ပေရေနေတဲ့မှတ်စုစာအုပ်ကို တင်ပါးပေါ်က အိတ်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရွက်လွတ်တစ်မျက်နှာဖွင့်ပေးပြီး “ကဲ - ဒီမှာပဲ ဆွဲပြပါ” တဲ့။



သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာလို့ ကျွန်တော်က ကောက်ယူလိုက်တဲ့အခါ အမ်ရောင်းက အရေးတကြီး ကျွန်တော် လက်ထဲက ဒီစာရွက်ခေါက်ကို မလှရုံတစ်မည် ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။ စာရွက်က မြေပုံလိုဟာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိက ရှမ်းလီလို့ ရေးထားတာကိုလည်း သူမြန်မြန်လှယူတဲ့ကြားက ဖတ်မိအောင် ဖတ်ဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ ရှမ်းလီ ဆိုတာက ရွာငယ်တစ်ရွာပါ။ ခု ကျွန်တော်တို့နေရာနဲ့ လေးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါမယ်။

ကျွန်တော်က ရှားအလမ်ရဲ့တံဆိပ်တော်ကို ပုံဆွဲပေးပြီး အမ်ရောင်းကို သူ့မှတ်စုစာအုပ် ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က “ရှမ်းလီနားမှာ ရှားအလမ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတချို့မြှုပ်ထားတာ ရှိဦးမယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...” လို့ မေးလိုက်တော့ ပထမ အမ်ရောင်းက လန့်သလို ဖြစ် သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး အော်ရယ်ရင်းနဲ့ ရယ်စရာလို လုပ်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခါ - “ကျွန်တော်က ထင်ရုံထင်တာ မဟုတ်ဘူး သိကို သိပါတယ်လေ။ သေချာပါတယ်။ ကဲ - သောက်ဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား ခွက်လှည့်တွေ မှားကုန်ပြီ” တဲ့။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို ရှင်းလိုက်တော့ အမ်ရောင်းက ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ရမ်းအရက်တွေကို ထပ်ထည့်ပေးပြန်ပါတယ်။

“ဂူလမ်ကာဒါနေရာမှာ ခင်ဗျားနေကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ။” - ကိုတွေ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ထင်သလို အေးအေးဆေးဆေး လှယက်ယူငင်ပြီး ဆင်ဒီယာတပ်တွေ မလာခင်ကတည်းက ခဲတပ်နီကြီးထဲက အရင်ထွက်ခွာနှင့် မိုင်ခဲတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ရှိသမျှအဖိုးတန်ပေ၊ ကောင်းပေ၊ ကူးပါးပေ ဆိုတာတွေ နှစ်ရှည်လများ စုဆောင်းထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာတွေ၊ လှည်းအစီးပေါင်းများစွာ တိုက်ယူလိုတောင် မကုန်ခန်းနိုင်တဲ့၊ ဘန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘာလုပ်မလဲ။ စိန်နဲ့ပုလဲနဲ့ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေကတော့ မြင်းစီးအိတ် (၂) အိတ်နဲ့ အပြည့်ယူပြီးသား။ အဲဒါ က ကိုယ်နဲ့ မကွာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာရှိပြီးသား။ နို့ပေမယ့် ရွှေဒဂါးတွေနဲ့ ဘခြားပစ္စည်းတွေကိုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မသယ်နိုင်ပေဘူး။ လောလော ဆယ် မှာလည်း မိရွတ်ခဲတပ်ကြီးထဲ ခင်ဗျားခဏဝင်ပြီး ခိုအောင်း နေရ မယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်ဒီယာတပ်တွေက ခင်ဗျားကို မကြာခင် မောင်းထုတ် ဘာပဲ။ အဲဒီတော့ အချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးမှာ ခင်ဗျားတောရိုင်းထဲ ဝင်ပြေးနိုင်ဖို့၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့ လုပ်ရမှာပဲ။ အဲဒီအချိန် ခင်ဗျားမှာ လူတစ်ထောင်တောင် ပြည့်အောင် ရှိပါတော့မလား မသိဘူး။ ကဲ - ခင်ဗျား ဘယ်လောက်များများ သယ်ပြေးနိုင်မလဲ”

“မြင်းကုန်းနီးမှာ ချည်ဆွဲခဲမယ့် စိန်နဲ့ကျောက်သံပတ္တမြား အိတ် (၂) အိတ်အပြင် ကြေးနီအိုးကြီးတွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေ တစ်လှည်းတိုက်လောက်ပဲ ယူနိုင်မှာပေါ့”

“ရွှေဒဂါးအိုးတိုင်းမှာ ရှားအလမ်ရဲ့တံဆိပ်တော်တွေ ခတ်နှိပ်လို့ ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားမရယ်နဲ့ဗျ၊ ဒါရယ်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် သေသေ ချာချာ ပြောရဲတယ်” လို့ ပြောပြီး တဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးမှာ စောစောက ကျွန်တော် မြင်လိုက်တဲ့ မရိုးမသားပုံပန်းကို မြင်လိုက်ပြန်တော့ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိတာလည်း အလိုလို ရပ်သွားပြီး -

ကျွန်တော်က “ကဲ - ဆက်ပါဦး” လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။
 “ဖြစ်ရပ်များဗျာ၊ ရာနီခန့်ရဲ့ ကင်းနဲ့ သွားတိုးတယ်။ ဖြစ်တောင့်
 ဖြစ်ခဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာပြီလေ။ တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး သူ့နောက်ကို
 ခွေးတစ်အုပ်လို စွတ်လိုက်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ ရာနီခန့် ပါတယ်။
 ပူအာပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီး လစ်တီနောလည်း ပါတယ်။
 ကဲ - ခင်ဗျားဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး။ နွားလည်း
 သွားနေတဲ့ နွားအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့လည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ တစ်ခုခုတော့
 လုပ်ရမှာပေါ့။ ရွှေဒဂါးတွေပါမသွားအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ ကြေးနီအိုးကြီး
 (၆) လုံးလေဗျာ၊ တစ်အိုးတစ်အိုးက လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်း
 ထည့်ပြုတ်နိုင်လောက်တဲ့အိုးကြီးတွေ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားထဲ မျောပြီး တော်တော်စိတ်ပါလက်ပါ
 ဖြစ်လာပါပြီ။ သောက်ထားတဲ့ ရမ်အရှိန်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
 “ကျွန်တော်ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ - “ပစ္စည်းတွေကို
 မြှုပ်ပစ်ရမှာပေါ့” တဲ့၊ သူက။

“ခင်ဗျား လူတစ်ယောက် ထည့်ပြုတ်နိုင်တဲ့အိုးကြီး (၆) လုံး ကို
 မြှုပ်ရမှာနော်၊ ဧရာမတွင်းကြီးမျိုးရမှ ဖြစ်မှာ”

“တွင်းတူးစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ အိမ်တွေက မြေတိုက်လိုမျိုး၊ ချောင်း
 ကောမြောင်းကောလိုဟာမျိုး၊ ရေတွင်းပျက်တိုက်၊ ကျုံးတိုက်လိုဟာမျိုး၊ ရှိပြီးသား
 ကျင်းတွေမျိုးမှာ ဝှက်ရမှာပေါ့”

“ဂူလမ်ကာဒါက အဲဒီလို လုပ်သွားတာတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်လေ၊ သူက ရာဇဝင်မှာ ပြောစမှတ်
 တွင်ရစ်အောင် ဆိုးသွမ်းယုတ်မာခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်လား။ ဒီလူ အခုသေပြေးရှင်ပြေး
 ပြေးနေရတော့ သူ့တပ်သားတချို့ကို ချန်ထားခဲ့ကာ လိုက်လာသူတွေ
 မမှီမီအောင်၊ တုံ့သလောက် တုံ့နေရစ်အောင် အတိုက်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး သူနဲ့
 အတူ ခေါ်တာက သူယူချင်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ လူနှစ်ဆယ်အစိတ်ရယ်၊ အဲဒီအထဲ

နွားလည်းသမားတွေလည်း အပါအဝင်ပေါ့။ သူက ကြေးအိုးတွေကို မြှုပ်တယ်။
 တစ်နေရာတည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ သူက လူပါး၊ မြှုပ်တိုင်းမြှုပ်တိုင်း လူ
 တစ်စုံစီပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်မြှုပ်တာ၊ မြှုပ်ပြီးရင် မြှုပ်ရာမှာ
 ပါတဲ့လူကို နှုတ်ပိတ်လိုက်တယ်။ ဒါ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိစ္စပဲ”

“သူ့ကိုယ်ရံတော်တွေကို သတ်ပစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားပြောနေတာ
 လား”

“သူ့ပစ္စည်းမြှုပ်တာသိတဲ့လူတိုင်းကို ကိစ္စတုံး စီရင်ပါတယ်”



ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က အဟုတ် မယုံချင်တော့လို့ တကယ်ပဲ
 ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိပါပြီ။ “ခင်ဗျားဇာတ်လမ်းက ဒီနေရာမှာ ပြတ်
 သွားပြီဗျာ၊ မြှုပ်ရတဲ့ လူတွေထဲက အနည်းဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့
 အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ဖို့ ကောင်းသေးတာပေါ့။ ဒါမှ မျက်မြင်သက်သေ
 ခင်ဗျားရမယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီမျက်မြင်က သူ့သားကို ပြောထားခဲ့တယ်။
 သူ့သားကမှ ... စသဖြင့်ပေါ့၊ ဒါမှ တစ်ဇာတ်လုံးက ပိုပြီး ခိုင်လုံမှာ
 ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ခု
 ကျွန်တော်ပြောပြမယ့်ဟာက အနီးစပ်ဆုံးနဲ့ အမှန်နိုင်ဆုံး သက်သေပဲဗျ”
 လို့ ပြောပြီး အမ်ရောင်းက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်
 တယ်။ တစ်ခုခုကို သတိရလာတဲ့ပုံမျိုးနဲ့။

ကျွန်တော်က “ဆက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်နားထောင်နေတယ်”
 လို့ သူ့ကို ပြောတော့ -

“ဂူလမ်ကာဒါ နောက်ပိတ်ဆုံး ဘယ်လို အမိခဲလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့
 သမိုင်းတော့ ခင်ဗျားလည်း မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား။ ဒီနေရာနဲ့ လေးမိုင်တောင်
 မဝေးတဲ့ ရှမ်လီဆိုတဲ့ရွာငယ်ကလေးကို ဂူလမ် ရောက်လာတယ်လေ။

ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မဲ့မှာ မောလို့ပန်းလို့၊ ဆာလို့လောင်လို့၊ ဒဏ်ရာ ရထားတဲ့မြင်းကို စီးရင်း။ ရှမ်းလီဟာ အဲဒီတုန်းက အိမ်ခြေ (၂၀) တောင် ပြည့်အောင်ရှိရဲ့လား မသိပါဘူး။ ကနေ့အထိလည်း အဲဒီတုန်းကထက် ငါ့ စည်ကား မလာပါဘူး။ ဂုလမ်က ရွာမှာရှိတဲ့ ဗြဟ္မဏကြီး တဲကို ဝင်တယ်။ ခုနေ့မြင်းတစ်ကောင်ရရင် နိုင်ငံတော်နဲ့လဲမယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့။

“နိုင်ငံနဲ့လဲမှာက ဂုလမ်မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တတိယမြောက် ရစ်ချတ်ဘုရင်ပါ။ ဂုလမ်က ဗြဟ္မဏကြီးကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပေးတာပါ။ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းပေးတာပါ”

“ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းဆိုတာ အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ထောင်တော့ လေးမယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟာ - ဘယ်ကမှာတုံး၊ ပေါင်နှစ်ထောင်နီးပါးပေါ့။ ဘုရားရေး ဒါဆို အလေးကြီးပါလား၊ ဂုလမ်ဘယ်သယ်လာနိုင်ပါ့မတုံး။ ဒါပေမယ့် သမိုင်းကတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပေးတယ်လို့ ရေးတာပဲ။ ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တို့ ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားရမှာ”

“ပြီးတော့ ဗြဟ္မဏကြီးကလည်း လူအမဟုတ်ဘူး၊ ဂုလမ်ကဒါက မရာသာတွေလက်အပ်လိုက်ပုံများ သိပ်ညက်တာ။ ဗြဟ္မဏကြီးက သူ့က ရွှေတွေအရင်ပြမှ ယုံမယ်လို့ ပြောမယ်ထင်တယ်။ ဂုလမ်ကဒါဆိုတာကလည်း ယုံစရာလူမျိုးမှ မဟုတ်တာကဘဲ။ အဲဒီတော့မှ ဂုလမ်ကဒါက ကြေးအိုးကြီး တစ်လုံး မြှုပ်ထားတာကို ခေါ်ပြတယ်”

“ဒါဖြင့် ဗြဟ္မဏကြီးက ဒီရွှေအိုးကို နောက်တော့ ဘာလဲ ဖော်မယူတာတုံး”

“သူက ဘုန်းကြီးလေဗျာ၊ လောကီဥစ္စာရတနာတွေ စွန့်ခွာထားဝ သူတော်ကောင်း မှုတ်လား။ သူ့မှာ ဒါတွေက အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ဂုလမ် ပုန်းအောင်းနေတဲ့နေရာကို လိုက်ပြလို ဘုရင်မင်းတြားကြီးက သူ့ကိုပေးဝ ဆုလာဘ်တွေကိုတောင် သူက အားလုံးငြင်းပယ်လိုက်တာပဲဟာ”

“သမိုင်းက အဲဒီလိုတော့ ရေးထားတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူက တစ်ခုတော့ လုပ်ခဲ့တယ်။ တပည့်တစ်ယောက်ကို ဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောထားခဲ့တယ်လေ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ဒီသတင်းကို ရခဲ့တာလား”



“ဒီလိုလေဗျာ၊ တိုက်ရိုက်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၁၅၀) က ကိစ္စဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဗြဟ္မဏကြီးက သူ့သာဝကကို ပြောခဲ့တာ။ သူ့သာဝက က နောက်သာဝကကို ပြောခဲ့တာ။ နောက်သာဝက တစ်ခါ နောက်သာဝကနဲ့ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြစ်လာပြီး ကြာတော့ သိုက်စာပုံပြင် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ နောက်ဆုံးသာဝကကြီးကတော့ ဘီဟာ ငလျင်ကြီးလှုပ်တုန်းက ပါသွားရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့သေရခါနီး တာကို သိလို့လား၊ မသိဘဲနဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဘုရားဖူးခရီး မထွက်ခင် ရွာထဲက ကလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းလျှောက်သွားရင်းနဲ့ အမှတ်မထင် ပုံပြင်ပြောတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ကြေးအိုးကြီး မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ပြသွားခဲ့သတဲ့။ အဲဒီကလေးက အခုဆိုရင် တပ်ထွက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ စစ်ကြီးအတွင်းတုန်းက သူက ကျွန်တော့် တပ်စိတ်မှာပါတယ်၊ ရခိုင်မှာ တုန်းကပေါ့။ သူ့နာမည်က ဘဆန်ဆင်းတဲ့။ ဂျပဒါရာထူးအထိ သူရောက် တယ်”

“အဲဒီလူ အခုဘယ်မှာလဲ ...”

“သူက ရှမ်းမလီမှာ အခြေစိုက်နေပါပြီ။ သူနက်ပြန်ခါ ဒီကိုလာ လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နေရာလိုက်ပြဖို့လေ”

“သူက ခင်ဗျားကို ဒါတွေအကုန် ပြောပြတာလား”

“ခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောသလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ သူက သမိုင်းကို ကျွန်တော်တို့လို သိတာမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ ရှမ်းလီနားမှာ

ရွှေဒဂါးတွေ ကြေးအိုးကြီးတွေနဲ့ မြုပ်ထားခဲ့တာ ရှိတယ်လို့ ဗြဟ္မဏတွေက ပြောတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ သမိုင်းသိတဲ့ ကျွန်တော်ကသာ နှစ်နဲ့နှစ်ပေါင်းပြီး လေးဖြစ်အောင် တွေးရတာပေါ့။ တကယ်တော့ သူကလည်း ဒီပုံပြင်ကို ရယ်စရာလို အောက်မေ့တာပါ။ အင်မတန် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေကြတဲ့ ဗြဟ္မဏတွေ မှာ ဘယ်ကလာ ရွှေဒဂါးတစ်သန်းဆိုတာ အဝေးကြီး၊ တစ်ပြားတောင်ရှိနိုင်တာ မှ မဟုတ်ဘဲကလား။ သူက ဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ဒီပုံပြင် ဖြစ်နိုင် မလား ဆရာတဲ့”

“ခင်ဗျား ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေကကော၊ သမိုင်းနဲ့ ကိုက်ရဲ့လား”

“ဟာ - သိပ်ကိုက်တာပေါ့”

“နို့ ခင်ဗျားစစ်သားလူထွက်ကကော၊ သူကလည်း လောကီဥစ္စာ ရတနာတွေကို ရွံရှာစွန့်လွှတ်ထားတဲ့လူပဲလား။ သူ့ကို ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စ တကယ် ဟုတ်မဟုတ် နည်းနည်းလေးမှ စူးစမ်းမကြည့်ဖူးဘူးတဲ့လား”

“ဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျားမေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပြီးသားပါ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ သူတို့အကြောင်းပြက တော်တော်ယုတ္တိရှိနေတယ်။ သူတို့ ပြောတာက ဒီရွှေအိုးတွေမှာ ကျိန်စာတွေရှိသတဲ့”

“ကျိန်စာ ...”

“ပထမဗြဟ္မဏကြီးက ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ မထိနိုင် မတိုနိုင်အောင် ထူးထူးခြားခြား စီမံခဲ့တယ်။ ကျိန်စာတွေလည်း တိုက်ခဲ့တယ်လို့ ဘဆန်ဆင်းက ပြောသဗျ။ သူက ယုံလည်းယုံတဲ့ပုံပါ။ ဒီရွှေကို တူးမယ်လို့ ကြိုးစားရင် ကြိုးစားတဲ့လူသေရမှာပဲတဲ့။ အမှန်ကတော့ အခွဲအလမ်းပေါ့ဗျာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အခွဲတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့အဖို့ ကတော့ တကယ်ယုံတာတွေပဲ။ သူတို့က ဒီအကြောင်းစကားစပ်လို့တောင် ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဗျားတူးမယ့်ကိစ္စကိုတော့ ကူညီမယ်၊ ဒီလိုလား ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျမဒါဘဆန်ဆင်းလုပ်ပေးမှာက ကျွန်တော်နဲ့အတူ ချိန်လားပြီး ကျွန်တော့်ကို နေရာပြရုံပြမှာ၊ တူးတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော့်ဗာသာ ပဲပဲရမှာ”

“ခင်ဗျားကတော့ ကျိန်စာတွေဘာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး” လို့ အမ်ရောင်းက မရယ်ချင်ဘဲနဲ့ ရယ်တဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်ပြီး - “ကဲ ဒီပုလင်းလေးတော့ ကုန်အောင်လုပ်လိုက်ကြစို့ဗျာ”

ရမ်ပုလင်းက လေးပုံတစ်ပုံကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အမ်ရောင်းက ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲကို အညီအမျှ လောင်းထည့်တယ်။ တစ်ချိန်လုံးတိုင်းပြီး ထည့်နေတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဖန်ခွက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်လေ။

“ကဲ - ခင်ဗျာရတနာများအတွက်” လို့ ကျွန်တော်က ခွက်မြှောက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ အမ်ရောင်းက ခေါင်းကြီးနောက်လှန်ပြီး ရယ်ပါတော့တယ်။ သူ့သွားဖွေးဖွေးတွေ အကုန်ဖော်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်နေအောင် ငယ်စောပါ။ စားပွဲကလေးပေါ်က မီးခွက်ရောင်မှာ သူရယ်နေတဲ့ပုံကြီးက ဖတ်ဆိုးကြီးတစ်ဦး ရယ်နေသလိုပဲ။

“ကဲ မြုပ်နှံထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအတွက်၊ ပြီးတော့ ရှမ်လီက ဗြဟ္မဏကြီးနဲ့အတူ သူ့ကျိန်စာတွေလည်း ငရဲလားကြပေရော။ ကျွန်တော် အမ်ရောင်းကတော့ ဇာတ်မရှိတဲ့ အောက်တန်းစား အကောင်ပဲ။ ကျိန်စာ ချခဲ့တဲ့လူကို ပြန်ကျိန်ဆဲလိုက်မယ်၊ ရှမ်လီဗြဟ္မဏငရဲကျစေသတည်း” တဲ့။

အမ်ရောင်းက သူ့ဖန်ခွက်ကို ဇာတ်ဆန်ဆန် မြှောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲက ရှိသမျှတွေကို သောက်လုံးကြီးတစ်ဖော့နဲ့ အကုန်သောက်ချ လိုက်ပါတယ်။



လူတွေက သူ့ကို လှေကားကြီးတစ်ခုပေါ်မှာတင်ပြီး ထမ်းယူလာကြတာပါကလား။ နောက်နေ့ ညနေမှာလေ။ ယောက်ျားခြောက်ယောက် ချွေးထွေးသံတွေနဲ့၊ ပုံတွေကလည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖွေးလို့။ ရှေ့က ဦးဆောင်လာသူကတော့ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖောင်းထုပ်ကြီးနဲ့ လူဒီလူပဲ ဂျမဒါဘဆန်ဆင်းဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူတို့က မျက်နှာကို ဖွင့်မပြကြသေးပေမယ့် အမ်ရောင်း သေနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တော့ -

“မြွေကိုက်တာခင်ဗျာ” လို့ ဘဆန်ဆင်းက အသက်မရှူဘဲ ခြေတယ်။ “ကျွန်တော်သူ့ကို သတိပေးပါတယ်၊ ကျုံးထဲမသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့ အဲဒီမှာ ကျိန်စာရှိတယ်ဆိုတာ။ မြွေကို ကျွန်တော်တို့ သတ်လိုက်ပါပြီ ခုလည်း ဒီကို ယူခဲ့ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ခြေထောက်နားတောင်းအဝိုင်းပုပုတစ်လုံး လာချပါတယ်။

“သူ တွေ့ကောတွေ့ရဲ့လား၊ သူ့ရှာတဲ့ဟာလေ ...” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ ဘဆန်ဆင်းက ကျွန်တော်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကြည့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ပြောမကောင်းအောင် ဆိုးဝါးဆဲကိစ္စကြီးကို ပြောရမှာ ဝန်လေးနေတဲ့ပုံနဲ့ -

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ သူက ကျွန်တော်ကို လမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေစေခိုင်းပြီး ကျုံးဟောင်းထဲကို အမြင့်ကနေ ဆင်းသွားတာပဲ။ သူ့လက်ထဲပေါက်တူးငယ်တစ်လက်လည်း ပါသွားတယ်၊ တူးဖို့အဆင်သင့်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူအဲဒီအထဲ အတော်ကြာကြာနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြေပေါ်လှည့်တိဒီတစ်လိပ်သောက်နေတုန်း သူ့အော်သံကြီး ကြားတာပဲ”

“ပြော - ပြော၊ သူအော်တာကို ကြားတယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဆီ ပြေးလာနေတာ မြင်ရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ‘မြွေ - မြွေ’ အော်လို့ ပြီးတော့ သူ့ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

သူ့လဲနေတဲ့ဆီကို ရောက်အောင် ပြေးတာပေါ့။ သူက နောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ မြွေတစ်ကောင်၊ မြွေက တွန့်လိမ်ပြီး တစ်နေရာကို သွားမယ်အလုပ် ကျွန်တော်လည်း ပါလာတဲ့ တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်လိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဆီပြန်လာတဲ့ထူပြီး သူ့ပါတဲ့ ရေဘူးထဲက ရေကို တိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို လမ်းလျှောက်လို့ရအောင် ကျွန်တော်က တွဲခေါ်လာတော့ သူ့ကိုယ်လေးလေးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ကို မှီပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်အောင် သူ့လျှောက်လာကာ အဲဒီမှာ သူထိုင်တာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ဒီနောက် ...”

“သူထိုင်ပြီး ဘာလုပ်သလဲ”

“သူက ရယ်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ နားကို မလည်ဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့မြွေကိုက်ခံရတဲ့နေရာရဲ့အထက်ကို ကျွန်တော်လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ စည်းပေးခဲ့ပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ရွာဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ သူက ရယ်နေတုန်းပဲ။ ရယ်နေတာမှ လူရူးတစ်ယောက်လို ရယ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲပြေးပြီး လူတွေကို ခေါ်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ သူ့သေနေပြီ”

“သူ ခင်ဗျားကို ဘာမှ မပြောဘူးလား၊ သူ့ရှာတာကိုကော သူတွေ့သတဲ့လား”

ဘဆန်ဆင်းက ခဏတော့ တုံ့ဆိုင်းနေသေးတယ်။ နောက်မှ သူ့အိတ်ထဲက နှိုက်ယူပြီး ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ကျွန်တော်ပေးပါတယ်။ အညိုတက်နေတဲ့ သတ္တကြိုးကလေးတစ်ချောင်း၊ တစ်ဖက်အဖျားမှာတော့ ကျွန်တော် ပုံဆွဲပြလိုက်တဲ့ မင်းကြားရဲ့အမှတ်အသား ညှင်းပွင့်ကလေးနဲ့ တံဆိပ်တော်ပေါ့။

“အဲဒီဟာလေး သူ့လက်ထဲဆုပ်ထားတာ ခင်ဗျာ” လို့ ဘဆန်ဆင်းက ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီအတွက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်ရမှာပေါ့။ နို့ပေမယ့် မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကင်းမလက်မည်းတစ်ကောင် အရှင်လတ်လတ်ကို

ကိုင်ဖို့ လှမ်းပေးလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်အမ်ရောင်းကို ပုံဆွဲပြလိုက်တဲ့ မရီဘုရင်မင်းမြတ် ရှားအလမ်ရဲ့တံဆိပ်တော်ကလေးကို သူက လှမ်းပေးနေတာပါ။ ဖဲပွင့်ညှင်းကလေးနဲ့၊ အတွင်းက ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နာမည်ပါးရှန်းစာနဲ့၊ အောက်က ဘဲဥပုံထဲမှာ ကျားရုပ်ကလေးနဲ့လေ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောပါတယ်၊ ခင်ဗျား သေလိမ့်မယ်လို့။ ရွှေကို တူးရင် သေရမှာပဲ” လို့ ဘဆန်ဆင်းက ပြောပြန်ပါတယ်။

နို့ပေမယ့် ဒါက ယုတ္တိ မတန်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မြေကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ ယူသွားပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြေကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ်ကြပါတယ်။ မြေဆိပ်တစ်ခုကို စမ်းသပ်ရာမှာ (၁၂) မျိုးလောက် စမ်းတဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီမြေတစ်ကောင်ဟာ အဆိပ်ဘယ်လောက် ရှိနိုင်မလဲ၊ ဘယ်လို အဆိပ်မျိုးလဲ၊ စမ်းသပ်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် တွေ့သိချက်တစ်ခုတည်းကို စိတ်မချလို၊ ကျွန်တော့် လက်ထောက်ကိုပါ စမ်းနည်းမျိုးစုံနဲ့ စမ်းစေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စမ်းသပ်ရာက တွေ့ရှိရတဲ့ ကောက်ချက်ကတော့ ဒီမြေမှာ အဆိပ်လုံးဝ မရှိဘူး။ ပန်းခြံတွေဘာတွေမှာ ကြွက်လိုက်ဖမ်းစားတတ်တဲ့ သိပ္ပံနာမည်အရည်ကြီးနဲ့ မြေမြက်လျှော့တစ်ကောင်သာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်လုပ်တုန်းက

[၁၉၆၁ ခု မေလ (၁၄) ရက် ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၈၂) ၊ အမှတ် (၂၀) ပါ ဝတ္ထုတို SNAKE AND LADDER ကို ပြန်ဆိုတယ်။]

[ထလျာ (၅၅)၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၈၅]





**အိမ်မှာ
မင်္ဂလာဆောင်
လုပ်တုန်းက**

“ရွှေဒဂါးတစ်ပြား၊ ဟုတ်လား၊ ရွှေဒဂါးတစ်ပြား”
လို့ မီးတောက်မလို အရောင်ထွက်နေတဲ့မျက်စိနဲ့ အဘွားက
အော်ပါတယ်။ “မင့်သမီးကို ရွှေဒဂါးလေးတစ်ပြားပဲ လက်ဖွဲ့
နိုင်တဲ့ဘဝ ရောက်အောင် မင်းမှာ ဆင်းရဲနေရှာတာကိုး၊

ငါ့မြေးတွေ အကုန်လုံးကို ငါရွှေဒဂါးအပြား
၃-၄၀ စီ ပေးခဲ့တာချည်းဟာကို”

“ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး အမေရ၊
ကျွန်တော့်မှာမှ မရှိဘဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး” လို့
အဖေက အဘွားကို ပြန်အော်ပါတယ်။ သူတို့
သားအမိ တစ်မနက်လုံး ဒီလိုအပြန်အလှန် အော်
နေကြတာပါ။ ကျွန်မအမေကတော့ ပါးတယ်၊ ဒီအထဲ
သူဘာမှ ဝင်မပါဘူး။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်တစ်နေရာက
အသာ ချောင်းကြည့်နေတာ။ ကျွန်မနောက်ဘက်မှာတော့
အဖေ ခယ်မနဲ့ မရီး မုဆိုးမသုံးယောက် အဖေတို့ သားအမိ
အော်ဟစ်နေကြတာကို တစေ့တစောင်း နားထောင်ရင်း
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တံတောင်နဲ့ တွက်ကြ၊ ဝင်ပြော
ချင်လို့ ပါးစပ် တပြင်ပြင်ဖြစ်ကြနဲ့ပေါ့။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် လုပ်မယ်လို့ တဲ့လေ။ ကျွန်မ အစ်မ ရာဒါကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်လို့ တဲ့။ အဲဒီလို စီစဉ်တယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောရိုက်လာတာပါ။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားအတွက်တဲ့၊ လက်ဝတ်လက်စားအတွက်တဲ့၊ အခမ်းအနား အပြင် အဆင်အတွက်တဲ့။ အို - ပြောလိုက်ကြတာ၊ ပြောလိုက်ကြတာ၊ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်၊ တစ်ခါတလေလည်း တစ်ပြိုင်တည်း။ နို့ပေမယ့် ဘယ်လိုငြင်းငြင်း နောက်ဆုံးတော့ သူတို့အားလုံးစကားက ရေဖြစ်ပြီး အဘွားစကားက အတည် ဖြစ်ရတာချည်းရယ်။

သတို့သမီးလောင်းကတော့ အစက ဒီအိမ်မှာ ရှိကြတဲ့မိန်းမသူတွေ ထဲက တစ်ယောက်သော အညကြလေးသာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မနေ့ကစပြီး အလွန်အရေးပါတဲ့သူ ဖြစ်လာပါပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် နီးနီးလာလေ သူ့အရေးပါမှုကလည်း ကြီးကြီးလာလေမို့ အဘွားကြီးတောင် သတို့သမီး အရှိန်အစော်အောက်မှာ ငဲ့လျှိုးနေရမတတ်ဘဲ။

“တစ်မနက်လုံး အမေတို့ဟာ စကားများနေကြတာပဲ။ တော်ကြပါ တော့၊ ခုလည်း ဘာနဲ့ ငြင်းခုံနေကြပြန်တာတဲ့” လို့ ရာဒါက အပေါက်ခ မှာရပ်ရင်း မေးလာတော့ -

“ညည်းအဖေက ငါ့ကို သူ့သမီး ရွှေဒဂါးတစ်ပြားပဲ လက်ဖွဲ့စေချင် တာတဲ့။ ဒါ သက်သက် ညည်းအဖေက ငါ့ကို စော်ကားတာ၊ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောမဆုံးအောင်လို့လေ။ ငါ့မြေး ရာဒါကျမှ ဘယ်နှာကြောင့် ရွှေဒဂါး အပြား (၄၀) လက်မဖွဲ့ရမှာလဲ”

“ရွှေဒဂါးအပြား (၄၀) နဲ့ ဆွဲကြိုးကြီးလား၊ အဲဒါကြီးတော့ ကျွန်မ မဆွဲဘူးနော် အဘွား။ အဖေရယ် ရှိခိုးပါရဲ့၊ ကျွန်မကို ဟိုရပ်ရှင် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကြော်ငြာနေတဲ့ အဆွဲကလေးနဲ့ ဆွဲကြိုးလေးမျိုးပဲ ဝယ်ပေးပါနော်။ အဲဒါလေး သိပ်လှတာပဲ၊ ကျွန်မ အဲဒါပဲ လိုချင်တယ်၊ နော် - အဖေနော်” လို့ ရာဒါက ပူဆာတော့ -

အဘွားကြီးက တအံ့တဩ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ရာဒါကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ အဒေါ်မှဆိုးမတွေကတော့ ပင့်သက်ချတဲ့လူကချ

ဘေသပ်တဲ့လူက သပ်ကြပေါ့။ အဖေကတော့ ရာဒါစကားကြားတာနဲ့ ဘစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထခုန်တာပဲ။ သိသိသာသာကြီးလည်း ဒီဘဲသက်သာရာ ရသွားပုံရတယ်။ ဘယ်နှယ် စိတ်မသက်သာဘဲ ရှိပါ့မလဲ။ ရွှေဒဂါးအပြား (၄၀) နဲ့ ဆွဲကြိုးထက် ရိုးရိုးဆွဲသီးကလေးနဲ့ ဆွဲကြိုးက ဘန်ဖိုးအများကြီး နည်းသွားတာကလား။ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ ရာဒါရဲ့ သဘောဆန္ဒက အရေးကြီးတာကိုလည်း အဖေက သိလေတော့ -

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သတို့သမီးဆန္ဒကို ဘယ်သူက ပယ်ရှားလို့ ဖြစ်မှာလဲ” ဆိုပြီး အဲဒီဆွဲကြိုးဝယ်ဖို့ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားပါတော့တယ်။



အဘွားကတော့ တစ်ခါတည်း သတို့သမီးဘက် လှည့်တော့တာပဲ။ “ငါ ညည်းမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်ဖို့ တမင်တကာမှာထားတဲ့ ဓါမဝါရံ ဆာရီကိုလည်း ဝတ်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးပေါ့လေ”

“အဘွားရယ်၊ မဒရပ်ကတောင် အဘွားမှာပေးတာ သိပ်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပိုးထည်ကြီးတွေ ဝတ်ထားရင် သိပ်များ ကြား သွန်း ဝင့်လွန်းနေမလားလို့၊ ကျွန်မ ဂျော်ဂျက်လေးဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်လွန်လေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်ဖွန်ဆာရီမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ပါရစေ” လို့ ရာဒါက အဘွားအေရဲ့ မှက်နှာကို ရဲရဲကြည့်ပြီး အေးစက်စက်ပြန်ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဘွားက -

“ဒီအပြင် ဘာများ ကန့်ကွက်ချင်ပါသေးသလဲ အစ်မရယ်” လို့ ပစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်ရင်း “အေး - ပြောလိုက်ပါပေရဲ့နော်၊ မင်္ဂလာဆောင် ဆိုတာ ရှေးကတည်းက ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း အစဉ်အလာမပျက် အကုန်လုပ်ရမှာ။ ညည်းညီအစ်မဝမ်းကွဲ လက်ရှမ်းမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မြင်ဖူးတယ်ဟုတ်လား၊ အားလုံး အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

“အယိုး - အဘွားက ကျွန်မကို တောင်းထဲ ထည့်ယူလာစေ မလို့လား။ ဘုရားရေး - အဘွားရယ်၊ ကြည့်လည်း လုပ်ပါနော်။ လက်ရှမ်းက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးလေးရယ်၊ ပြီးတော့ တောမှာ ကြီးလာတာ။ အဘွားဆိုရင်လည်း (၁၀) နှစ်သမီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်လာတာ”

ကျွန်မဆိုတာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုချုပ်ထားထား၊ အူထဲက လိပ်လိပ်တက်လာတာပဲ။ ရာဒါက အသက် (၁၉) နှစ် ဆိုပေမယ့် အရပ်ကြီးက (၅) ပေ (၄) လက်မ ရှိပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် (၁၃၀) ရှိပါတယ်။ သူ့အသက်ထက်လည်း အများကြီး ကြီးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နထွားကြီးပါ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ သတို့သမီးကို တောင်းထဲထည့်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ရာကို ခေါ်လာခဲ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် မတော်မတည့် ရှိလိုက်မလဲလို့။ ကျွန်မက အောင့်ထားလို့ မရတော့ အော်ရယ်မိရော။

မုဆိုးမ အဒေါ်တွေကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဘွားနဲ့ အစ်မကြား မှာ ရပ်နေကြပြီ။ ခါးထောက်ပြီး တစ်ယောက်က အစ်မကို ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ -

“ရွှေဒဂါးဆွဲကြီးဆိုတာ ရွှေတွေအမိရဲ့ - ရွှေ၊ ရွှေဆိုတာ အမိ နောင်ရေးအတွက် စုပြီးဆောင်းပြီး ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ” တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ “ခါမဝါရံဆာရီဆိုတာ ရွှေစတီချည်တွေ နဲ့ ရက်ထားတာ၊ ဆာရီတစ်ထည်ကို အနည်းဆုံး ၃၀၀ - ၄၀၀ ပေးရမှာ။ ဒီတစ်ထည်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး လှနေတဲ့အပြင် ကိုယ့်သမီး မင်္ဂလာဆောင်ပေး ရမယ့် အခါမှာတောင် သမီးဝတ်လို့ ရသေးတယ်” လို့ ဒုတိယမုဆိုးမက ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ “တို့တော့ လူကြီးစကား ဘယ်တော့မှ မပယ်ရှားခဲ့ဘူး၊ လူကြီးဆိုတာ ကိုယ့်ထက် ပိုသိတယ်မှတ်လား” တဲ့။

ရာဒါက မိန်းမသူလေးယောက်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားရော။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး -

“ဒါပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ တောင်းထဲ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး၊ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ဖျက်ချင်ရင် ဖျက်ပစ်လိုက်” လို့ အော်ပြောသွားပါတယ်။



အခုရက်ပိုင်းလေးအတွင်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာ စားစရာလည်း ကောင်း ကောင်းမစား၊ အိပ်လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်၊ သူများတွေလှုပ်ရှား လှုပ် ဆောင်နေကြတဲ့အထဲလည်း ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေသူနှစ်ယောက်

ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ သတို့သမီးပါ။ တစ်ယောက်ကတော့ အဘွားပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း သူတို့အကြိုက်က တစ်ရွေးသားမှ မလျှော့နိုင်ကြဘူး။ အဘွားက ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို သူတို့ငယ်ငယ်က လုပ်ခဲ့ ရ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ပုံစံအတိုင်း တစ်သဝေဝတိမ် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေတ်ရဲ့သမီးပျိုတွေက ဒါမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး အပြတ်ငြင်းနေတာ။ အဲဒီတော့ အဘွားကြီးက အဖေ့ကို တွင်တွင်ဆူတော့ ကြိမ်းတော့တာပေါ့၊ ကလေးကို အလိုလိုက်တာ လှန်သတဲ့။ ကျွန်မအမေကိုတော့ သမီးမိန်းကလေး ကို ခေတ်ပညာသင်ပေးလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး အမေ့ကိုလည်း လက်ညှိုး တစ်ထိုးထိုးပဲ။ အဘွားဟာ တစ်နေကုန်မြည်တွန်တောက်တီးနေတာပါ။ ရာဒါကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း စကားမပြောဘူး။ တစ်ဝက် မှလည်း လျှော့ပေးပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်မကိုတော့ ရာဒါက “ငါ့ကိုသာ တောင်းကြီးထဲ အထည့်ခိုင်းရင် ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ လိုက်မှာ” လို့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖွင့်ပြောပါတယ်။

ကျွန်မက “ခါမဝါရံဆာရီကို ဝတ်မယ်လို့ ကတိပေးရင် မင်္ဂလာဆောင်ရာကို ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်လာခွင့်ရအောင် အဘွားကို ပြောပေးမယ်” လို့ သူ့ကို ပြောတော့ သူက သဘောတူပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဘွားရှိရာကို ကျွန်မပြေးသွားပြီး အဘွားကို လည်ပင်းဖက်ထားရင်း ရာဒါအတွက် အသနားခံရတာပေါ့။ “အဘွားရယ်၊ အဘွားဝတ်စေချင်တဲ့ ဆာရီကို သူဝတ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တောင်းကြီးထဲ ထည့်သယ်မယ်ဆိုတာတော့ သူ့အရွယ်ကြီးက ကြီးလှပါပြီ။ မတော်တဆ များ သယ်သူက မခိုင်းလို့ လူထဲ တောင်းလွတ်ကျရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ ပရိသတ်တွေ အားလုံးကလည်း ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့၊ သူက ဧရာမမိန်းမကြီးပဲ ဟာ ...”

“ဟဲ့ - ဒါပေမယ့် ဒါက တို့ထုံးစံဟဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်ဦးကတည်းက တို့ဒီလို လုပ်လာတာပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မလုပ်ရင် တို့ကို တခြားဟီနဲ့တွေ့က ဘာထင်မလဲ”

“ဟိန္ဒူမင်္ဂလာဆောင်နည်း အမျိုးမျိုးရှိတာပါအဘွားရာ၊ ဒီခေတ်မှာ သတို့သမီးတွေက ရှေးတုန်းကလို ငယ်ငယ်လေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ တောင်းကြီးနဲ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့တော့နော်၊ အဘွား ...” လို့ ကျွန်မက အဘွားကြီးကို ချောပါတယ်။

“အဲဒါကြောင့် ငါက သူတို့ကို (၁၃) နှစ်သမီးမှာ လင်ပေးစား ချင်တာပေါ့။ ညည်းတို့ခေတ် အတွေးအခေါ်တွေဟာ မာရ်နတ်ရဲ့အတွေး အခေါ်တွေ၊ အကောင်းမှတ်မနေကြနဲ့။ ညည်းတို့ အလိုလိုက်ရင် မကောင်းတာ ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုရာ ရောက်မှာပဲ။ ခေတ်ကြီးကိုက ကလိယုဂ်ခေတ်။ ဟိန္ဒူမင်္ဂလာဆောင်နည်းအမျိုးမျိုးရှိတာတော့ ငါသိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ ညည်းတို့အလိုလိုက်ရင် ဟိန္ဒူတောထဲ ငါတို့ခေါင်းဖော်ဝံ့တော့မလား။ ဘေးက ဘယ်လောက်များ စကားတင်းဆိုလိုက်ကြမလဲ။ ဟိုမိန့်မ ပန်တမ္မာ ကဆိုရင် ‘ကြည့် - သားတွေသမီးတွေက သူ့ကို တလေးတစား မရှိကြ တော့ဘူး၊ ချွေးမတွေကလည်း တော်လှန်နေကြပြီ၊ မြေးတွေကတောင်မှ ပြောစကား နားမထောင်တော့ဘူး၊ တကယ်ဆို လူကြီးစကား ပယ်ရှားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ’ ဆိုတာမျိုး ပြောနေမှာ ...” လို့ ပြောရင်း အဘွားက သူ့ကို ဒီလို အပြောခံရမယ့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိပြီး သူ့မျက်လုံးတွေက တကယ်ခံရ သလို နာကြည်းပုံ ပေါက်လာပါတယ်။ “သွားပါအေ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပါပဲ။ ရွှေဒင်္ဂါးဆွဲကြီးလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဟိန္ဒူထုံးစံလည်း မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ သွား-သွား-သွား ...” တဲ့။

* * *

မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် နီးနီးလာတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာကြတဲ့ အဝေးကဆွေမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်က တစ်အိမ်လုံး ပြည့်နေပါပြီ။ လာတဲ့စဉ်တွေထဲမှာ အိမ်ထောင်သက် (၁၀) နှစ်ရှိတဲ့ မိန်းမတိုင်းက ကလေး (၆) ယောက်ထက်မနည်း သူတို့နဲ့အတူ ပါခဲ့သူချည်းပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အိမ်ဟာ တစ်အိမ်လုံး အဝီစိပွက်သလိုပဲ။ ကလေးစဉ်တွေက အချင်းချင်း တစ်ယောက်ဆံပင် တစ်ယောက်ကဆွဲလို့၊ ဆိတ်လို့၊ ရိုက်လို့၊ ကစားစရာကို လုလို့ ရန်ဖြစ်ကြတာလည်း ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ ကလေးငယ်ငယ်

တွေကတော့ သူတို့အမေတွေက ခုမှ တွေ့ရတဲ့ ဆွေမျိုးချင်း အတင်းအပျင်း ပြောမကုန်ဖြစ်နေလို့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားရကောင်းလားဆိုပြီး ဝါးစပ်ပြီကြီးတွေနဲ့ တအား အော်ငိုသံတွေကလည်း နားကွဲမတတ် ပွက်ပွက် ရိုက်လို့။

စဉ်တွေ တိုးတိုးလာတာနဲ့အမျှ ကျွေးတဲ့မွေးတဲ့ အစားအစာကလည်း ညှည့် လိုက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆွေမျိုးတွေက မညည်း ညှည့်ပါဘူး။ သူတို့မဆုံစည်းရတာကြာပြီမို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ဝမ်းပန်းတသာ လှူပြီး ပေးတဲ့အခြေအနေကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါတယ်။ အိမ်က အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ယောက်က မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်လာပြီး ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်ဝါတွေ နောက်ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီလို့ သတင်းပေးရင် အဒေါ်မဆိုးမ ဘစ်ယောက်ယောက်က “ဟင်းအိုးထဲရေထပ်ထည့်လိုက်” လို့ ခိုင်းလာရပါပြီ။

အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပြင်တာဆင်တာတွေကတော့ နေ့တိုင်းပါပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ ငှက်ပျောပင်ရှင်တွေ စိုက်ထားပြီး ပန်းတွေ၊ အထူးသဖြင့် စံပယ်ပန်းတွေဟာ တောင်းကြီးတောင်းငယ်နဲ့ အိမ်ထဲရောက် ရောက် လာနေပါပြီ။

သတို့သမီးကို ဟိန္ဒူထုံးစံနဲ့အညီ ရေချိုးပေးပြီး လိမ်းကျံဖို့ နွေးနွေးတွေ သွေးထားတာ၊ နံ့သာဖြူတွေ သွေးထားတာလည်း ခွက်ကြီးခွက်ငယ် တွေနဲ့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာ သတို့သမီး ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားတွေက လည်း အားလုံး အကျအန အသင့်ရှိနေပြီး အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်နဲ့မို့ မျက်စိကျိန်းစရာပါပဲ။ သတို့သမီးဟာ လူတိုင်းရဲ့အလယ်မှာ အလွန်ထင်ရှား လာပြီမို့ သူနဲ့ ပြောချင်ဆိုချင်သူတွေကလည်း အလှအယက်ပဲ။ သူခိုင်းရင် ဘယ်သူက ဖြစ်ဖြစ် ဘာမဆို လုပ်ပေးကြရပြီ။ သတို့သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ခိတ်ဆွေတွေကလည်း အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာပြီး မင်္ဂလာဆောင်မယ့်အကြောင်းကို သူငယ်တို့ဘာဝ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောကြလို့ပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေလာရင် သတို့သမီးက သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတို့ထင်ရာမြင်ရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်တဲ့ နေရာ လည်း ဒီတစ်ခန်းပဲ ရှိတာပဲ။ သူ့အခန်းကလေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်၊

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားတာပါ။ တစ်နေ့တော့ သတို့သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို သူ့အဘွားအကြီး ဘာပြောပြော၊ မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာ သူ့စွတ်ဝတ်မယ့် နိုင်လွန်ဆာရီကို ထုတ်ပြပါတယ်။ သူ့အဖေက သူပုဆာလို့ ဝယ်ပေးတဲ့ဆွဲကြိုးကိုလည်း ထုတ်ပြတယ်။ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့ ဒီဆာရီဝတ်ရရင် သူ့လိုဘာအားလုံး ပြည့်ပြီပေါ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျရင် သူတို့သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်ချောလှနေမယ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ချတဲ့လူက ချနေလေရဲ့။ သူ့လိုဖြစ်ချင်တဲ့လူကလည်း မရှားဘူး။

* * *

ဒါပေမယ့် ဘွားအကြီးကတော့ အားလုံး သူတို့နဲ့ ပြောင်းပြန်ပါ။ အဘွား တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လုပ်ရင်း သူနဲ့မူနဲ့နေတဲ့ မျက်နှာထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့အကြည့်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကြည့်သွားတာကို အားလုံးက သတိမပြဘဲ မနေနိုင်ကြဘူး။ အဘွားက အဖေနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တုန်းပဲ။ အဖေနဲ့ဆိုတာ အဘွားစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတာကို ရက်တွေများလှပြီ။ ရာဒါကိုလည်း ရှိလေတယ်လို့ ဂရုတောင်မစိုက်တော့ဘူး။ အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ရပ်ဝေးက ဆွေမျိုးတွေကိုတော့ ရောက်လာရင် မာကြောင်းသာကြောင်းလောက် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် မေးတယ်။ မေးပြီးရင် သူက ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ သူ့သားသမီးတွေ၊ သူ့မြေးတွေအားလုံးကိုလည်း ရွံရှာမုန်းတီးနေတဲ့ပုံပဲ။ အဒေါ်မုဆိုးမတွေနဲ့တော့ အဘွားက စကားပြောပါရဲ့။ အကောင်း ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငေါက်ငမ်းနေတာတွေပါ။

မင်္ဂလာရက်က နီးနီးလာတော့ မိန်းမသူတွေက မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်စရာ အပုံပုံကိုပဲလုံးပန်းနေကြပြီး သတို့သမီးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေကြတော့ အဘွားကို သိပ်ဂရုမပြုမိကြတော့ဘူးလေ။ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက်က သိပ်နီးလာပြီဆိုတော့ အဘွားကို ပစ်ထားသလိုနေကြမိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းကြဘူး။ အိမ်ဆိုတာ သတို့သမီးကတော့ ရှိတဲ့အခါ ရှိမယ်၊ ရှိပြီးရင် အိမ်ကနေ သူများဆီပါသွားတာ မဟုတ်လား။

အဘွားကတော့ ဒီအိမ်က ဘယ်မှ ခွာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ အဘွားဟာ အိမ်ရဲ့ အကြီးအကဲ ဟုတ်လား၊ သူ့စကားဟာ ဥပဒေပေပဲ။ ဒါကြောင့် အဘွားရှေ့က ဖြတ်သန်းသွားလာရတဲ့အခါတိုင်း အဘွားရဲ့ မကြည်သာတဲ့ အကြည့်အောက်မှာ ကြက်သီးထမိပေမယ့် အဘွားကို မျက်နှာချိုသွေးမိကြတယ်။ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အဘွားနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိတာကို ကြောက်တာလည်းပါမှာပေါ့။ အဘွားမင်္ဂလာဆောင်ပြင်ဆင်မှုတွေထဲ စိတ်ပါလာအောင်၊ ဝင်ပြီး စီမံဆောင်ရွက်လာအောင် မျက်နှာချိုသွေးကြရတာလေ။ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ အဘွား အအော်အငေါက်တွေ မခံရတာကြာလာတော့လည်း မနေတတ်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။ တကယ်တကယ် ပြောကြစို့ဆိုတော့လည်း အဘွား အော်တာဆူတာတွေဟာ ကျွန်မတို့ ကောင်းဖို့ချည်းပဲ ဟုတ်လား။ သူက စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပဲဟာ။

ဒါပေမယ့် အဘွားက ခေါင်းမာတယ်။ အဖေဝင်ချောလို့လည်း မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဒေါ်မုဆိုးမတွေက အဘွားကြီးတော့ ဧကန္တတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ၊ အသက်ကလည်း ကြီးလှပြီ ဟုတ်လား။ ဒီအရွယ်မှာ ဖြစ်စရာရှိရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လို့ ခြေတိုလက်တို ပြောနေကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ အဘွားကိုပဲ စုပြုပြီး အာရုံပြုလိုက်မိကြတယ်။ အဘွား အနေအထားကို မြင်တော့လည်း အားလုံး အထိတ်တလန့်ပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးဆဲဆဲ ဒီရက်မျိုးမှာ အဘွားတကယ်လို့များ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခကြီးပါကလား။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်ခေါ်ပြရ ကောင်းမလား၊ ဝိနောဆရာခေါ်ရ ကောင်းမလားနဲ့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဘွားကတော့ ဘာကိုမှ သက်မခံဘဲနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့သူ မျက်နှာထားကိုပဲ ဆက်ပြီး ထားလို့ နေပါတယ်။

* * *

မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် နှစ်ရက်အလိုကို ရောက်တော့ သတို့သားဘက်ကဟာတွေလည်း အစုံအညီ ရောက်လာပြီလေ။ သူတို့ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မတို့ဘက်က စီစဉ်လုပ်ကိုင်ထားနှင့်တာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ သူတို့စိတ်တိုင်းကျစရာ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ သတို့သားဘက်က

ဟာတွေကြောင့် ခေါင်းကိုက်နေရပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားက ပြုံးရဲရဲ ဆို မျက်နှာထားက ပြောင်းသွားတယ်။ ချက်ချင်းဘဲ ရယ်လို့ ပြုံးလို့၊ အားလုံး ကိုပဲ ချိုချိုသာသာစကားတွေ ပြောလို့ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ညစ်နေတဲ့အဖေ့ကိုလည်း အဘွားက အခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ အဖေရောက်လာတော့ အဘွားက - “ငါ့သား၊ ငါအိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားကြီး ပြောပြတော့ ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားကြီးက အိပ်မက်အတိုင်းဆောင်ရွက်မှ နင်တို့အတွက် ကောင်းမယ်။ မဟုတ်ရင် ဒီမင်္ဂလာဆောင်အပြီးမှာ နင်တို့အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ နဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်တဲ့”

“အမေအိပ်မက်က ဘယ်လိုမက်တာတဲ့?”

“အရှည်ကြီးကွဲ့၊ ဒီမင်္ဂလာကိစ္စဟာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်စရာ အများကြီးရှိတဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတဲ့။ ရာဒါစိတ်ဆင်းရဲရမှာတွေ အများကြီး မြင် သတဲ့။ ဒါပေမယ့် အခုမှတော့လည်း နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီ တော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ် ...”

“အဲဒါက ဘာတဲ့?” လို့ အဖေက မျက်နှာသိပ်ပျက်ပြီး စိတ် မချမ်းမသာစွာနဲ့ မေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံးလည်း အသက်မှ မရှုနိုင် တော့ဘူး။ အဘွားအနားဝိုင်းပြီးလာကြ၊ နားထောင်ကြရတာပေါ့။ မုဆိုးမ အဒေါ်တွေကတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မျက်စပစ်နေကြပြီ။

“ရာဒါအပေါ်ကျရောက်နိုင်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေက အားလုံး ပပျောက်ဖို့ရာ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်အိမ်သားလုံး ဘာစရာချလမ်းကို ဘုရားဖူးသွားကြမှ ယတြာဖြစ်ပြီး ကျေပျောက်နိုင်သတဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲအမေရာ” လို့ အဖေက အော်ပါတယ်။ “အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အမေလည်း သိသားနဲ့” တဲ့။

“အေး - အေး၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားကြီးက ဘာစရာချလမ်းကို မသွားနိုင်ရင် တိရုပတိကို သွားပြီး ဝင်္ကေတောသွာရဘုရားရှေ့မှာ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို ကျင်းပလိုက်တဲ့။ ငါဟို အရင်တုန်းက တစ်ခုသော မင်္ဂလာဆောင်ကို ဒီဘုရားရှေ့တော်မှောက်

ဆာရောက် ကျင်းပပါမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါ မလုပ်ရသေးလို့ အိပ်မက်နဲ့ ငါ့ကို သတိပေးတာနေမှာ၊ ပုဏ္ဏားကြီးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်တယ်။ ဝင်္ကေတောသွာရဘုရားက ကောင်းမြတ် တဲ့ ဆုများပေးရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ...”

အဖေက စိတ်မချမ်းသာတဲ့ပုံနဲ့ မျက်နှာပျက်နေပါတယ်။ အဲဒီမှာ အဘွားက အဖေ့နား တိုးလာပြီး - “မင်းက ဝင်္ကေတောသွာရဘုရားကို အယုံအကြည် မရှိဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တော့ မုဆိုးမအဒေါ်တွေဟာ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတယ်လေ။ အဖေက အဘွားစကားကို ဘယ်လို ငြင်းနိုင်မှာလဲ။

အဖေက “ကျွန်တော် ဘယ်လိုတတ်နိုင်မှာလဲအမေရာ” လို့ ပင့်သက် ချပြီး ညည်းညူလိုက်တော့ အဘွားက “တခြားလူတွေ သွားစရာ မလိုပါဘူး။ နှစ်ဖက်မိဘတွေနဲ့ ငါ့အပြင် တခြားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပေါ့။ သတို့သား ရဲ့ ဘွားအေကိုလည်း ဒီအကြောင်း ငါပြောထားပြီးပါပြီ။ သူကလည်း ငါနဲ့ တစ်သဘောတည်းပါ။ တိရုပတိကို သူလည်း တစ်ခေါက်မှ အရင်က မရောက် ပူးဘူး၊ ခုမှ ရောက်ဖူးမှာ။ သူကလည်း သိပ်သွားချင်တယ်၊ ဘယ်သူမျက်လို့မှ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သတို့သားဘက်က ဟာတွေနဲ့ ဘယ်လို သွားကြမယ်ဆိုတာသာ မင်းသွားပြီး စီစဉ်ချေတော့” တဲ့။



အဖေက သူ့ကို ချောင်ပိတ်ထားပြီးဆိုတာ သိတော့ အဘွားခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရပါတယ်။ အမေကတော့ ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ အနီးဆုံးအိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ရှိကြတဲ့ မိန်းမသူတွေ လည်း အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြိရာမရဖြစ်ကုန် ကြရော။ ပထမတော့ ဘာဆိုဘာမှကို မပြောနိုင်ကြဘူး။ နောက်တော့ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောကြ၊ ညည်းကြ ညူကြပေါ့။ သူတို့ကို ဖိတ်တုန်း ကတော့ ဖိတ်ထားပြီး ဘယ်မှာလဲဒီမင်္ဂလာပွဲက၊ ဘယ်မှာလဲ အကျွေးအမွှေးတွေ၊ ခဲထားသမျှ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်ပြီပေါ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ

အဘွားကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ။ နို့ပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ တစ်ခွန်းမှ မဟာခဲကြဘူး။ သတို့သမီးခမျာမှာလည်း သူ့အခန်းထဲသူဝင်သွားပြီး အဘွားရဲ့ ရုတ်ခြည်းအစီအစဉ်ကို အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

တီရုပ်တီက သိပ်အဝေးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်မနက်ပေးတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ကထွက်နိုင်ဖို့ ကတိုက်ကရိုက် စီစဉ်တော့ စီစဉ်လို့ ရပါတယ်။ ပထမတော့ သွားရမယ့်လူတွေက သတို့သား သတို့သမီး၊ နှစ်ဖက်မိဘနဲ့ နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတို့သာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်အိမ်ကထွက်တဲ့အခါမှာတော့ လူတွေက အများကြီးပါ။ ယောက်ျားသားတွေက မြို့ထဲ အပြေးအလွှား သွားပြီး ကားတွေငှားကြ၊ အသိတွေဆီက ကားတွေဆွဲကြနဲ့ ရရာကားယူပြီး တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်ထိုင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဝိုင်းပြုလိုက်ကြသလေ။ မင်္ဂလာရှင်များရဲ့ အကုန်အကျခံမှုနဲ့ တီရုပ်တီကို သူတို့ရောက်ကြရမယ်ဆိုတာကို အခွင့်ကောင်းယူတဲ့လူတွေကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အဘွားလုပ်လိုက်တာဟာ တီရုပ်တီကို မရောက်ဖူးသူတွေအဖို့ သိပ်ဟန်ကျသွားတာ ဟုတ်လား။

ဒီကိစ္စမှာ သိပ်စိတ်ညစ်ညူးသွားရှာသူကတော့ သတို့သမီးပဲပေါ့။ သူ့ခမျာ တစ်ညလုံး ငိုထားလို့ မျက်ခွံတွေလည်း ရောင်လို့မို့လို့၊ နှာခေါင်းတွေလည်း နီလို့ ရဲ့လို့။ “အဘွားရယ်၊ အဘွားလုပ်ပုံက ကျွန်မကို သတို့သမီးအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ချင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘယ်မြင်ရတော့မှာတုန်း” လို့ သူ့အဘွားလည်ပင်းဖက်ပြီး ငိုရှာတယ်။ အဲဒီတော့ အဘွားက - “သူတို့က ဒီလိုညည်းကို မမြင်ရတော့တောင်းနဲ့ ထည့်ယူလာလည်း သူတို့ မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့အေ” လို့ ပြောပြီး အဘွားအေရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုအပြည့်နဲ့ သူ့မြေးမကို နှစ်သိမ့်တယ်လေ။ ပြီးတော့မှ သူ့ဖက်ထားတဲ့ ရာဒါကို ရှေ့နည်းနည်းတွန်းလိုက်ပြီး “အဘွားကို ကတိပေးထားတာလည်း မမေ့နဲ့နော်၊ ဝင်ကော်တော့သွားရတဲ့ရှင်ရှေ့မှာ သတို့သမီးဟာ ရုပ်ရှင် မင်းသမီးစတိုင်မျိုးနဲ့ တော့ မဖြစ်ဘူး” တဲ့။

ဘော့စ်ကြွလာတဲ့ ထမင်းစားပွဲ

[ကလေး (၅၅) ၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၈၉]





တင်ဒီ ဝတ္ထုတို

ရေးသူ - တီရှပ်ဆာနို

မစ္စတာရှမ်းနတ်က သူ့ဘော့စ်ကို ညစာစားဖို့ ကနေ့ ပိတ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ရော့ သူ့မိန်းမရော့ တစ်ညနေလုံး ထမင်းစားပွဲအတွက် ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ကြရ တာ ထွက်နေတဲ့ ချွေးတောင် မသုတ်အားပါဘူး။ သူ့မိန်းမက

**ဘော့စ်
ကြွလာတဲ့
ထမင်းစားပွဲ**

ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ရာမှာ ဝတ်တဲ့အဝတ်နဲ့၊ ခေါင်းက ဆံပင်ကိုလည်း ဖြစ်သလို စုချည်ထားရပြီး မျက်နှာမှာလည်း အပေပေ အရေရေနဲ့ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စာတစ်ရွက် ခဲတံတစ်ချောင်းနဲ့ စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ပါးစပ်မှာ ခဲသောက်ရင်း အခန်းတကာကို ဝင်ထွက် စီမံနေရတာပါ။ လက်ထဲက စာရင်းကိုလည်း ပြီးပြီးသားကို ခြစ်ပစ်ရသေးတယ်။

ညနေ (၅) နာရီ ထိုးတော့ အခင်းအကျင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်အသင့် ပြီးစီးပြီ ဆိုပါတော့။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဘေးချစားပွဲ၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊ စားပွဲတင်ပန်း၊ အားလုံးဆင်ဝင်ဝရန်တာမှာခင်းကျင်းပြီးပါပြီ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း အရက်သောက်စရာ

ယာယီဘားကလေး လုပ်ပြီးပြီ။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယကလေးတွေကို ရွှေဖို၊ ပြောင်းဖို တော့ ကျန်သေးတယ်။ တချို့ ဝီရိနောက်ကိုပို့၊ တချို့ အိပ်ရာအောက်သွင်း လုပ်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မစ္စတာရှမ်းနတ်အဖို့ ပြဿနာတစ်ခုကို ဘွားခနဲ သတိရလာတယ်။ အမေ့ကို ဘယ်လို လုပ်ပါ့မယ် ဆိုတာပေါ့။ သူရော သူ့မိန်းမရော အမေ့အတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားမိဘူး။ ဒါကြောင့် မိန်းမရှိရာ ပြေးပြီး အမေနားမလည်အောင် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ အမေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့ မေးရတော့တယ်။

သူ့မိန်းမက လုပ်နေရင်းတန်းလန်းက သေသေချာချာ စဉ်းစား လိုက်ပြီးတော့မှ အိမ်နီးချင်းအိမ်ကို ပို့ထားလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအိမ်မှာပဲ သူ့အိပ်လိမ့်မယ်ပေါ့။ မနက်ကျ သွားခေါ်ရင်ပြီးတာပဲလို့ ပြောတယ်။ ရှမ်းနတ်က စီးကရက်တန်းလန်းနဲ့ မျက်ခုံးကြုတ် စဉ်းစားရင်း သူ့မိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ “မဖြစ်ဘူး၊ ငါက အဲဒီဘက်ကို ဧည့်သည်တွေ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မြင်ကွင်းရှိအောင်လို့ ဖွင့်ပြထားချင်တာ။ အမေက ဟိုဘက်ပို့ထားရင် အိမ်ကို ပြန်ပြီး မဝင်မထွက်ဘဲ နေမှာ မှတ်ဘူး။ ဒီလို လုပ်၊ ငါပြောမယ်။ အမေ့ကို ကနေ့ ထမင်းစောစောစားပြီး သူ့အခန်းထဲ စောစောပဲဝင်နေပါတော့လို့ ပြောထားမယ်။ ဧည့်သည်တွေက ည (၈) နာရီ ထက် စောပြီး ဘယ်သူမှ ရောက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘဲ” တဲ့။

ဒီအကြံ ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မိန်းမက “အခန်းထဲ အစောကြီး ဝင်သွားလို့ အစောကြီးအိပ်ပျော်နေရင် အမေက အကြီးအကျယ် ဟောကတော့မှာ။ သူ့အခန်းက ထမင်းကျွေးမယ့်နေရာနဲ့ ကပ်နေတဲ့ဟာ” လို့ ပြောပြန်တော့ -

“အမေ့တံခါးပိတ်ထားလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အပြင်ကနေပြီး ငါက သူ့အခန်းကို သော့ခတ်ထားလိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အမေ မအိပ်ဘဲ ဧည့်သည်တွေ မပြန်မချင်း ထိုင်နေပါလို့ ပြောထားမယ်”

“ဒါပေမယ့် ရှင့်ထမင်းစားပွဲက ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှ မသိတာ။ အမေက မတော်တဆ အိပ်ပျော်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်တို့ အရက်သောက်ခန်းက (၁၁) နာရီထက်စောပြီး ထွက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

ရှမ်းနတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ လက်ခါရင်း “အမေက သူ့မောင်ဆီ သွားလည်မယ်လို့ ပြောသား၊ မင်းက ဝင်ရှည်လိုက်တာကိုး။ မင်းက မင်းမိတ်ဆွေတွေရှေ့မှာ ဝင်တားလိုက်တာကိုး။ ကဲ - ခုတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမယ်”

“အလိုတော်၊ သားနဲ့အမေကြားထဲမှာ ကျွန်မက ဝင်ပြီး နာမည် မှုက်မခံချင်ပါဘူး။ ဒီအထဲ ကျွန်မဘာမှ ဝင်မပါတော့ဘူး၊ အားလုံး ရှင် ခြိုက်သလိုသာ စီမံ”



မစ္စတာရှမ်းနတ်က ပင့်သက်ချတယ်။ သူ့မိန်းမနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေရမယ့် အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားရမယ့် အချိန်။ ရှမ်းနတ်က အမေ့အခန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အမေ့အခန်းလေးက ဆင်ဝင်ဝရန်တာဘက် လှည့်ထားတဲ့အခန်းလေး။ ဒါကြောင့် ဆင်ဝင်ကို မှုက်စီနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေရင်းက သူ့ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။ “ငါအကြံရပြီကွ” တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆို အမေ့ခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အမေက ထရုံကို ကျောပေးပြီး သစ်သားဖင်ထိုင်ခုံအနိမ့်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ခင်ချထိုင်နေရှာတာ။ အမေ့မျက်နှာကို တဘက်ကလေးက ဖုံးလို့၊ စိပ်ပုတ် နှိပ်နေတာ။ အဘွားကြီးက အိမ်မှာ မနက်လင်းကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဘစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူကလည်း စိတ်မောနေရှာတာပါ။ သူ့သားရဲ့ရုံးက အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ သူတို့အိမ်ကို

လာမှာဆိုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေစေချင်တယ်လေ။ အဲဒါ ပြေမှပြေပါ့မလား လို့ အဘွားကြီးက ပူနေတာပါ။

“အမေ - ကနေ့ထမင်းစောစောပြီးအောင် စားထားနော်၊ ဧည့်သည်တွေ (၇) နာရီခွဲဆိုရင် ရောက်လာကြတော့မှာ”

အမေက မျက်နှာပေါ်က အဝတ်ကလေးကို အသာဖယ်ပြီး သူ့သားကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ -

“သားရယ်၊ အမေကနေ့ထမင်းမစားပါဘူး။ အိမ်ထဲမှာ အမဲသားချက်ရင် အမေဘယ်တော့မှ ထမင်းမစားဘူးဆိုတာ သားသိရဲ့သားနဲ့”

“အင်းလေ - ဘာဖြစ်ဖြစ် အမေ့အခန်းထဲ စောစောဝင်”

“အေးပါကွယ်၊ ဝင်ပါ့မယ်”

“ပြီးတော့ အမေ - ကျွန်တော်က ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ လက်ခံမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခံနေတုန်း အမေဆင်ဝင်မှာပဲနေနော်။ ကျွန်တော်တို့ ဝရန်တာဘက် ထွက်လာတော့ အမေက တိတ်တိတ်ကလေး ရေချိုးခန်းက ဖြတ်ပြီး ဧည့်ခန်းကိုဝင်”

အမေက သူ့သားကို ချက်ချင်း မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အသံတိုးကလေးနဲ့ “အေးပါသားရယ်” တဲ့။

“တစ်ခုကျန်သေးတယ်အမေ၊ အမေ ခါတိုင်းလို အစောကြီး အိမ်မသွားနဲ့နော်။ အမေ့ဟောက်သံကြီးက အဝေးကြီးက ကြားရတာ”

“အဲဒါတော့ အမေ မတတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်ကွယ်” လို့ အမေကြီးက ရှက်ရှက်နဲ့ ပြောရှာတယ်။ “အမေ့မှာ ဟိုတစ်ခါ နေမကောင်းပြီးကတည်းက အသက်ရှူတဲ့အခါ ကျပ်ကျပ်နေတာ မပျောက်ဘူး” တဲ့။

မစ္စတာရှမ်းနတ်က ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာများ ကျန်ဦးမလဲလို့ စိတ်ပူတဲ့။ သူ့အစီအမံတွေဟာ လက်ကြားယုံ မရှိဘူးလို့ ပြောရဲတာမှ မဟုတ်တာကိုး။ သောက်နေတုန်း သူ့ဘော့စ်က ဆင်ဝင်ဘက် ထွက်မသွားဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။ ဧည့်က

အားလုံး (၁၀) ယောက် လောက်ရှိမှာ၊ အများအားဖြင့်ကတော့ သူတို့လို အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ သူတို့ဇနီးများပါပဲ။ ဒီအထဲက တစ်ယောက်ယောက်က စားရင်းသောက်ရင်း ရေချိုးခန်း ဝင်ချင်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ရှမ်းနတ်က ကုလားထိုင်တစ်ချပ်ယူလာ၊ တံခါးပေါက်နား ချထားရင်း” အမေ လာစမ်းဗျာ၊ ဒီကုလားထိုင်ပေါ် အမေ ထိုင်ကြည့်စမ်း” တဲ့။ အမေက တုန်တုန်ချည့်ချည့်နဲ့ စိပ်ပုတီးကို မြန်မြန်ကြီး စိပ်ချနေမိတယ်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းပေါ်က တဘက်ကလေး ပြင်တင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ဘဝါ မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အမေရယ်၊ ဒီလိုထိုင်နဲ့။ အမေ့ခြေထောက်တွေ အောက်ချထား၊ ဒါကုတင်မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့။ ကုလားထိုင်၊ ကုလားထိုင်ကို ခြေချထိုင်”။ အမေက ခြေကလေးတွဲလောင်းချပြီး သူ့ခြေကလေး နှစ်ချောင်းကို လှုပ်နေရှာတယ်။

“အမယ်လေး - အမေ၊ ခြေထောက်က ဒီလိုဖိနပ်မစီးဘဲ လျှောက်မသွားနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ အဲဒီခုံဖိနပ်ကြီး မစီးစမ်းပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါကြီးတော့ လွင့်ကိုပစ်လိုက်မှ အေးမယ်”

အမေက ဘာမှ မပြောရှာဘူး။

“အမေ ဒီည ဘာဝတ်မှာလဲ”

“အမေ့မှာရှိတာ အမေဝတ်မှာပေါ့၊ ငါ့သားဝတ်စေချင်တာကို အမေ ဝတ်မှာပေါ့”

မစ္စတာရှမ်းနတ်က စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှာ ခဲရင်းနဲ့ သူ့အမေကို ဒီည ဘာဝတ်စေရင် ကောင်းမလဲလို့ မျက်စိကလေး နှစ်လုံး ကျဉ်းပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူက ဒီအိမ်မှာ စည်းကမ်း အကုန်ချပေးတဲ့လူ၊ ဘာမဆို သူပြောမှ ပြီးတာ။ ထရုံမှာ ချိတ်ကို ဘယ်နားရိုက်ထားရမယ်၊ အိပ်ရာတွေကို ဘယ်ထောင့်ကပ်ထားရမယ်၊ ခန်းဆီးဟာ ဘယ်အရောင်ကို ဝယ်ဆီး၊ သူ့မိန်းမ ဘယ်လိုဆာရီမျိုးဝတ်၊ စားပွဲကို ဘယ်လိုပြင် စသဖြင့် အသေးစိတ်အထိ

မစ္စတာရှမ်နတ်က သူကြိုက်သလို ဖြစ်ကြရတာ။ ခုလည်း ရှမ်နတ်က သူ့အမေကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ပြီး “ဆာရီအဖြူနဲ့ အောက်ခံအဖြူပဲဝတ်အမေရာ၊ ကံ - ခုသွားအဝတ်လဲချေတော့၊ အမေဘယ်လိုနေသလဲကြည့်ရအောင်” တဲ့။

အမေက ထိုင်ရာက ဖြည်းဖြည်းထပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ရှမ်နတ်က သူ့မိန်းမဘက်ကို လှည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ “အမေကတော့ ပြဿနာပါပဲကွာ၊ အမေခွကျတာတွေက မကုန်နိုင်ဘူး။ ကနေ့ည ဘော့စ်မကြိုက်တာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းသိတယ်မှုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ”

အမေက သူ့သားအဝတ်ခိုင်းတဲ့ ဆာရီအဖြူနဲ့ အောက်ခံအဖြူကလေးကို ဝတ်ပြီး ထွက်လာရှာပြီ။ အရပ်ကလေးက ပုပု၊ ပါးရေနှားရေတွေက တွန့်တွန့်၊ မျက်လုံးကလည်း အရောင်အဆင်းမဲ့နေပြီ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲကျန်တဲ့ဆံပင်ကလေးကို ဖုံးထားတဲ့ တဘက်ခေါင်းတင်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ အဝတ်အစားလဲခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် အဘွားကြီးခမျာဟာ စောစောကနဲ့ နည်းနည်းပဲခြားနားရှာတာပါ။ ဒါကို သိပ်မကျေနပ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တဲ့သားက -

“အဲ - ဟုတ်ပြီပေါ့၊ အမေမှာ လက်ကောက်များရှိရင်လည်း ဝတ်ခဲ့ပါဦး” တဲ့။

“ငါ့မှာ လက်ကောက်တွေ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ မင်းပညာသင်ဖို့ အတွက် ငါ့ရှိသမျှလက်ဝတ်လက်စား ရောင်းရတာ ငါ့သားအသိသားနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ အမေက ဘာလို့ ဂုဏ်ဖော်နေပြန်တာတုံး၊ မရှိဘူးဆို ပြီးရောပေါ့၊ မင်းပညာသင်ရတာတွေ ဘာတွေက ဘာလို့ ပြောရတာတုံး”

“အမေ့လက်ဝတ်လက်စား ရောင်းရတာက ကောင်းဖို့အတွက် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် တေလေကြမ်းပိုး ဖြစ်သွားလို့လား။ အမေကုန်ကျထားသမျှ ကျွန်တော်က နှစ်ဆပြန်ဆပ်မှာပါအမေရ”

“ဪ - ပြောမိတဲ့ငါ့လျှာ ပြာဖြစ်သွားရင် ကောင်းလေရဲ့၊ ဘယ်အမေကများ သားဆီကအကြွေး ပြန်တောင်းတတ်လို့လဲကွယ်။ အမေ ဒီလို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ အမေ့မှာသာ လက်ကောက်တွေရှိနေရင် အမေတစ်ချိန်လုံး ဝတ်နေမှာပေါ့၊ ခုတော့ မရှိလို့ပါ”



အချိန်က ညနေ (၅) နာရီခွဲနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မစ္စတာရှမ်နတ်ဟာ ရေမိုးချိုးပြီး သူ့ရဲ့ဒင်နာဆုခေါ်တဲ့ ညစာစားပွဲမှာ ဝတ်မယ့် ဝတ်စုံကိုလဲဝတ်ချိန် တိုင်ပါပြီ။ သူ့မိန်းမလည်း သူ့အခန်းထဲမှာ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်နေပါပြီ။ အခန်းက မထွက်ခင် မစ္စတာရှမ်နတ်က သူ့အမေကို မှာပြန်တယ်။ “အမေခါတိုင်း အမေထိုင်သလို ငုတ်တုတ်ကြီးတော့ ထိုင်မနေနဲ့နော်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး အမေ့အနား ရောက်လာလို့ မေးရင် စကားပြောရင် အမေက ကောင်းကောင်းပြန်ပြောနော်။ ကျွန်တော်က ဘာပြန်ပြောရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးမယ်”

“အမေက ပညာမဲ့ပါသားရယ်၊ အမေစာလည်း မရေးတတ်ဘူး၊ စာလည်း မဖတ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အမေက ဘာမှ မသိပါဘူးလို့ ပြောလို့ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြောလိုက်ပါကွယ်” လို့ ပြောတယ်လေ။

တဖြည်းဖြည်း အချိန်နီးလာတာနဲ့ အမျှ အမေ့ရင်ထဲလည်း စိတ်ပူပြီး စိတ်မောမောလာတယ်လေ။ သားရဲ့ဆရာကြီးက သူ့ဆီလာပြီး တစ်စုံတစ်ခု မေးရင် သူ့ဘာဖြေရပဲ။ သူ့အနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတွေကို ခုလိုနီးနီးနားနား မပြောထားနဲ့၊ အဝေးကတောင် ကြောက်ပါတယ်။ ခုဟာက အင်္ဂလိပ်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အမေရိကန်ကြီးဆို၊ အမေရိကန်ဆရာကြီးများက ဘာကို မေး

တတ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားမှ သိလိမ့်မှာပဲ။ အမေ့စိတ်ထဲ သူ့ မိတ်ဆွေ မှဆိုးမ အိမ်ကို ထွက်ပြေးချင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သားစကားလည်း မပယ်ဝံ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ခြေတွဲလောင်းချပြီး ထိုင်နေရတယ်။

မစ္စတာရှမ်းနတ်ရဲ့ ထမင်းစားပွဲကတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချောမောအောင်မြင်နေပါတယ်။ သောက်စရာတစ်ခု ပြောင်းတိုင်း စကားပြောကြတဲ့ အကြောင်းအရာကလည်း ပြောင်းပြောင်းလိုက်လိုက်လာနေတာပါ။ အားလုံးသိပ်ကို ကောင်းနေပါတယ်။ ဆရာကြီးက အိန္ဒိယအစားအစာတွေကို ကြိုက်သတဲ့။ ဆရာကြီးရဲ့ ဇနီးကလည်း အခန်းဆီးတွေ၊ ဆိုဖာအဖုံးတွေ ပြင်ဆင်ထားပုံတွေကို ကြိုက်သတဲ့။ အိမ်ရှင်များက ဒီထက် ဘာပိုမျှော်လင့်စရာ ရှိတော့မှာလဲ။ သူတို့ဆရာကြီးက ပရိသတ်ကို ရယ်စရာ မော့ရာကလေးတွေ ပြောပြီး စိုပြည်အောင် လုပ်နေတာကလည်း ရုံးမှာ စည်းကမ်းကြီးသလောက် ကနေ့ည ဒီနေရာမှာ ရယ်လားမော့လား ရော့ရော့နှော့နှော့ လုပ်နေတာပါ။ သူ့ဇနီးကလည်း ဂါဝန်အနက်နဲ့ သူ့လည်ပင်းမှာ ပုလဲသွယ်ကြီးကို ထင်းခနဲ နေအောင် ဆွဲထားလို့၊ သင်းပျံ့တဲ့ရေမွှေးနံ့ကို ခပ်လှိုင်လှိုင် ဆွတ်ဖျန်းလို့ အမျိုးသမီး ပရိသတ်အတွင်းမှာ အားလုံးက အာရုံစိုက်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူက ရယ်စရာရှိရင် ရယ်တယ်၊ ခေါင်းညိတ်စရာရှိရင် ညိတ်တယ်။ မစ္စစ် ရှမ်းနတ်နဲ့ရော၊ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ရော တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တွေ ကျနေတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်နေပြန်တော့လည်း အချိန်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုန်သွားမှန်းမသိလိုက်ကြဘူး၊ ခုဆိုရင် ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။

သူတို့ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်လာကြတယ်။ မစ္စတာရှမ်းနတ်က ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်သည်တွေအားလုံး အခန်းထဲက ထွက်လာကြတယ်။ ဆင်ဝင် ဝရန်တာကို ရောက်တော့ ရှမ်းနတ်ဟာ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့မြင်လိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းက သူ့ဒူးတွေကို ညွတ်ကျသွားစေပါတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး၊ ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

အမေကလေး - သူ့ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခြေနှစ်ဖက်စလုံးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားလို့၊ လူကလည်း ထိုင်ရက် အိပ်ပျော်နေတာမို့ သူ့ခေါင်းဟာ ဟိုဘက်ငိုက်ကျလိုက်၊ ဒီဘက် ငိုက်ကျလိုက်နဲ့ ဟောက်နေလိုက်တာလည်း တစ်အားပဲ။ သူ့ခေါင်းတစ်ဘက်ကို ကျသွားရင် ဟောက်သံက ပိုကျယ်လာတယ်။ ဆတ်ခနဲ နိုးလာပြန်ရင် သူ့ကိုယ်က ဟိုယိမ်း ဒီယိမ်းနဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဒီပတ္တာကလေးကလည်း အောက်ကို လျှောကျနေပြီမို့ သူ့ဆံပင်ကလေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့က ရှုပ်လို့ထွေးလို့။

မစ္စတာရှမ်းနတ်က သိပ်ဒေါ်ပွသွားတာပေါ့။ အဘွားကြီးကို အရမ်း ကိုင်လှုပ်ပစ်ပြီး အခန်းထဲကို ထိုးသွင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ဘော့စ်နဲ့ တခြားဧည့်တွေက သူ့ဘေးရောက်နေကြပြီဟုတ်လား၊ သူဘာ တတ်နိုင်မှာတဲ့။



တခြားလူတွေရဲ့ မိန်းမတွေက အဘွားကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ် နေကြပြီ။ ဘော့စ်ကတော့ သနားပါတယ်တဲ့။ အမေလည်း နိုးသွားပါပြီ၊ နိုးတော့ ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေရာက လူတွေတစ်ပြုံကြီးမှ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာကိုသိတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ပါးစပ်က ဘာမှ ပြောလို့မှ မထွက်တော့ဘူး။ သူ့ခေါင်းကလေးကို ကပျာကယာဆွဲဖုံး၊ ထိုင်နေရာက ဆင်းပြီး အားလုံးရှေ့မှာ မျက်လွှာကလေးအောက်ချလို့ ရပ်နေပါတယ်။ သူ့ဒူးတွေကလည်း တုန်လို့၊ လက်တွေကလည်း တုန်လို့။

“အမေ - အိပ်ချေတော့လေ၊ ဘာလို့ ဒါလောက် မိုးချုပ်အောင် နေသလဲ” လို့ ရှက်ရှက်နဲ့ ပြောရင်း သူ့ဘော့စ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဘော့စ်က နားလည်တဲ့ပုံပါ၊ ပြုံးပြီး “နာမားစတေး” လို့ အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ အမေကတော့ သူ့ကိုယ်ဟာ အထဲကျုံ့ဝင်သွားသလို

ခံစားလိုက်ရပြီး လက်နှစ်ဖက်ယှက် ပြန်နှုတ်ဆက်ဖို့၊ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တစ်ဖက်က ဒိုပတ္တာထဲမှာ ရောက်နေပြီး လက်ထဲကလည်း စိပ်ပုတီးကြီးနဲ့ဆိုတော့ သူလုပ်ပုံကိုင်ပုံက ခွတီးခွတ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ရှမ်းနတ်ကတော့ ဒေါပွနေပါတယ်။ ဘောစံက နာမားစတေး ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်ရာသူကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မယ်ဆိုပြီး လက်ကမ်းပေးပါတယ်။ အမေက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကြီးနေတယ်။ “အမေ - ဆရာကြီးနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ” တဲ့၊ သူ့သားက။

ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးရဲ့ ညာဘက်လက်ထဲမှာက စိပ်ပုတီးကြီး ရှိနေတော့ အဘွားကြီးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဘောစံရဲ့ညာလက်ထဲကို သူ့ဘယ်လက်ထုတ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီတော့တချို့က ရယ်ကုန်ကြရော၊ ရှမ်းနတ် ကတော့ ဒေါပွလိုက်တာ ရစရာ မရှိဘူး။

“အဲလို မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမေကလည်း လက်ဆွဲတောင် နှုတ်မဆက် တတ်တော့ဘူးလား၊ အမေညာဘက်လက်ကို ပေးလေ”

ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ဘောစံက အဘွားကြီးရဲ့ ဘယ်လက်ကိုပဲ ဆုပ်နယ်ပြီး “နေကောင်းရဲ့လား၊ နေကောင်းရဲ့လား” နဲ့ မေးနေပါပြီ။

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလေ အမေ” တဲ့။

အမေက မပီမသ ဘာမှန်းမသိ ပြောရှာပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရယ်တဲ့လူက ရယ်ပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် သိပ်အရပ်ဆိုးမသွားအောင် ဆရာကြီးက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါသအကြီးအကျယ် ပွနေတဲ့ သားလည်း တဖြည်းဖြည်း ဒေါသပြေလာပါပြီ။

ဆရာကြီးက အမေလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆက်ပြီးဆုပ်ထားတယ်။ အမေကလည်း ရပ်နေရက်၊ ဘာပြောလို့၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ - ရှမ်းနတ်က “ကျွန်တော့်အမေက တောက ဆရာ၊ သူ့တစ်သက်လုံး တောမှာပဲ နေခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့် ခုသူက သိပ်ရှက်နေတာ”

“ဪ - ဒီလိုလား၊ ကျွန်တော်က တောကလူတွေကို သိပ်သဘော ကျတာပါ။ ခင်ဗျားအမေက ကျေးလက်တေးတွေ၊ ကျေးလက်အကတွေ တတ်မှာပေါ့နော်” လို့ ပြောပြီး အဘွားကြီးကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေပါတယ်။

“အမေ - ဆရာကြီးက အမေသီချင်းဆိုတာ ကြားချင်သတဲ့။ ရှေးတုန်းကဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးတွေပေါ့၊ အမေ ရပါတယ် အများကြီး”

အမေက “အမေဆိုတတ်ပါဘူး” လို့ အသံတိုးကလေးနဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။ “အမေသီချင်းဆိုနေတာ ငါ့သား ကြားဖူးလို့လား” တဲ့။

“လာပါ အမေရယ်၊ ဆိုလိုက်ပါ၊ တစ်ပုဒ်နဲ့ပဲဒီပါ၊ တလည်းသီး သီချင်း တို့လိုဟာမျိုးပေါ့”

ဒီစကားကို ကြားတော့ အိန္ဒိယမိတ်ဆွေတွေနဲ့ သူတို့ဇနီးတွေက လက်ခုပ်တီးပေးကြတယ်။ အမေကတော့ သူ့သမီးနဲ့ သူ့သားကို အားကိုး တကြီး အကူအညီတောင်းတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ လိုက်ကြည့်ရှာတယ်။ သားကတော့ စိတ်မရှည်နိုင်တဲ့ပုံနဲ့ “အမေ” တဲ့။ သူ့သားစိတ်ကို သူ့အမေ နားလည်ပါတယ်။ သူ့မှာ ထွက်ပေါက် မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ပြီး အသံကလေး တုန်တုန်အက်အက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သီချင်းကို ဆိုပြရှာတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက ဝါးခနဲ အော်ရယ်ကြတယ်။ သီချင်းကလေးနှစ်ပိုဒ်ဆိုပြီး အမေအသံက တိတ်သွားရော။

ဆင်ဝင်မှာတော့ ဩဘာသံတွေနဲ့ ဆူလို့ပေါ့။ သူတို့ဆရာကြီးက ဆိုတာ လက်ခုပ်တီး မရပ်ဘူး။ စောစောက ဒေါပွနေတဲ့ ရှမ်းနတ်လည်း ခုတော့ ကျေနပ်နေပါပြီ။ သူ့အမေက ဒီဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း တစ်စခန်း ထပြီး ဧည့်ခံပေးလိုက်သကဲ့။

လက်ခုပ်သံတွေ တိတ်သွားတော့ သူတို့စကားတွေက ကျေးလက်မှာ ရှိတဲ့ လူထုလက်မှုပညာဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဆရာကြီးက ပန်ကျပ် ပြည်နယ်က လက်မှုပညာကို စိတ်ဝင်စားသတဲ့။

မစ္စတာရှမ်းနတ်ဆိုတာတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ စိတ်ထဲမှာ ခုန်များနေတယ်။ သူ့နားထဲမှာ လက်ခုပ်သံတွေက ညံ့ဆဲ။ “ကျွန်တော်တို့ ပန်ဂျပ်မှာ အဲဒါမျိုးတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆရာ။ ဆရာလိုချင်ရင် တစ်မျိုးတစ်ခုအားလုံး တစ်စုံရအောင် ကျွန်တော်စုပေးမယ်။ ကျွန်တော် ရုံးကို ယူလာခဲ့မယ်။ ဆရာသဘောကျမှာပါ။ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်” ပြောရင်းက မစ္စတာရှမ်းနတ်က နည်းနည်း စဉ်းစားတယ်။

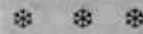
“မိန်းကလေးတွေက အရပ်ကလေးတွေ လုပ်ကြတယ်ဆရာရဲ့၊ အမျိုးသမီးကြီးတွေကတော့ ဖုလ်(ခါ)ရီလုပ်ကြတယ်” လို့ပြောပြီး ဖု(လ်)ခါရီဆိုတာ ပန်းထိုးထားတဲ့ အဝတ်တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့အကြောင်း သူက မရှင်းတတ်ရှင်းတတ်နဲ့ ရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့မှ “အမေ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဖု(လ်)ခါရီ တစ်ထည်လောက် မရှိတော့ဘူးလား” တဲ့။ အမေက အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ယူထွက်လာပါတယ်။ ဘော့စ်က ဖု(လ်)ခါရီစကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ ကိုင်ကြည့်ပါတယ်။ ဖု(လ်)ခါရီက ဟောင်းလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ချည်စတွေကလည်း အနေရာရာက ထွက်နေပါတယ်။ အဝတ်စကလေးကလည်း ကြာလွန်းတော့ ဆွေးမြည့်နေပြီမို့ ထိတာနဲ့ ကြွေမတတ်ပါ။ ရှမ်းနတ်က “ဒီဟာက သိပ်ဟောင်းဆွေးနေပါပြီဆရာ၊ အသုံးမကျတော့ပါဘူး။ ဆရာ လိုချင်ရင် ကျွန်တော်အသစ်တစ်ထည် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ အမေ - ကျွန်တော်တို့ ဆရာမို့ အမေအသစ်တစ်ထည် ထိုးပေးနော်၊ နော် အမေ” တဲ့။

အမေက မလှုပ်ဘူး၊ ပြီးတော့မှ “အမေမျက်စိတွေက မှုန်လှပြီ သားရယ်၊ ငယ်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူး” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

သားကတော့ အမေစကားကို အတင်းဖြတ်လိုက်ပြီး “အမေက တစ်ခု ထိုးပေးမှ ဆရာကြီးကြိုက်မှာ” လို့ အာမခံသလေ။ ဆရာကြီးက

ကျော့ကျော့နပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ပါတယ်။ အမေရိကန်ကြီးက အမေ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ထမင်းစားမယ့်အခန်းကို ထွက်သွားတော့ တခြားလူများလည်း နောက်က လိုက်သွားကြလေရဲ့။

သူတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်ကုန်ကြတော့ အမေလည်း တိတ်တိတ်ကလေး သူ့အခန်းထဲသူ ဝင်သွားတယ်။ အခန်းထဲမှာ ထိုင်မိတော့ အမေက မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘူး။ သူ့ခေါင်းပေါ်က တဘက်ကလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေကို တို့ပစ်ပါရဲ့၊ အနို့ပေမယ့် အနှစ်နှစ်အလလက စုအောင်းနေတဲ့ ကြေကွဲမှုတွေက ကနေတော့ ရေတံခါးကျိုးပေါက်သလို ဒလဟောကျလာတာမို့ မျက်ရည်က ဆည်လို့ မနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အမေက သူ့စိတ်ကို ထပ်ထိန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ခရစ်ရှုနားဘုရားပုံတော်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ပြီး သူ့သားအသက်ရှည်လို့ အနာမဲ့ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းတယ်။ မျက်ရည်တွေကတော့ ဆည်လို့ မရသေးဘူး။



အချိန်က သန်းခေါင်တိုင်ပါပြီ။ ဧည့်တွေလည်း တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ပြန်နေကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အမေကတော့ သူ့အခန်းက ထရံကလေး ကျော့မို့ပြီး ထိုင်နေဆဲပါ။ ဒီအိမ်မှာ စောစောက အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေမှုတွေအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ရပ်ကွက်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုက လွှမ်းမိုး ဝင်ရောက်လို့ လာပါပြီ။

အိမ်ကို နားစွင့်ကြည့်ရင် မီးဖိုထဲက သိမ်းဆည်းနေသေးတဲ့ ပန်းကန်သံ ဇွန်းသံပဲ ကြားရတော့တာပါ။

အဲဒီမှာ တံခါးကို တစ်ယောက်က လာခေါက်ပြီး -
“အမေ တံခါးဖွင့်ပါဦး” တဲ့။

အမေက လန်ပြီး တုန်သွားရှာတယ်။ ငါဘာများ အမှားလုပ်ထားတာ တွေ့သွားပြန်သလဲပေါ့။ အမေက အမှားမှား အယွင်းယွင်းချည်း မဟုတ်လား။

မအိပ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ကြားက ဝရန်တာမှာ ဘာလို့ အိပ်ပျော်သွားမိသလဲ။ သူ့သားဟာ ဒါကို ခုထက်ထိ ခွင့်မလွှတ်သေးဘူးလား။ အမေက တုန်တုန် ချိချိနဲ့ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါတယ်။

သူ့သားက ဘွားခနဲ သူ့အမေကို တအားဖက်လိုက်ပြီး “အမေ ဒီနေ့ သိပ်ကို ဟန်ကျတာပဲ အမေရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးက အမေ့ကို သိပ်ကို သဘောကျသွားတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်အမေ” တဲ့လေ။

အမေ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးသေးသေးချည့်ချည့်ကလေးက သူ့သားကိုယ်လုံးကြီးထဲမှာ ပိုပြီး သေးကွေးသွားသလိုပဲ။ အမေက မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပြန်ရော သားမမြင်အောင် ကပျာကယာ သုတ်တယ်။ သုတ်ရင်း “ငါ့သားရယ်၊ အမေ့ကို ဟာဒဝါပဲ ပို့ပါတော့၊ အမေအဲဒီကို သွားပါရစေလို့ ငါ့သားကို ပြောနေတာ ကြာပါပြီ” တဲ့။

ရှမ်းနတ်က မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ဖက်ထားတာကိုလည်း လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “အမေဘာပြောတာလဲဟင်၊ လာပြန်ပြီလား ဒီစကား” တဲ့။ ပြီးတော့ ပိုစိတ်ဆိုးဒေါသထွက်လာပြီး “အမေက ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲမလို့ ပေါ့လေ၊ ဒီသားက သူ့အမေကိုတောင် ကျွေးမွေးမထားနိုင်တဲ့ သားလို့ သူများ မေးငေါ့ကုန်အောင်လို့ ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း - အမေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ငါ့သားက မင်္ဂမိန်းမနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲနေပါ။ အမေကတော့ ဘဝနေဝင်ချိန်နီးပါပြီ အမေဒီအိမ်မှာ ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ အမေမသေခင်ကလေးမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကလေးတွေ လုပ်ပါရစေ၊ အမေ့ကို ဟာဒဝါပဲ ပို့ပေးပါ”

“အမေသွားရင် ဆရာကြီးဖို့ ဖု (လ်) ခါရီဘယ်သူ ရက်ပေးမှာလဲ။ အမေ့ရှေ့မှာပဲ သူ့ဖို့ တစ်ထည်ထိုးပေးမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်ပြီပဲဟာ၊ အမေလည်း ကြားသားပဲ”

“ဟဲ့ - သားရဲ့၊ အမေ့မျက်စိတွေက မှန်လှစွဲလှပြီ၊ အမေဘာမှ ကြာကြာကြည့်လို့ မရတော့ဘူး။ ဖု (လ်) ခါရီတစ်ထည် တစ်ယောက်ယောက်ကို အထိုးခိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဈေးထဲက အသင့်ထိုးပြီးသားကို ဝယ်ပေးလိုက်”

“အမေ ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ချောက်မချပါနဲ့ဗျာ၊ အမေအားလုံး ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်တော့မှာလား။ ဆရာကြီးက ကျေနပ်သွားရင် ကျွန်တော် ရာထူးတိုးနိုင်တယ်ဗျ”

အမေက ခဏငြိမ်နားထောင်နေတယ်။ ပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီး “သူက မင်းကို ရုံးမှာ အရာတိုးပေးမှာလား၊ သေချာသလား။ သူက မင်းကို ပြောသွားပြီလား”

“သူက ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လောက်ကျေနပ်သွားတယ်ဆိုတာ အမေ မမြင်ဘူးလား။ သူက အမေ ဖု (လ်) ခါရီကို ထိုးနေတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ဦးမယ်တောင် ပြောသွားတာ။ ဆရာကြီးသဘောကျရင် ကျွန်တော် ရာထူးတက်နိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဧရာမ အရာရှိကြီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

အဘွားကြီးရဲ့ မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားပြီး ပါးရေနားရေတွေ တွန့်နေတဲ့မျက်နှာကလေးမှာ ဝမ်းသာရိပ်တွေ ဖုံးလာပါတော့တယ်။

“ဒါဖြင့် ငါ့သားရုံးမှာ ရာထူးတက်တော့မှာပေါ့နော်”

“အဲဒါလောက်တော့ မလွယ်ဘူး အမေရယ်၊ အမေနားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ ဆရာကြီး ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ တခြားလူတွေလည်း အများကြီး အမေ့ရဲ့၊ သူတို့လည်း ရာထူး တိုးချင်

တက်ချင်ကြတာချည်းပဲ။ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ပေါ့အမေရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သူတို့ထက် အခွင့်အရေး ပိုကောင်းလာမှာပေါ့”

“ကဲ - ဒီလိုဆိုရင် အမေ ထိုးပေးမယ်၊ စိတ်ချ။ အမေကြိုးစားပြီး ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပေါ့”။ အမေက သူ့စိတ်ထဲမှာပဲကျိတ်ပြီး ဘုရားဆီ သူ့သား အတွက် ဆုတောင်းလိုက်သေးစာယ်။

“ကဲ - အမေအိပ်တော့” ဆိုပြီး မစွတာရှမ်းနတ်က အခန်းတံခါးတက် လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။

(ဒီဝတ္ထုကလေးကို စာရေးဆရာ ဘီရှမ်းဆာနီ က ရေးပါတယ်။ ဒီစာရေးဆရာဟာ ၁၉၁၅ ခု မွေးသူပါ။ ဒေလီကောလိပ်က အင်္ဂလိပ်စာ ကထိက ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဟင်ဒီဘာသာနဲ့ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထု ရှည်တွေ ရေးတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် လေးအုပ်နဲ့ ဝတ္ထုရှည် သုံးအုပ် ထွက်ပြီးပါပြီ။

နယူးဒေလီမြို့တော်ဆိုင်ရာ တိုးတက်တဲ့စာရေးဆရာများ အမျိုးသား အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးပါ။

ဟင်ဒီဘာသာကနေပြီး အင်္ဂလိပ်လို ရှေ့ရတန်နဲ့ ပီပေါ(လ်) တို့က ဘာသာပြန်ဆိုပါတယ်။)



အသွင်မတူ

[ကလေးစာပေ စာရင်း : ၁၅၈၄]



တင်ဒီ ဝတ္ထုတို

ဇေယျ - ဗိုဟန် ရကက် (၅)

နှင်းတွေကြောင့် မီးရထားပြတင်းမှန်တွေက မှုန်ဝါး
နေပါတယ်။ ရထားကလည်း နှင်းမှုန်နဲ့ မည်းမည်း
မှောင်မှောင်ကြီးထဲကို ဖောက်ခွဲပြီး တစ်နာရီ မိုင် (၄၀)
နှုန်းလောက်နဲ့ ခုတ်မောင်းလို့ နေတာပါ။ ပြတင်းမှန်ကို
မျက်နှာအပ်ပြီး ကြည့်ဦးတော့၊ အပြင်လောကကို
ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က
မှန်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး ဘာမြင်ရမလဲ ကြည့်နေ
တာပဲ။ ကြည့်ရင်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရိပ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်
အတွက် အလုပ်တစ်ခုရလိုက်ပြီဟုတ်လား။ ရထား

အသွင်မတူ

ပေါ် အိပ်ပျော်ဖို့ ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ရှေ့ဘူတာ
ဘယ်တော့ ရောက်မယ်၊ ဘယ်အချိန် ဆိုက်မယ်ဆိုတာလည်း
ဘာမှ မသိဘူး။ အဲဒီတော့ အပြင်ကို ဘာမှ မမြင်ရလို့
ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် မှန်ပေါ်မှာ ပြန်မြင်နေရလည်း နည်းသလား
အောက်မေ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အရိပ်အပြင် တခြား
ရထားစီးတွေရဲ့ အရိပ်တွေလည်း မြင်နေရသေးတယ် မှုတ်
လား။ ဥပမာ - အထက်ကတန်းပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့

ခရီးသည်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ကြီး လှုပ်ရှားတုန်ခါနေပုံက ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းတဲ့ အရိပ်အရောင် ပေါ်နေလေရဲ့။ သူက သူ့မျက်ခွံကို တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်လောက် မ၊ ကြည့်ပြီးရင် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရော။ ဒီမျက်နှာတွေအပြင် မကြာမကြာ ဟိုအသံ ဒီအသံတွေကလည်း အာရုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေပါ သေးတယ်။ ဥပမာ - မီးရထားဟာ တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နေတာ၊ အိမ်တန်းတွေရဲ့ ရှေ့က ခုတ်မောင်းသွားတာဆိုတာမျိုးပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့ အင်ဂျင်က ဥသြသံ စူးစူးဝါးဝါးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအခါမယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု ထုထည်ကြီးက ပိုကြီးလာသလိုပဲ။

မျက်နှာကို ပြတင်းကခွာပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၁၁) နာရီ (၁၅) မိနစ် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်လုံးကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်အားငယ်ပုံ ပေါက်လိုက်တာ။ သူ့မျက်လုံးတွေ ကလည်း ကြည့်သာနေတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တာ ဟုတ်မထင်ပါဘူး။ သူ့အတွေးထဲကပဲ ဒီမျက်လုံးက လျှောက်ကြည့်နေပုံပါ။ သူ့သမီးကလေးက တော့ သူ့ထွေးထားတဲ့ သားမွေးစောင်လေးထဲက နည်းနည်းလှုပ်လာပြီး နောက်တော့ ခြေထောက် (၂) ချောင်းပါ ထောင်လာ၊ လက်သီးကလေး ဆုပ်လာပြီး ငိုပါလေရော။ ကလေးငိုတော့ အားငယ်စိတ်ပျက်နေပုံရတဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပြန်လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာတယ်။ ကလေးရဲ့ ဦးထုပ် ကလေး ပြင်ဆောင်းပေးပြီး ထွေးထားတဲ့စောင်နဲ့ တစ်ပါတည်း ကလေးကို ပွေ့ယူကာ ရင်ဘတ်နဲ့ အပ်ထားရင်း ချောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက အငိုမတိတ်ပါဘူး။ သူ့အမေက ပြန်အိပ်သွားအောင် အမျိုးမျိုး လှုပ်သိပ်တာပဲ။ ကလေးက မတိတ်တော့ အမေက စောင်ကို အသာမပြီး နို့တိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းမှန်ကို ခေါင်းမှိုပြီး လိုက်လာတော့ ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုမှာ မီးရောင်တွေ တွေ့ရလို့ လူနေအိမ်တွေလား၊ လမ်းမီးတွေ လားလို့ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွဲက ခေါင်းတွဲနဲ့ နီးပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဆီးနင်းနဲ့အတူ ခေါင်းတွဲက မီးခိုးတွေကပါ ရောပြီး

ပြတင်းမှန်ကို မှန်စေတာကလား။ စောစောက မြင်ရတဲ့ မီးရောင်တွေက ဝေးကျန်ရစ်ပါပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က မိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေလည်း မှိတ်ထား ပြီး အပေါ်ထပ်က အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခရီးသည်ရဲ့လက်ကြီးတစ်ဖက်ကတော့ အောက်တန်းလန်း ကျလာတယ်။ ကျွန်တော်အသက်ရှူတဲ့လေက မှန်ပြတင်းကို ရိုက်တော့ ပိုလို့ပဲ မှန်လာပြီး ဘယ်သူ့အရိပ်ကိုမှ မမြင်ရတော့တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လက်ကိုင်ပုဝါ ထုတ်ကာ သုတ်လိုက်တယ်။ ခရီးသည်မိန်းမ ရဲ့ မျက်စိက ပွင့်လာပြန်ပြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ငေးနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက မသိမသာကလေး ပြုံးတော့မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပြုံးတဲ့ဆီ မရောက်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ တစ်ခုခုကို ခုမှ ရုတ်ခြည်း သတိရလာတာမျိုးလို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်။

ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကတော့ နို့ကို လှင့်ပစ်လိုက်ပြီ။ ခေါင်းကလေး ထောင်ပြီး သွားမပေါက်သေးတဲ့ ပါးစပ်ကလေးဟောင်းလောင်းနဲ့ ဝမ်းသာ အားရအော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်သီးဆုပ်ကလေးနဲ့ အမေရင်ဘတ် ကို ထုနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တူရုက မီးရထားတစ်စင်း ဖြတ်ပြီးမောင်း သွားလိုက်တော့တခေါ်ခေါ်မြည်သံကြီးကြောင့် ကလေးက ကြောက်နေရှာတယ်။ နို့ပေမယ့် အသံကြီးလည်းပြီးသွားရော၊ သူ့ပါးစပ်ကလေးကို ပိုကျယ်အောင် ဖွင့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ အော်ပြန်ပါတယ်။ ကလေးက မျက်လုံးပြူးကလေးနဲ့ ဝဝကလေး၊ ဦးထုပ်အောက်က ဆံပင်ညိုတိုတို ကောက်တောက်တောက် ကလေးတွေ ထွက်နေတာလည်း မြင်ရရဲ့။ သူ့နာခေါင်းကတော့ ငယ်ငယ်လေး ပဲ။ နို့ပေမယ့် မျက်လုံးကြီးတွေကတော့ သူ့အမေမျက်လုံးလို့ပဲ ပြူးပြူးလှလှကြီး တွေ့ပါ။ သူ့အမေရဲ့ပါးတွေ အင်္ကျီတွေကို ပုတ်ခတ်ဆော့ကစားပြီးတော့ ကလေးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကလေးတွေနဲ့ ဟိုယမ်း ဒီယမ်း ယမ်းရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး အော်နေပါတယ်။ ကလေးအမေက ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ ဝမ်းနည်း

နေပုံရတဲ့ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ကျွန်တော်ကို တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့် လောက်ပဲ ကြည့်လိုက်တာပါ။ နို့ပေမယ့် အကြည့်ခံရသူကတော့ ဟိုဝေးလှတဲ့ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းအစွန်းဆီမှာ အရောင်တွေ၊ အလင်းတွေ၊ အမှောင်တွေ၊ ပုံရိပ်တွေ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပြောင်းနေတာကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ ကလေးကတော့ လက်ကလေးတယမ်းယမ်းနဲ့ ကျွန်တော်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ကစားနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ဆီကို လက်နှစ်ဖက်လှမ်းလိုက်ပြီး “လာကလေး - ဦးဦးဆီ လာမလား” လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ကလေးက ကျွန်တော်လက်တွေ သူ့ဆီ ကမ်းလာတော့ လက်ယမ်းတာ ရပ်သွားပြီး ငိုတော့မလို လုပ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အမေက သူ့သမီးပါးစပ်ကလေးကို သူ့ပါးနဲ့အပ်ပြီး “သမီးသွားလေ၊ ခေါ်တာကို လိုက်လေ” လို့ ပြောပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကလေးက သူ့အမေ ရင်ခွင်ကို ပိုကပ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကလေးက မလိုက်တော့ ရှက်တက်တက်နဲ့ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး “ကလေးက လူစိမ်းမို့ ရှက်တယ်ထင်ပါရဲ့” လို့ ပြောလိုက်တော့ ကလေးအမေရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက တင်းတင်းစေ့စေ့ နဖူးကြောလည်း တွန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အတိတ်တစ်ခုကို လှမ်းကြည့် သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး “ကလေးက မရှက်ပါဘူး၊ လူစိမ်းကို မတွေ့ဖူးလို့ပါ။ သူ့တစ်သက်မှာ သူ့အမေနဲ့ သူ့အထိန်း ဒီနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ သူ့နေဖူးတာကို” လို့ ပြောပါတယ်။ ကလေးက သူ့အမေနား တိုးကပ်တယ်။ အမေကလည်း ကလေးကို ပိုဖက် ထားပြီး ရင်နဲ့အပ်ချောတော့မှ မျက်တောင်ကလေး စင်းလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အမေက ပြုံးတဲ့ပြုံး သူ့သမီးကလေးကို နမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်။ အိပ်တော့နော် - အိပ်တော့” လို့ ပြောရင်း သိပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က “ဘယ်နှလ ရပြီလဲ” လို့ မေးတော့ “နောက် (၁၀) ရက်ဆိုရင် လေးလပြည့်ပြီ၊ သူ့မထွားဘူးနော်” တဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့ပြောတာ ဟုတ်တယ်လို့ မျက်လုံးနဲ့ အဖြေပေးလိုက်တော့

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးရိုးသားသားယုံကြည်မှု ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်အပေါ်လည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိလာတဲ့ အရိပ်အယောင် မြင်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ဆက်ပြီး “ရှင်က ကလေး ချစ်တတ်ပုံရတယ်၊ ရှင်မှာ သားသမီး ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော်က မျက်စိလွှဲပြီး ဓာတ်မီးကို ဝဲရေနေတဲ့ပိုးကောင်ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ပြီးမှ “ခုအထိတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ...” လို့ ကျွန်တော်က ရပ်ထားတော့ - “ရှင်က အိမ်ထောင် ပြုပြီးသား၊ နို့ပေမယ့် ခုထိ သားသမီး မရှိသေးဘူးလို့ ပြောတာလား။ ရှင် တို့ယောက်ျားတွေက သားသမီး အနှောင်အဖွဲ့ မခံချင်ကြတာ များပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မှုတ်လား” တဲ့။

ကျွန်တော်က “မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ငြင်းတယ်။

သူက “ကျွန်မတို့အိမ်မှာဖြင့် သူ့အဖေက သူ့သမီးအနား ကပ်တောင် မကပ်ဘူး၊ (၁၀) မိနစ်လောက် သူ့ချီထားရရင် သူ့မှာ ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ ခုတော့ ကလေးအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရတော့ပါဘူးလေ၊ သူက သွားပြီကို” လို့ ပြောပြောဆိုနဲ့ သူ့မျက်လုံးက မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာတယ်။



နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းက သူ့သမီးကလေး ငိုချင်တော့ လုပ်သလို လုပ်လာ သေးတယ်။ ပြီးမှ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကလေး နတ်သူငယ်မြူတော့ ရယ်တာမျိုး ရယ်လာပြီး ဝဲလာတဲ့မျက်ရည်ကိုလည်း ပြန်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

“သူ့အဖေက ဒေါက်တာဘွဲ့ယူဖို့ အင်္ဂလန်ကို သွားပြီလေ၊ ဘုံဘောက်နေ သင်္ဘောစီးတာမို့ ကျွန်မတို့သားအမိက သူ့ကို ဘုံဘောလိုက်ပို့ပြီး ခပြန်လာကြတာ။ နောက် (၆) လလောက်၊ (၈) လ လောက် ကြာရင်တော့ ကျွန်မတို့လည်း လိုက်သွားမှာပဲ”

အဲဒီလို ပြောပြီးမှ သူက သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လျှောက်ပြောပြ နေမိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်က

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားမှာလား၊ ဒါလိုဆိုရင် ခုတစ်ခါတည်းပဲ အတူသွားရောပေါ့” လို့ ပြောတော့ သူက နှုတ်ခမ်း နှစ်ခုကို စေ့ထားပြီး သူ့ရင်ထဲ သူပြန်ကြည့်သလို လုပ်နေတယ်။ နောက်မှ တစ်ခါ ပထမတန်းက လိုပဲ စကားဆက်ပြန်တယ်။ “ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း သွားနိုင်ဖို့မှ အနိုင်နိုင်ရယ်။ သူ့ကို ခုတော့ ပို့လိုက်နိုင်ပါပြီလေ။ သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ အနည်းဆုံးတစ်ခုတော့ ပြည့်အောင်ဖြည့်ဆည်းလိုက်နိုင်ပြီပေါ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားက နိုင်ငံခြားကို သိပ်သွားချင်တာ၊ နောက် (၆) လ၊ (၈) လ လောက် ဆိုရင်တော့ သမီးလေးလည်း တော်တော်ကြီးပြီပေါ့။ ကျွန်မ ပညာရေး အတွက်လည်း အချိန်ရသင့်သလောက် ရပြီပေါ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားက ကျွန်မကို အမိအေသိပ်အောင်စေချင်တာ၊ ကျွန်မကတော့ အလကားဟာပဲ၊ သူ့ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ဖြစ်အောင်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မမှာ ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ရောင်းချပြီး သူ့ကိုပဲ နိုင်ငံခြား ပို့လိုက်တယ်။ ဟော - ခုတော့ ကျွန်မဆီမှာ ကျွန်မသမီးကလေးပဲ ကျန်တော့ တယ်လေ” လို့ ပြောပြီး ကလေးခေါင်းက ဆံပင်ကလေးတွေကို သပ်ပေးရင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့ အမေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ မှောင်မည်းပြီး လူသူပြတ်ဆဲပါ။ မီးရထား ခေါင်းတွဲက ‘ဖူးဖူး’ ဆိုတဲ့ အသံကလည်း ကြားမြဲပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ပြတင်းမှန်ကို ဘယ်လိုပဲ ခေါင်းကပ်ပြီးကြည့်ကြည့်၊ ဘာမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်တာက သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ လောကကြီးဟာ မေတ္တာကရဏာတွေနဲ့ လွမ်းခြုံလို့ ချည်း နေမှာပါ။ တစ်အောင်ကြာတော့ ပင့်သက်ရှည်ရှည်တစ်လုံး ချလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးက ကလေးကို ပိုနွေးထွေးအောင် စောင်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ထုပ်ကာ ထိုင်ခုံပေါ် ချပါတယ်။ အပေါ်ထပ်က အိပ်တဲ့ခရီးသည်ကတော့ ဟောက်နေ ပါပြီ။ တစ်ချိန်မှာ အောက်ကို လိမ့်ကျလာတော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ နိုးပြီး သူ့ ဟာသာ ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်လို့ လိမ့်တော့ကျမလာဘူး။ ခဏလေးနေတော့ စောစောကထက်ပဲ ကျယ်ကျယ်ကြီး ဟောက်ပြန်ပါရော။

“ခရီးသွားနေရင်း ပျော်အောင် အိပ်နိုင်သူတွေများ အံ့ဩတယ်။ ကျွန်မဖြင့် နှစ်ညဆက်ပြီး စီးရမှာဆိုဦး၊ တစ်ရေးမှ အိပ်လို့ ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလည်း အကျင့်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ရှင်ကော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အကျင့်ပေါ့၊ တချို့လူတွေက အပူအပင်ဆိုလို့ ဘာမှ ထားတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ကျတော့လည်း ...”

“မပူဘဲကို မနေနိုင်ဘူး” လို့ သူက ဝင်ပြောပြီး အော်ရယ်လိုက်ပါ တယ်။ ရယ်လိုက်တော့ သူ့သွားကလေးတွေက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဖြူဖြူလေး တွေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူနဲ့ လိုက်ရယ်တယ်။ သူက -

“ကျွန်မအကျင့်က အလွန်ဆိုးတယ်။ ဟိုဟာတွေ၊ ဒီဟာတွေ၊ ကြိဖန်တွေရဲ့လားတွေရဲ့။ တစ်ခါတလေများ ရူးသွားမလားတောင် အောက် မေမိတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မ လူတွေသူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော နေတတ်ဖို့ အမြဲပြောနေတာပဲ။ လူဆိုတာ ဒီထက် ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိဖို့ ကောင်းသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ရှေ့ရောက်ရင် ပါးစပ်က အာစေးထည့် ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သူမရှိတဲ့အချိန်တစ်ယောက်တည်းနေတော့ လည်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့ရှိရင် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်တော့ဘူး၊ ကျွန်မပါးစပ်ထဲ လျှာမရှိတော့သလိုပဲ။ ခုတော့လည်း ကြည့်ပါဦး၊ စကားတွေပြောနေလိုက်တာ” လို့ ပြောပြီး သူက ရှက်သွေး ဖြန်းသွားလိုက်သေးတယ်။

“အပျင်းပြေအောင် စကားပြောဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အထူး သဖြင့် အိပ်မရတဲ့အခါပေါ့” အမျိုးသမီးက ခဏတွေနေတယ်။



နောက် သူ့ခေါင်းကို မော့တဲ့ပြီး “ကျွန်မယောက်ျားက ငါဒီလို အ၊ အမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး ဘယ်နှယ်များလုပ်ပြီး နေသွားရမှာပါလိမ့်တဲ့။ ဒီလိုဟာမျိုးနဲ့ အိမ်မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးတွေနဲ့ ဘာများ ခြားတော့သလဲကွာတဲ့။ ကျွန်မကလည်း သူ့ရှေ့မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မျှတ်မျှတ် လတ်လတ်နဲ့ တိတိတာတာကလေးတွေ ပြောနေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ သူက ကျွန်မ အဲဒီလိုနေလေလေ ဒေါသဖြစ်လာလေလေ၊ သူဒေါသဖြစ်တော့ ကျွန်မက မျက်ရည်ကျရော၊ သူက ကျွန်မငိုတာကိုလည်း မုန်းတယ်” လို့ ပြောရင်း သူ့မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဆာရီစနဲ့ သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း -

“ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပါပဲ။ သူက မငိုစေချင်လို့ တားလေ၊ ကျွန်မက ငိုလေပဲ။ တကယ်ကတော့ သူ ကျွန်မကို နားမလည်တာပါ။ ကျွန်မက စကားများတာကို မကြိုက်ဘူး။ သူက ဇွတ်အတင်းစကားတွေ ပြောခိုင်းတယ်။ သူဘယ်လိုလုပ်လုပ်၊ ကျွန်မကလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ရှင်ကော ရှင်မိန်းမကို ဒီလိုပဲ စကားတွေ အတင်းပြောခိုင်းနေတာပဲလား။”

ကျွန်တော်က ရထားနောက်မှီပေါ် ကိုယ်ကိုမှီလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ကို တင်းတင်းပိုက်ပိုက်ရင်း မီးလုံးနား ဝဲနေတဲ့ ပိုးကောင်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေမိ တယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို နည်းနည်းယမ်းရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေကို ကြားချင်နေတဲ့ပုံ။ ကျွန်တော်ကပြုံးပြီး “ကျွန်တော်လေ၊ အဲဒီလိုအခွင့်မျိုးကြုံစမ်းချင်ပါရဲ့။ ခုတော့ ပြောင်းပြန်၊ ဩော် - ငါ့ မိန်းမ ခုထက်လျှော့ပြီးစကားပြောရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်ကစပြီး ကနေ့ထက်ထိ အောက်မေ့နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ လူဆိုတာ တစ်ခါတလေ စကားတွေနဲ့ ပြောနေတာထက် မပြောဘဲနဲ့ နေခြင်းအားဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပိုရှိအောင် လုပ်လို့ရတယ်လို့ထင်တယ်။ မျက်စိကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တာ၊ နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ရုံတွန့်လိုက်တာ၊ မျက်ခုံးကလေး ကျုံ့ရုံကျုံ့လိုက်တာတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ စကားတွေ အများ ကြီးထက် ပိုပြီး တာသွားတယ်။ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်ထင်တာပဲ။ ဒီသဘောကို ကျွန်တော်က သူ့ကိုရှင်းပြချင်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်မိန်းမက စကားတွေနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းသမား၊ ဘာမှ လျှို့ဝှက် ထားတာ၊ သိမ်းဆည်းထားတာ မရှိတဲ့သဘော၊ ရိုးသားတာတဲ့။ သူ့စိတ်ကောင်း စေတနာကို ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ရှည်လများ ပေါင်းလာပါရဲ့နဲ့ ခုထက်ထိ

နားမလည်တာ ခက်သတဲ့။ တကယ်ကတော့ သူက ကောလိပ်တစ်ခုမှာ ကထိကလုပ်နေသူမို့ တပည့်သားမြေးတွေကို သင်ကြားပို့ချတာမျိုး အိမ်မှာလည်း အကျင့်ပါပြီး လုပ်နေတာပါ”

“အို” လို့ သူက ဆိုပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလိုက် တယ်။ ပြီးတော့မှ “လောကမှာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ရှင်ရယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကလည်း ကျွန်မကို ဒီလိုပြောတာပဲ။ သူ ကျွန်မ ကို နားမလည်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မက သူ့ဆံပင်ကို ကျွန်မလက်ကလေးနဲ့ အသာဖွပြီး ကျွန်မရင်ထဲက စကားတွေကို သူသိအောင် ပြောချင်တယ်။ မျက်စိမှိတ်၊ သူ့ဒူးပေါ် ကျွန်မမျက်နှာအုပ်ထားပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တယ်။ သူက အဲဒါမျိုးကို လုံးလုံးမကြိုက်ဘူး။ သူက အဲဒါတွေအားလုံး ဟာ ယမင်းရုပ်ကလေးနဲ့ ကစားတဲ့နည်းတွေတဲ့။ သူ့မိန်းမ လုပ်တဲ့လူဟာ တကယ်အသက်ရှိတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူဖြစ်စေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မရပါဘူး။ သူကလည်း ကျွန်မအမူအကျင့်တွေကို တစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူးလေ”

“ကျွန်မက လသာသာ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ လျှောက်သွားနေချင် တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြစ်ကမ်းပါးမှာ ရေထဲ ခြေထောက်ချစ်မိပြီး နာရီပေါင်း များစွာ ထိုင်နေချင်တယ်။ သူက ဒါတွေအားလုံးဟာ စိတ်ကူးမရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲတဲ့။ သူကတော့ ကလပ်သွားမယ်၊ တီးဝိုင်းတွေ နားထောင် မယ်၊ ဒင်းနားပါတီတွေကိုတက်မယ်။ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ သူနဲ့ လိုက်သွားတဲ့ အခါ ကျွန်မဖြင့် အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ၊ သူတို့အထဲ ရော့လို့ကို မရဘူး။ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်မဟာ ဖားဘဝကလာတာ၊ ဖားသေလို့ ဝင်စားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်သာ လယ်ကွင်းတွေထဲ လျှောက်သွားပြီး ဖားအော်သံ ကို နားထောင်ချင်တာပေါ့တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက ဒီဘဝမှာကိုပဲ ဖားပါပဲ လို့၊ မိုးရွာရင် ကြိုက်တယ်၊ မိုးရေစိုစိုနဲ့ လျှောက်သွားနေချင်တယ်။ သိချင်သော မဆိုတတ်တာ၊ မိုးရွာထဲ လျှောက်သွားနေရရင် ကျွန်မက သိချင်လေးဘာလေး

တောင် ညည်းမိသေးတာ။ ဆေးလိပ် မီးခိုးတွေအပြည့်နဲ့ ကလပ်ထဲနေရတာ အသက်မရှူတတ်ဘူး။ သိပ်မွန်းတာ”

* * *

သူ့မျက်နှာ ခုတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုး ပြောင်းတာကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်ယဉ်ပါးသွားပါပြီ။ နို့ပေမယ့် သူ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကြေကွဲမှု စိမ့်ဝင်လာတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူခံစားရတာတွေဟာ ပြည့်လျှံလာလို့ ထွက်ပေါက်က ဖွင့်လွှတ်နေတဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော်က စားစားခဲပေါ့။ အဲ - ကျွန်တော်ကြေကွဲမှုကလည်း သူနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဖာသာကျွန်တော် ဖြစ်နေတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် စကား ပြောနေတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိတာတွေကို ကျွန်တော့်ဖာသာ ပြောနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်သက် (၅) နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီ (၅) နှစ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ တစ်ဆင့်စီ ပြောင်းလဲနေရတယ်။ ကျွန်တော့် မျှော်မှန်းချက်က တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ လိမ့်မယ်ပေါ့။

အပေါ်ယံက ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို အားလုံး အဆင်ပြေပြေပါပဲ။ နို့ပေမယ့် အတွင်းနှိုက်ပြီးတော့ လှိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ဘဝဆိုတာ ခလုတ်တံသင်းကျင်းချိုင့်တွေတယ်များပါကလား။ ကျွန်တော် သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ ရက်မကြာလှခင်မှာပဲ ဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမ နာလိနီအတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ ဘာလို့တုံးဆိုတော့ သူဖြစ်စေချင်သလို ကျွန်တော်က လိုက်မှ မဖြစ်နိုင်ဘဲကိုး။ သူက ချမ်းသာတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အရာရာ ကြီးစိုးအုပ်စိုးထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်ချင် တယ်။ လူ့လောကအလယ်မှာလည်း ထင်ရှားဝင့်ကြွားနေတဲ့ ဓနိုးမယား

တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ သူ့ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူဟာ သူနဲ့လုံးဝ ကင်းလွတ်ပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ရှိလေတယ်ဆိုတာကို သူက စဉ်းစားလို့တောင် မကြည့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘဝကို အကွပ်အကဲမဲ့ ပဲ့ကိုင်မရှိ လွှင့်ချင်တယ်။ သာမန်လူများစုနည်းတူ ဘဝမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ ဘာမှ သူတကာထက် ခေါင်းတစ်လုံး မပိုချင်ဘူး။ သူက အောက်တန်းကျတယ်ထင်တဲ့ ဒီစိတ်နေ စိတ်ထားမျိုးကို ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့အထက်တန်းစိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေနဲ့ လွှမ်းမိုးပြုပြင်ကုစားယူချင်တယ်လေ။

သူက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာရင် လင်ယောက်ျားရဲ့ ပျော့ကွက် ညံ့ကွက်တွေကို ပြုပြင်ယူပြီး သူ့လင်ကို လူ့လောကမှာ အောင်မြင်တဲ့လူ့ အထက်တန်းစားဖြစ်အောင် လုပ်ယူမယ်လို့ မောင်းတင်ကာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို အစပျိုးသူပါ။ ကျွန်တော့်ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဘာမှ လူတောမတိုးရဲ တဲ့ စိတ်ဟာ မွေးရာက ပါလာတဲ့ ဝိစစိတ်၊ သူများနဲ့ထိတွေ့ပေမယ့် ဘာမှ ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှု မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကို သူပြုပြင်ယူမယ်ပေါ့။ နို့ပေမယ့် ဖြစ်ပုံက ကျွန်တော်တို့မှာ ဖွပ်သည်ထက် ညစ်ရတာလေ။ ကျွန်တော်က သူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာသလို သူကလည်း ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာဘူး။ မဖြစ်ကြတော့ စကားပြောလာကြရော၊ သူ့ဟာမှ မှန်တယ်၊ ငါ့ဟာမှ မှန်တယ်ပေါ့။ နို့ပေမယ့် ဒီအငြင်းအခုံက ဘယ်ကိုမှ ရောက်မလာဘူး။ အုတ်တံတိုင်းကို နှစ်ယောက်သား ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်နေကြသလိုသာပဲ ဖြစ် နေတယ်။ အဲဒီလိုရန်ဖြစ်စကားများပြီးကြရင် နာလိနီကတော့ ပြီးသွားရော၊ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ရက်နဲ့ မပြေပျောက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ် (၂) ရက် ကမလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ညတိုင်ရင် အိပ်မပျော်တော့ဘဲ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့ ခေါင်းအုံးကြီးနဲ့ ဖိပြီး တဟင်းဟင်းနဲ့ ပင့်သက်ချ နေရတာပါကလား။ အဲဒီအဖြစ်ကို သိရင် ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဆေးတိုက်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားရဲ့ အိမ်ထောင်သက် ပထမ (၂) နှစ်ဟာ အဲဒီနည်းနဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့တာပဲ။ (၂) နှစ်ကြာတော့ သူနဲ့

ကျွန်တော်အလုပ်တစ်ဌာနစီ ခွဲလုပ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ အလုပ်ချိန်မှာတော့ ကွဲပါရဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပြဿနာက နဂိုရှိမြဲတိုင်း ပြန်ရှိတာပါပဲ။ ဘယ်ကလောက်ကြာသွားသွား၊ နာလိန်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေက အားနည်းပျော့ညံ့သွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ မရှိတဲ့အပြင် သူက တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်အမူအကျင့်တွေကို ဖျောက်ပြီး သူနဲ့ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ပဲ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်။

ခရီးသွားအမျိုးသမီးက သူ့သမီးလေးရဲ့ဆံပင်ကို သပ်ရင်း “ရှင်တစ်ခုခု တွေးနေတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်သလား” တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာက ဖြန်းခနဲ လန့်နှိုးသလို ဖြစ်သွားပြီး “ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ လောကမှာ လူတချို့ဟာ သူများနဲ့ အပေါင်းအသင်း မဆုံတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်တာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားလည်း အဲဒီလူမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ သူက မျက်စိမှိတ်ထားပြီး -

“မပြောတတ်ဘူး၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်မ သိကျွမ်းတဲ့လူတွေ အတော်များများနဲ့ ကျွန်မ မဝင်ဆုံတာ၊ သူတို့နဲ့ မတူညီတာ၊ မလိုက်လျောနိုင်တာ၊ ကျွန်မက လူတစ်မျိုးလို့ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး လူတစ်ယောက်ပေမယ့် တစ်ခုခုလိုနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ တချို့လူတွေ ကလေးအရွယ်ကတည်းက တတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မက ခုထိ မတတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားက ပြောတာတော့ လူ့ဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မဟာ လူတောသုတောမှာ မဝင်ဆုံသူ တစ်ယောက်ပဲ” တဲ့။

“ခင်ဗျားကကော ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ ထင်သလား”

“တစ်ခါတလေလည်း သူပြောတာဟုတ်တယ်လို့ အောက်မေ့တယ် - တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တချို့လူစားတွေနဲ့တော့ ကျွန်မပေါင်းလို့ သင်းလို့ မရတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မကြိုက်တဲ့လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ကျတော့ နေရတာ သိပ်

ပျော်တာပါ။ ကျွန်မအပျိုတုန်းက ကောလိပ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသတွေကို ခရီးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ထွက်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မက ပျော်လွန်းလို့ ကျွန်မကို လူတိုင်းက စကြတယ်။ ကြက်လိုပဲ ချေးကျရာပျော်မှာတဲ့။ ဒီရွာမှာနေရစ်မှာတဲ့။ တောင်ပေါ်လူမျိုးတွေရဲ့ ကလေးတွေကို ကျွန်မဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး။ သူတို့နဲ့ ချက်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားတာပဲ။ နောက်တော့ ကလေးမိဘတွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးခင်မင်သွားတာပေါ့။ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုကိုများ ခုထိ အမှတ်ရနေသေးတယ်။ သူတို့ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်များ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြသလဲဆိုရင် ခွဲကြစို့ဆိုတော့ သူတို့ကရော၊ ကျွန်မကရော မခွဲနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့နဲ့ (၂) နာရီကြာအတူနေရာမှာ ကျွန်မက ဒီကလေးတွေကို ရေချိုးပေးတယ်၊ ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးတယ်၊ သူတို့နဲ့အတူ ကစားတယ်လေ။ ဒီကလေးတွေဟာ ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက ကလေးအငယ်ဆုံးလေး ကစ်ရှနူးကို ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါတော့လို့ တောင်းမိတဲ့အခါ သူတို့အမေက ရယ်ပြီး ‘အကုန်လုံးပဲ ခေါ်သွားပါ ဆရာမရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မတောင်းပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့မှာ သူတို့ကျွေးဖို့ ဆန်အိတ်ကြီးတွေထောင်ထားတာ မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆိုရင် အားလုံးကပဲ စားလုံးကြီးလာကြတော့မှာပါ။ ဆရာမတို့နဲ့ဆိုရင် သူတို့စားချင်သလောက် အဝအပြီ စားနေရမှာပေါ့၊ ကျန်းလည်း ကျန်းမာမှာပေါ့’ တဲ့”

“သူတို့အမေက ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်မဖြင့် ရင်နာလို့ မျက်ရည်ဝဲမိတယ်။ အဖော်တွေနဲ့ မဟုတ်ဘူးသာဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သူတို့ထံအတူ ရက်အကြာကြီး နေလိုက်ချင်တယ်။ ဒီလိုလူတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်လိုက်တာ။ ရှင်လည်း ကျွန်မကို အတော်ဆန်းတဲ့သတ္တဝါလို့ ထင်မလား မသိဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ တစ်နေ့နေ့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကို

ပြကြည့်ရမယ်တဲ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မဟာ ရူးပြီး တောင်တွေပေါ်ကို လျှောက် သွားနေလိမ့်မယ်တဲ့”

* * *

“ဒါဟာ ရူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗီစနဲ့ ဆိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ယဉ်ကျေးမှုနောက်ကျသေးတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းလို့ ခေါ်တဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ သိပ် အတူနေချင်တာ။ ကျွန်တော် ခုထက်ထိ တစ်နေရာတည်းမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မနေခဲ့ သေးဘူး။ နောက်လည်း ရွှေပြောင်းနေဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော် ဝုဂျာလူမျိုးတွေဆိုမှာ နေခဲ့ရတဲ့ တစ်ညကို ကျွန်တော်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီညက သူတို့ဆီမှာ လက်ထပ်ပွဲ ရှိတယ်လေ။ တစ်ညလုံး အရက်တွေ သောက်ကြ၊ ကကြနဲ့ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော် ကြားတယ်။ ဒီဝုဂျာတွေဟာ ငွေကလေး (၁၀) ကျပ်လောက်နဲ့လည်း အလွန် ရက်စက်တဲ့ လူသတ်မှုကြီးမျိုးကို ကျူးလွန်ပြီး လူယက်ယူငင်တတ်သတဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့။”

“ရှင် အဲဒီလိုဘဝတွေကို တကယ်ပဲ သဘောကျသလား” လို့ အမျိုးသမီးက အံ့ဩတဲ့ အသံနဲ့၊ မယုံတဲ့အသံနဲ့ ကျွန်တော်ကို မေးတယ်။ “ခင်ဗျားလို့ ရူးတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အဖော်ရှိသေးတယ် လေဗျာ။ ဝမ်းမသာဘူးလား”

အမျိုးသမီးက ပြုံးလာတယ်။ ပြီးတော့ အတွေးဝင်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီခဏလေးအတွင်းမှာပဲ သူ့ရင်ထဲအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာဟာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေတယ်။ သနားတာ၊ စိတ်ဆိုးတာ၊ ကြင်နာ တာ၊ မေတ္တာထားတာ၊ ပင်ပန်းတာ၊ ကြောက်ရွံ့တာ၊ တွန့်ဆုတ်တာ၊ ဘဝ တူချင်းလို့ အောက်မေ့တာ။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်ခုခုပြောမလို့ အောက်မေ့ပုံ ရပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ပြောထွက်

မလာဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ဟာ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအထိ ဘာမှ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာပြောမိတယ်လို့လည်း မသိဘူး။ နောက်ထပ် ဘာပြောချင်မှန်းလည်း မသိဘူး။ အမျိုးသမီးမျက်နှာပေါ်မှာတော့ အထီးကျန်မှု ကြေကွဲမှု ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့မကြည့်ရက် တာနဲ့ မျက်နှာလွဲနေလိုက်တယ်။

မီးလုံးမှာ ဝဲနေတဲ့ ပိုးကောင်ကလေးက သေနေပါပြီ။ ကျွမ်းတောင် ကျွမ်းနေပါပြီ။ သူ့သမီးငယ်လေးကတော့ အိပ်မက်ထဲ ရယ်နေတာပါ။ မီးရထားမှန်ပြတင်းကတော့ အခိုးတွေ အရမ်းသမီးထားလို့ ဘာဆို ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ မီးရထားဟာ အရှိန် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ချနေပါတယ်။ ဘူတာတစ်ခုခုကို ရပ်တော့မယ့်ပုံပါ။ မီးပွင့်နှစ်ပွင့်ကို ရထားဖြတ်သွားပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်တော်လည်း မီးရထားပြတင်းကို မလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အလွန်အေးတဲ့လေက စွတ်ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရထားလည်း ဘူတာတစ်ခု က ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်သွားရော။ အမျိုးသမီးက “ဒီဘူတာမှာ ရေများရနိုင် မလား” လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ဖန်ခွက်တစ်ခုကို သူ့ခြင်းထဲက ထုတ်ပြီး လက်နဲ့ကိုင်ထားရင်း စိတ်က ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပုံပါ။

“ခင်ဗျား ရေသောက်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပလုတ်လည်း ကျင်းချင်တယ်။ တစ်ငုံနှစ်ငုံလည်း သောက် ချင်တယ်။ ကျွန်မပါးစပ်ထဲ စေးနေလို့။ အပြင်မှာတော့ သိပ်အေးနေမှာပဲနော်”

“ရေမလား ကျွန်တော် ရှာကြည့်မယ်လေ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်က ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ဘူတာပလက်ဖောင်း ပေါ် အမြန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ဘူတာက လူမရှိပါဘူး။ ဘယ်ကြည့်ကြည့် လူကို မတွေ့ရဘူး။ အောက်က အေးလွန်းလို့ ကျွန်တော်လက်တွေ ခြေတွေ ဟာ ထုံလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အင်အားကောက်လာကို လည်ပင်းလုံအောင်

ဆွဲထောင်လိုက်တယ်။ ဘုတထဲက သစ်ပင်နှစ်ပင်ရဲ့ ကိုင်းတွေဟာ ဘုတာပေါ်ကို မိုးပြီး လေအေးနဲ့အတူ လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ ခေါင်းတွဲကတော့ 'ရိုးရိုးရိုးရိုး' နဲ့ မြည်နေတယ်။ ရထားဟာ ရှေ့က အချက်ပြမှု မရသေးလို့ ဒီဘုတာမှာ ရပ်စောင့်နေတာများလား။

* * *

မီးရထားရဲ့ အမြီးနားမှာ ရေတိုင် တစ်တိုင်ကို တွေ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အဲဒီပိုက်ရှိရာကို သွားတယ်။ ကျွန်တော်ခြေသံတွေ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကျသံဟာ ခါတိုင်း ကျွန်တော်ခြေသံနဲ့ မတူသလိုပဲ။ ပြေးသွားရင်း မီးရထားကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ခေါင်းတစ်လုံးမှ ရထားထဲက ပြုနေတာ၊ ထွက်ကြည့်နေတာ မတွေ့ရဘူး။ ရေပိုက်ရောက်လို့ ဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်နဲ့လည်း ရေခဲမိရော မီးရထားက ဥဩသံကလေးပေးပြီး ရွေ့ပါထွက်ပါလေရော။ ဖန်ခွက်လက်က ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်တွဲရောက်အောင် ပြေးလာတာပေါ့။ တွဲကို မရောက်သေးဘူး၊ ရထားက အရှိန်နဲ့ ခုတ်နေပြီ။ ပြေးပေးမယ့် တွဲကို မိမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ မမိရင် အိပ်ရာလိပ်မပါဘာမပါနဲ့ ဒီဘုတာထဲ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အချမ်းခံရတော့မှာပါကလား။ ကျွန်တော်ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးလိုက်တယ်။ ပြေးရင်း ကျွန်တော့်တွဲကို မိလာပြီ။ တွဲတံခါးက ဖွင့်ထားပြီး အမျိုးသမီးက တွဲပေါက်မှာ ရပ်နေတယ်။ သူက လက်လှမ်းပြီး ကျွန်တော်လက်က ရေဖန်ခွက်ကို ယူတယ်လေ။ ကျွန်တော်ခြေနှင့်ခုံပေါ်ကို ခုန်တက်တယ်။ ချော်သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါတော့ မိမိရရဆွဲလိုက်နိုင်ပြီး ခုံပေါ်မှာ ရပ်လိုက်နိုင်ပြီလေ။ ရထားကတော့ အမြန်ခုတ်ဖို့ အရှိန်ယူတဲ့ သဘောနဲ့ ဆောင့်ဆောင့်သွားနေပါတယ်။ ပလက်ဖောင်းကတော့ နေရစ်ပြီ။ ဒါကြောင့် ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနဲ့လည်း ဝေးပြီပေါ့။

“အထဲဝင်လေ” ဆိုတဲ့ အသံကြားတော့မှ ကျွန်တော်နောက်တစ်ထစ်သွားစရာ ကျန်ပါသေးလားဆိုတာကို သတိရတယ်။ တွဲထဲဝင်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဒူးတွေက တုန်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ထိုင်ခုံမှာ မှီထိုင်ရင်း ခြေထောက်ကို ဆန့်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် မျက်စိခဏာ မှီတ်ထားပြီး ပြန်ဖွင့် လိုက်တော့ ဟိုအမျိုးသမီးက မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ပုံပဲ။ မျက်နှာသာ သစ်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ မှန်တော့တော့နဲ့။ ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်နေတဲ့ ကြားကနေ သူ့ကို ဆီးပြုံးပါတယ်။ ပြီးတော့ -

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းဘူး” လို့ မေးတဲ့အခါ -

“ကျွန်မသိပ်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ” လို့ဆိုပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းသူ့ကိုက်ထားတယ်။

“ဘာပြုလို့ ဒီလိုပြောတာလဲ” လို့ မေးတော့ -

“ကျွန်မကြောင့် ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရောပေါ့” တဲ့။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ -

“ကျွန်မက ဒီလိုမိန်းမမျိုး၊ ကျွန်မကြောင့် သူများ ဒုက္ခရောက်ရတာများပြီ။ ရှင်တကယ်လို့သာ တွဲပေါ်ကို လှမ်းတက်လိုက်တာ မမိရင် ...”

“မမိတော့ဘာပြုလဲ”

“မမိရင် ... မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

သူက စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘူး၊ မျက်လွှာချပြီး အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာတယ်။ တကယ်ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခထက် စိတ်ကူးနဲ့ တွေးကြည့်ရတဲ့ ဒုက္ခက ပိုကြီး၊ ပိုသောကဖြစ်စေတယ်ဟုတ်လား။ မီးရထားပြတင်းမှန်ကို နည်းနည်းဟထားမိတော့ အဲဒီက လေအေးတွေက စွတ်ဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တံခါးကို ဆွဲချလိုက်တယ်။

“ရှင်က ရေဘာလို့ သွားခပ်ရတာလဲရှင်၊ ကျွန်မခိုင်းပေးမယ့် ငြင်းလိုက်ပါတော့”

သူပြောပုံက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ “ခင်ဗျားရေခပ်ပေးစေချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သွားတာပေါ့”

“ကျွန်မက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ဟာပဲ၊ ကျွန်မဘာပြောပြော ရှင်က စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်အမှားကို ဝန်ခံပါတယ်”

ဒီလိုပြောတော့ သူက ပြုံးလာတယ်။

“ရှင်ကတော့ အောက်မေ့မှာပဲ၊ ငါဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ လာ တွေ့နေရပါလိမ့်လို့၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကျွန်မမှာ အသိဓာတ်တရားမရှိဘူးနော်၊ လူကောင်ကသာ ကြီးနေတာ၊ အဲဒါအမှန်ပဲ” ကျွန်တော် ထပ်ရယ်ပြန်တယ်။

“ရှင်ဘာလို့ ရယ်တာလဲ” လို့ သူက အပြစ်ဆိုတယ်။

“ကျွန်တော်ရယ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိလို့ပါဗျာ”

“ရှင်အကျင့်က ကောင်းတဲ့အကျင့် မှုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ထပ်ရယ်ပြန်ရော။ သူကတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း တဲ့ ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။



မီးရထားက မြန်မြန်ကြီး ပြန်ပြီး ခုတ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်က အိပ်နေတဲ့ ခရီးသည်ကတော့ အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုးလို့ အိပ်ရာက နိုးနေတယ်။ ချောင်းရပ်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိထားရင်း အသံအဲ့ကြီးနဲ့ “ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ” တဲ့။

“ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ် လိုသေးတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။ “ခုမှ ဒါပဲရှိသေးသလား” လို့ ပြောပြီး ပြန်အိပ်ပါတယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဟောက်ပြန်ပါရော။

“ရှင် နည်းနည်းတော့ မေးဖို့ကောင်းတယ်” လို့ သူက နောက် မှီပေါ်မှေးရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။

“ခင်ဗျားအိပ်ချင်နေပြီ၊ ခင်ဗျားအိပ်ပါ” လို့ ပြန်ပြောတော့ -

“ကျွန်မပြောပြီးပါကော၊ မီးရထားပေါ်မှာ ကျွန်မ မအိပ်တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ပဲ အိပ်ပါ” တဲ့။ ကျွန်တော်က လဲအိပ်တယ်။ စောင်လည်း ခြုံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့ မီးခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ စောစောက မီးကျွမ်းသွားတဲ့ ပိုးကောင်လေးဟာ ခုထက်ထိ ပြုတ်မကျသေးဘူး။ “အပေါ်က ဂွမ်းစောင်ထပ်ဦး၊ သိပ်အေးတယ်” တဲ့။

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်အင်္ကျီတွေ နွေးအောင် အထပ်ထပ် ဝတ် ထားတာပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါကို ထပ်ခြုံလိုက်ဦး။ ခဏနေရင် တုန် လာမယ်”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်တော်က စောင် ကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲခြုံလိုက်တယ်။ “နည်းနည်းလေးအေးနေမှ နေရတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ” လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်လေ။

“ကျွန်မ မီးပိတ်ပေးရမလား”

“မလိုဘူး၊ နေပေ့စီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပိတ်လိုက်မယ်။ ကဲ - စိတ်ချလက်ချ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်” လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူက မီးထပ်ပိတ်လိုက်တယ်။ မှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် မီးရထားအမှီးကိုအကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကြာတော့ မှေးခနဲ ဖြစ် သွားရော။

မီးရထားခေါင်းက ဥဩသံကြောင့် ကျွန်တော်နိုးတော့ သန်းခေါင်က အများကြီး ကျော်နေပါပြီ။ ဥဩသံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကျွန်တော်ကျောရိုးထဲ ကို စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်လေ။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတုန်း ဘူတာတစ်ခုခုမှာ စက်ခေါင်းချင်း လဲခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော် ခေါင်းနည်းနည်း ထူကြည့်တော့ မီးရထားက တရွေရွေ ထွက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

လူမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ဘုတကမှာ ဒီအမျိုးသမီး ဆင်းသွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ခုရပ်တဲ့ဘုတကမှာများ ဆင်းတာလေလားလို့ ပြတင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပလက်ဖောင်းက တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ဒါကြောင့် မှန်တံခါးကို ပြန်ချလိုက်ရတယ်။ တွဲထဲမှာတော့ မီးမှောင်နေဆဲပဲ။ အိပ်ရာထဲ ပြင်ဝင်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကျွန်တော့်စောင်အပြင် သူ့ဂွမ်းစောင်ပါ ကျကျနန သေသေချာချာ ထပ်ပြီး ခြုံထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးခနဲ နွေးခနဲ အကြိမ်ပေါင်း မရေနှိုင်းအောင် ဖြစ်နေတယ်။

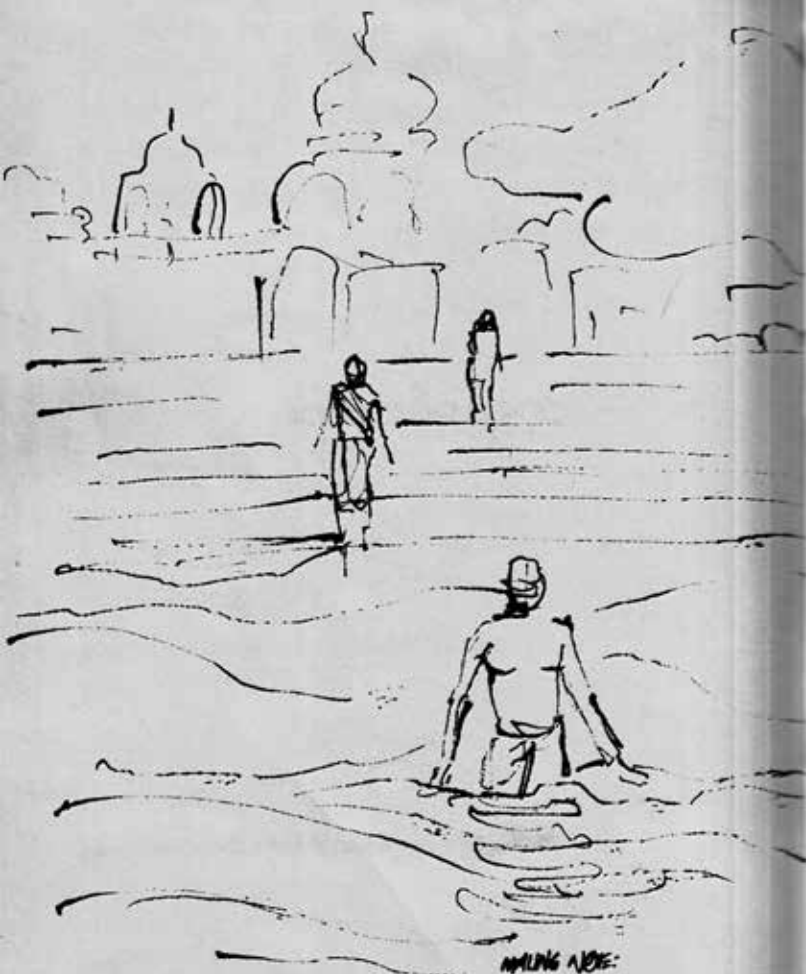
ကျွန်တော့်အပေါ်က ခရီးသည်ကတော့ မှန်မှန်ကြီး ဟောက်လျက် ပါပဲ။

[၁၉၆၄ ခု ဒီဇင်ဘာလ (၁၃) ရက်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၈၅) ၊ အမှတ် (၅၀) မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မိုဟန်ရကက်(ရှ်) ရေး ဟင်ဒီဝတ္ထုတိုကလေး *The Stranger* ကို ဘီရှမ်ဆာနီက အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ထားတာပါ။]



ဘုရင်မင်းတရား

[စစ်ကိုင်းသုည့်ပျဉ်းနှင့်အညှစ်စက်(၁၀) နှစ်မြောက် အင်္ဂလိပ်အမှတ်မပွင့်မီ ၊ ၁၉၈၃]



AMLING AJOE:

တဂီလီ ဝတ္ထုတို

ရေးသူ - ရာမ ပဒ ချောင်းဒရီ

ဘုရင်
မင်းတရား

ကနေ့ထုတ် သတင်းစာတွေမှာပါတဲ့ နာရေး သတင်းတိုကလေးကို ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေတော့ သတိထားမိ လိုက်မယ်မထင်ပါဘူး။ တွေ့တော့တွေ့လိုက်သားလို့ ဆိုဦး တော့ ဒီသတင်းကြောင့် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ရှိလိုက်မှာမဟုတ်ပေဘူး။ ကွယ်လွန်သူက ဣမပူ(ရ်) နယ်က စော်ဘွား ဘီဒိုင်း ဣန္ဒရာ မိုဟန် သင်္ဂရော ဆိုတော့ ဣမပူ(ရ်) နယ်ကလည်း ခုခေတ်အိန္ဒိယ မြေပုံထဲမှာ ရှာလို့ တွေ့ချင်မှ တွေ့တော့မှာကိုး။ ဣမပူ(ရ်)နယ်ဆိုတာ ဘီဟာနယ်နဲ့ အနောက်ဘက်လားနယ် နှစ်နယ်အစပ်မှာရှိတဲ့ ရွာပေါင်း (၂၂) ရွာနဲ့ စုဖွဲ့ထားတဲ့ စော်ဘွားပိုင်နယ်ကလေး ပါ။ ဒီနယ်စော်ဘွားဘီဒိုင်း ဣန္ဒရာ မိုဟန် သင်္ဂရောဟာ တမြန်နေ့ကမှ ကွယ်လွန်ရှာတယ်။ အသက် (၆၃) နှစ်မှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ သတင်းကို စာကြောင်းရေ ငါးကြောင်းလောက်နဲ့ သတင်းစာ တွေက သတင်းတိုကလေးအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ကြတော့ တယ်။

ဒီစော်ဘွားနဲ့ ကျွန်တော် ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက အကြောင်းအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အဘိုးက သူသေရင် ဘဝကူးကောင်းရအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ဗာရာဏသီမြို့မှာ ခေါင်းချမို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ သူ့အလုပ်က တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေရာအမျိုးမျိုးကို လျှောက်သွားနေရသူမို့ ကျွန်တော့် စာသင်ကြားရေး မပျက်ပြားရအောင် ကျွန်တော့်ကို ဗာရာဏသီမှာ အဘိုးနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တယ်။ အဘိုးက ဘင်္ဂါလီတိုလာရပ်မှာ အိမ်တစ်အိမ်ငှားနေတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီအိမ်ကနေပြီး ဘိုင်စကယ်တစ်စီးနဲ့ ကောလိပ်ကျောင်း တက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဟိန္ဒူတက္ကသိုလ်မှာ အင်ဂျင်နီယာနောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတာပါ။ ကောလိပ်က ကျောင်းဆင်းလို့ အားတဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့ ရေချိုးဆိပ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့က နေ့တိုင်း ရေသွားကူးနေကျ။

ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးတဲ့ဆိပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘိုင်စကယ်ပြင်တဲ့ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ့ တွေ့ဆုံနေကျ နေရာပေါ့။ ဆိုင်ကလေးရောက်ရင် ဘီးပေါ်က ဆင်းပြီး စက်ဘီးကယ်ရိယာပေါ်မှာ ညှပ်ယူလာတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေး ကိုယ်စီ ဆွဲကာ ရေဆိပ်လှေကားထစ်တွေက အပြေးဆင်းကြတာပဲ။ ရေက ကျွန်တော်တို့ ချိုးတဲ့အချိန်မှာ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်ပေမယ့် ရေကူးပြီးတယ်ဆိုရင် လူက လန်းဆန်း သွားစမြဲ။ ညနေအေးမှာ တညင်းညင်းတိုက်ခတ်တဲ့ လေပြည်ကလေးကြောင့် စိတ်ကလည်း ရွှင်လန်းမြူးထူးနေကြတာပဲ။ နောက်ကျတဲ့နေ့တွေမှာတော့ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ဟိုကတစ်လုံး ဒီကတစ်လုံး ကောင်းကင်မှာပေါ်လာတဲ့ အလှနဲ့ မလှမ်းမကမ်း မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ မီးပုံက မီးတောက်ရဲ့ ရောင်ပြန်အလှ နဲ့ ပေါင်းပြီး တော်တော်ကြည့်နူးစရာ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ကြည့်နူးခဲ့ရုံပဲတွေ့ကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း စော်ဘွားဘိဒ္ဓိင်း ဣန္ဒရာ မိုဟန် သင်္ဂရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဆုံရုံကိုလည်း

ပြန်သတိရမိတယ်။ တွေ့ဆုံရတာက တကယ်ပြောရရင်တော့ မတော်တဆ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး တွေ့ဆုံရတာပါ။



ဘယ်ရက်ကယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ စောစော ဆင်းရတယ်။ စောစောဆင်းရင် စောစောရေကူးကြတာပဲ။ အဲဒီဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ရေချိုးဆိပ်မှာ လည်း လူတွေက အများကြီး ချိုးနေကြပြီ။ လူများစုကြီးက ဘာသာရေး ယုံကြည်မှုအရ ရေချိုးနေကြတာမို့ နားနှစ်ဘက်လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပိတ်ပြီး ဂါထာ တွေ မန္တရားတွေကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို ထုံးစံအတိုင်း လုပ်နေကြတုန်း စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ ပထမတော့ ဘာမှန်း မသိဘူး။ နောက်အသံကြားရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် ရင်ခေါင်းထိ မြုပ်တဲ့ ရေထဲကနေပြီး “ဘာဘူဝါ - ဘာဘူဝါ” နဲ့ ရေကို လက်နဲ့ပုတ်ကာ အော်နေတာကိုး။

အဲဒီလို အော်နေတုန်း သူရပ်နေတာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ လှေတစ်စင်း ကျောက်ခွဲထားတဲ့ အနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ ရေထဲက ပေါ်လာ တာ မြင်လိုက်တယ်။ ဒီကလေးရေစစ်နေတာလေ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကလေး ရိုရာကို ချက်ချင်း ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်မိတယ်။ ဘာလို့ချက်ချင်း ဒီလိုလုပ်မိ သလဲဆိုတာတော့ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ကလေးအမေရဲ့အော်သံကြောင့်လား။ အားလုံးက ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတာကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲဆို ရေထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် ဒီကလေးကို ဆယ်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ရေထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်ကုန်းပေါ်တုန်းက မြင်လိုက်ရသလို ကလေးက ရှာမတွေ့ဘူး။ နို့ပေမယ့် တစ်နေရာက ရေမြှုပ်ကလေးတွေ ဗလုံစီပြီး ထနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကို ဖွတ်တိုးပြီး ကူးသွားလိုက်ရော။

နို့ပေမယ့် စမ်းမရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အထပ်ထပ်ငုပ်ပြီး စမ်းတာပဲ။ မတွေ့ဘူး။ ကလေးက ရေနစ်ရာက ကူးရင်း ယက်ရင်း လှေအောက်များ ဝင်သွားသလား၊ လှေအောက်မှာ တစ်ခုခုနဲ့ ငြိနေသလား။ ရှာမတွေ့တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသက် အန္တရာယ်ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်၊ ဒီကလေးကို ကျွန်တော် မရရအောင် ဆယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်ထပ်ငုပ်တော့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို အောက်က တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းဆွဲထားလိုက်တာကို ခံရတယ်လေ၊ ကျောက်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးနဲ့ ဆွဲချည်လိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်ရုန်းပေမယ့် ရုန်းလို့ မရဘူး။ မြဲလိုက်တဲ့လက်။ ကျွန်တော်အထက်ကို ပြန်တက်လို့လည်း မရဘူး။ သူ့ကို ဆွဲမ၊ တင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လှည့်တော့လည်း လှည့်မရဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကြောက်လာပြီလေ။ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျတော့ မယ်ကော။ ကျွန်တော်လည်း အားရှိသလောက် ရုန်းတာပဲ။ မရဘူး။ ကြောက်လာလို့ သူ့ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပစ်ဖို့တောင် ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါလည်း မရဘူး။ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေကို ခုပြန်တွေးရင် ခုကြက်သီး ထသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပါ ရေနစ်သေရတော့မှာ မြင်နေရပြီ။ ကျွန်တော့် အားတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့လိုက်လာပြီ။ ကလေးရဲ့ ဆွဲအားကလည်း မလျော့တဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကပါ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲချနေပုံဟာ အချိန်နဲ့အမျှ သူ့ဘက်က အားပိုလာသလိုပဲ။

သူ့ကို ခုနင်ကလေးအထိ ကျွန်တော့်ညီကလေးလို အောက်မေ့ပြီး သူ့အသက်ဟာလည်း ကျွန်တော့်အသက်လိုပဲ အဖိုးတန်တယ်။ မရအရ ကယ်မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ပြီးသား။ ခုတော့ ကျွန်တော်သူ့လက်ထဲ မိနေပြီကော။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သေမင်းလို သူ့ကို ကျွန်တော်သဘောထားလာပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အားထုတ်ခြင်းနဲ့ ကျွန်တော်သူ့လက်က လွတ်ဖို့ ရုန်းတယ်။ နို့ပေမယ့် မလွတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်လက်နဲ့

ခပ်ကြမ်းကြမ်း တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ထိမိတယ်။ ဖမ်းကိုင်လိုက်တော့ ကြိုးကြိုး တစ်ချောင်းခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဒီကြိုးကို ဖမ်းဆွဲရတာပေါ့။

ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သွားတယ်လို့ မသိတော့ဘူး။ သူများပြောပြတာကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးနဲ့ ဆွဲတင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ယော်လာတော့ ရေနစ်နေတဲ့ ကောင်လေး ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဆွဲရင်း တန်းလန်းပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လှေထဲ ထည့်ထား ကြတယ်လို့ ပြောပြတာ နောက်မှ ကြားရပါတယ်။

ကလေးအမေကတော့ ဝမ်းသာပြီး သူ့သား ဘာဘူဝါးကို ဖက်ဖက် ငိုတယ်လေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရေကူးနေကျ အဖော်သုံးယောက်ကတော့ ဘာ စကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ အငေးသား အကြောင်သားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘေး မှာ ရပ်လို။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုအကြာကြီး ဖြစ်ကြရတော့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောနိုင်ကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ဒီနေရာက ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ လည်ပင်းမှာ ပင်စိမ်းပန်းကုံး ဆွဲထားတဲ့ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်လက်နှစ်ဘက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အလွန်ဝမ်းသာတဲ့ ရယ်ပြုံးခြင်းမျိုးနဲ့ ရယ်ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူလည်း အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလေတော့ ပါးစပ်က စကားပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိတော့ ဒီလိုပဲ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ အတော်ကြာတော့မှ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်နေသူက “မင်းသိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ သူငယ်ပါလား။ ခု မင်းကယ်လိုက်တာ ငါ့သားအသက်ပေမယ့် ငါ့အသက် ကယ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ” တဲ့။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လိပ်စာကို သူ့ရေးယူတယ်။ “မင်း ငါ့သား အသက်ကို ခုလို ကယ်လိုက်တော့ မငင့်ကျေးဇူးတွေ ငါဆပ်လို့မကုန်တော့ဘူး” လို့ ပြောပြီး သူဟာဏီမပု(ရ်)က စော်ဘွားဘိန္နဲရား ဣန္ဒရာ မိုလာနံ သင်္ဂရာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ “ငါ မင်းကို ငါ့သားအရင်းလို

အောက်မေ့ပြီး မင်းအကျိုးစီးပွားအတွက် ငါတတ်နိုင်တာ ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးမယ်နော်” လို့လည်း ပြောရှာတယ်။

* * *

အဲဒီကစပြီး နှစ်တွေ အကြာကြီးနေတော့ ကျွန်တော့်ဘဝလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းကုန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဒါက တစ်ကိစ္စပါ။ တိုတိုပြောရရင် နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ကျွန်တော်စာမေးပွဲကို နှစ်နှစ်ဆက်ပြီး ကျတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကျောင်းထွက်ပြီး လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းတွေဘက်ဦးလှည့်ကာ အဲဒါတွေပဲ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ လူထုဘက်တော်သာ၊ လူထုကောင်းစားရေးကို လုပ်ဆောင်နေတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းသမားကြီးတစ်ယောက် နေချင်း ညချင်းဖြစ်လာတော့တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်ဒီဘဝ ရောက်လာတာ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲက ကလေးကို အသက်ကယ်ရာက စခဲ့သလားလို့ ပေါ့။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းတွေက ဆေးရုံတစ်ရုံဆောက်ဖို့အတွက် ရန်ပုံငွေ ရှာကြတယ်လေ။ အလှူငွေခံရင်း တစ်နေ့တော့ စော်ဘွားဆီ စာရေးပြီး ငွေအလှူခံဖို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ကျွန်တော်ခေါင်းထဲဘွားခနဲ ရောက်လာတယ်။ ပထမတော့ နည်းနည်းအားနာနေတယ်။ စော်ဘွားက ကျွန်တော့်ကို မေ့ချင်မေ့နေမှာလို့ အောက်မေ့တာကိုး။ မေ့နေပြီဆိုရင် ကျွန်တော်စာရေးတာ စွဲမှာ မဟုတ်ဘူးဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် စမ်းကြည့်တာပေါ့။ မေ့ချင်မှလည်းမေ့မှာ၊ မမေ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သူဆီက အလှူငွေ ခပ်များများ ရနိုင်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စာကောက်ရေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲလို့လည်း သူ့သတိရအောင် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြီးဖော်ရေးလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ စော်ဘွားဆီက ငွေ (၅၀၀) ကျပ် တန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်အပြင် ကျွန်တော် တခြားဘာအကူအညီများ သူ့ဆီက လိုသေးသလဲ၊ လိုရင် ပြောပါဆိုတဲ့ စာကလေး

တစ်စောင်လည်း ပါလာလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က အလှူငွေ ဒါလောက်များများရလိမ့်မယ်လို့ သူ့ဆီက မမျှော်လင့်မိတာအမှန်ပါ။

သူက ဒီလိုရက်ရောပြီး နောက်ထပ်လည်း ဖိတ်ကြားလေတော့ တခြားအလှူအတန်းကိစ္စတွေ ပေါ်လာတိုင်း ကျွန်တော်စာရေးရေးပြီး အလှူခံတော့တာပေါ့။ အလှူခံတိုင်းလည်း စော်ဘွားက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ရှာဘူး။ အလှူထည့်တာ၊ ငွေပို့တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဒီစော်ဘွားတစ်ယောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ချင်သမျှ လူမှုရေးကိစ္စတွေအတွက် အပိုင်စီးထားမိပြီလို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကျွန်တော်က ကိုယ့်အသင်းအဖွဲ့အတွက်သာမကဘူး။ သူများအသင်းအဖွဲ့တွေအတွက်ပါတောင်မှ စော်ဘွားကို ငါပိုင်တယ်ကွ ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ အလှူခံပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အလှူခံတိုင်းလည်း ထည့်တာချည်းပဲ။ မကြာခင်ကတော့ စော်ဘွားဟာ အရင်ကလောက် ရက်ရောတဲ့ပုံစံ မတွေ့ရဘဲ သူပို့ပေးတဲ့ငွေတွေဟာ နည်းနည်းလျော့နည်းလာတယ်။ မထည့်ဘူးတော့ မရှိပါဘူး။ နည်းပေမယ့် ကျွန်တော်ကသာ အလှူခံရင် ထည့်တာချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလို သူ့ဆီက အလှူငွေခံလို့ လူထုကောင်းစားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ သူအကူအညီပေးခွင့်ရတယ်။ လူထုနဲ့ နီးစပ်မှု ရစေတယ်လို့ ကျွန်တော်က အောက်မေ့ပြီး အားနာစိတ် တစ်ခါမှ မဝင်မိဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက် သူ့ကဗျာကလေးတွေ ပုံမနှိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့ စော်ဘွားကို ဒီအတွက် ငွေကြေးအကူအညီပေးပါဦးလို့ တောင်းမိတာပေါ့။ တစ်ခါတော့လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲသေဆုံးသွားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် အိမ်ကို ငွေပို့ပေးပါဦးလို့ စာရေးသေးတယ်။ ကျွန်တော် တွက်တာက ကျွန်တော် သူ့သားအသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တာဟာ ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စ၊ အလှူထည့်ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းမှုတွေမှာ ကျွန်တော်သူ့ကို အားနာနေစရာ မလိုဘူး။ တိုက်တွန်းခွင့်ရှိတယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်လေ။

ကျွန်တော်တစ်ကြိမ် အလှူခံတဲ့အခါ သူ့ဆီက ဘာပြန်စာမှ မရဘဲ ဖြစ်နေတော့ အံ့ဩလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ကျွန်တော်အဲဒီတုန်းက တောင်းတဲ့ အကူအညီကတော့ ဗာရာဏသီက နာမည်ကျော်ဂိတပညာရှင်တစ်ယောက် ကင်ဆာရောဂါခံစားနေရလို့ ငွေကြေးကူညီဖို့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်က ဒုတိယ စာတစ်စောင်ရေးပြန်တယ်။ ဒါလည်း ပြန်စာမလာဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ်ထဲ တော်တော်ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးက စော်ဘွားဆီကတော့ သေချာမှာပဲလို့ တွက်ပြီးသားကလား။ ခုတော့ အထင်နဲ့ လက်တွေ့က တလွဲစီ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် တော်တော် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ သတ္တဝါလို့ပဲ ရေရွတ်ပြစ်တင်မိတယ်။ စော်ဘွားရင့်မကြီးလို လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ပေါ် တင်ရှိတဲ့ကျေးဇူးတရားကို သူ့အပြေအလည် ပေးဆပ်ပြီးပြီ လို့ထင်လို့ တော်ရောလားပေါ့။

ကျွန်တော် ဒါကြောင့် သူ့ကို မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်း အံ့ဩစရာတွေ တစ်ပုံကြီးက ကျွန်တော်ကို စောင့်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာတော့ အဲဒီအံ့ဩစရာတွေကို ကျွန်တော် တွေ့တော့တာပဲ။ တွေ့ပုံက ကျွန်တော် မာဇပူ (၆) ကို မီးရထားနဲ့ အသွားမှာ မီးရထားခေါင်းတွဲပျက်တော့ လမ်းဘူတာတစ်ခုမှာ ရထား ရပ်နေရတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်ဘူတာမှာပျက်နေတာလဲလို့ သိချင်လို့ ဘူတာဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်လိုက်တော့ ‘ဏီမပူ (၆)’ တဲ့။ ကျွန်တော် ဒီ နာမည်တွေ လိုက်တော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ရထားပေါ်ကလည်း ချက်ချင်း ဆင်းချလိုက်တယ်လေ။



အကြာကြီးလိုက်ရှာတော့ ကျွန်တော်ရှာချင်တဲ့ဆီ တွေ့ပါရော၊ စော်ဘွားရဲ့ နန်းတော်ကို မြင်ရပါပြီ။ နန်းတော်က အုတ်နန်းတော်ပါ။

ဒါပေမယ့် ပျက်စီးနေလိုက်တာ အကောင်းဆိုလို့ အခန်းနှစ်ခန်းလောက်ပဲ လူနေလို့ ရတဲ့ပုံ ရှိပါတော့တယ်။ နန်းတော်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေက ပြိုကျကွဲ အက်လို့ နေပါပြီ။

ကျွန်တော်က အော်ခေါ်တယ်။ အသံအက်ကွဲကွဲတစ်သံက ပြန်ထူးပြီး အသက်ကြီးလို့ ကိုင်းနေတဲ့လူအိုတစ်ယောက် တုတ်တစ်ချောင်းကို အားပြုကာ ကျွန်တော်ရှိရာကို ထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အသံတိုးတိုးနဲ့ “ကျုပ်ကို စော်ဘွားကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့တော့၊ စော်ဘွားကြီးဆိုတာ မရှိတော့တာ ကြာပါပြီ၊ ခုဟာက ဘီဒိုင်း ဣန္ဒရာ မိုဟန် လူဆင်းရဲတစ်ယောက်သာပါ” တဲ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြောလိုက်တယ်။ စော်ဘွားကြီး မျက်စိဟာ အင်မတန် မွဲနေပါတယ်။ မကွယ်ရဲတစ်မည်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတုန်းက ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ရော၊ စော်ဘွားကြီးဟာ လက်ကတုတ်ကို လွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အမေးမရ လှမ်းဖက်ရှာတယ်။ နောက် မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး “သားရယ်” လို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ခေါ်တယ်။

“စော်ဘွားကြီးရဲ့ သားအရင်းကော၊ ခုဆို လူပျိုကြီးဖြစ်ရော့ပါနော်” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ -

စော်ဘွားကြီးက စကားမပြန်နိုင်ရှာဘူး။ ပြီးမှ သူ့မြင်သမျှ မျက်စိနဲ့ မျက်ရည်တွေ ဝေနေရင်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး “ကျုပ်တို့ သားကို သေမင်းက ခေါ်သွားပြီလေ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ရေနစ်ခဲ့လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ပေမယ့် နောက် (၂) လ အကြာမှာ သေမင်းနောက် ပါရရှာတယ်” တဲ့။

ကျွန်တော် အင်မတန် အံ့ဩသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကယ်ခဲ့တဲ့ ကလေးက မရှိတော့ဘဲကိုး။ ကံကြမ္မာများကလည်း တယ်ဆန်းကြယ်ပါ ကလား။ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲတုန်းကတော့ ရေနစ်လို့ မသေဘဲနဲ့ ဒီနောက်မှ မကြာ မတင် တခြားဝေဒနာနဲ့ သေရှာရတယ်လို့ပဲ။ ဒါနဲ့ များတောင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိလှတဲ့ ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ အလှူခံနေတာ

ဘယ်လောက်များ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော်ပါလဲ။ ငွေအလှူခံတဲ့ စာတိုင်းမှာလည်း သူ့သားကယ်ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်ဂုဏ်ဖော်ဖော်ပြီး ရေးခဲ့မိသေးတယ်။ ဘယ်လောက်များ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကျွန်တော်ပါလဲ။ ဒီစော်ဘွားကြီးဟာ တကယ် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါကလား။ စော်ဘွားမဟုတ်ဘူး။ တရားသဖြင့် အုပ်စိုးတဲ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ စိတ်နှလုံးမျိုးပါကလား။

ကျွန်တော်သာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးပြုမှုလေးတစ်ခုအတွက် ပေးမကုန်ဆပ်မဆုံး တောင်းခံနေသူပါကလား။

ကနေ့သတင်းစာမှာပါတဲ့ နာရေးသတင်းတိုကလေး ငါးကြောင်းဟာ ဒီကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ဘဝနိဂုံးပါပဲ။ ကဲ - ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲဖို့ ကောင်းပါသလဲ။

ဒါကြောင့် ဒီလိုစိတ်နှလုံးကြီးမြတ်တဲ့ ဘုရင်မင်းတရားရဲ့အကြောင်း တခြားလူတွေ သိပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ဒီဝတ္ထုကို ရေးခြင်းပါ။ နို့ပေမယ့် ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော်စော်ဘွားကြီးအပေါ် ဆိုးသွမ်းပြုမှု မိတာတွေတော့ ကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး ထင်ပါတယ်။

[၁၉၆၂ ခု မတ်လ (၄) ရက်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၈၃) ၊ အမှတ် (၉) ပါ ရာမပဒ ချောင်ဒရီ ရေးတဲ့ ဘင်္ဂါလီဝတ္ထုတို The King ကို အမိတာဘ ဘာဆုရေး က ဘာသာပြန်ပါတယ်။]



ဆာတီကုန်း

[တောင်တွင်းရွှေပြည် မဂ္ဂဇင်း ၊ ၁၉၈၄]



မာရသီ ဝတ္ထုတို

ရေးသူ - အက(စ်) ဂျီ မာလဂျီ

ကျွန်တော်တို့ ရွာနဲ့ ချောင်းရိုးကြားမှာ ကုန်းမိုးမိုး မြေတစ်ကွက် ရှိတယ်။ ဒီမြေကွက်ကြီးဟာ အကျယ်ကြီး ပေမယ့် ဘယ်သူပိုင်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာမှလည်း နိုက်ပျိုးတယ် ရယ်လို့ မရှိဘူး။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း မြေလုပ်ကြီး

အဖြစ်နဲ့ တွေ့ရတာပဲ။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှမစိုက် ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲက ကလေးတွေက ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပြေးလွှားကစားချင်ရင် ဒီကုန်းမြေကြီးဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီကုန်းကြီးက ချောင်းဘက်ကို ဆင်းမယ်လို့ သွားရင် လမ်းမှာ ဧရာမလက်ခုပ်ပင်

ဆာတီကုန်း

ကြီး တစ်ပင် ရှိတယ်။ ပွင့်တဲ့အချိန်မှာ လူ့မစင်ခြောက်စော် အလွန်နံ့ပေမယ့် အသီးသီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကစားရ ခိုးလုပ်ရတာမို့ ကျွန်တော်တို့က တပျော်တပါးကြီး လူအုပ်နဲ့ သွားပြီး လက်ခုပ်သီး ခူးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် တည်း ခိုးပျောက်ရှာရင်း ဒီအပင်နားရောက်ရင် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီကုန်းပေါ်က တခြားအပင်တွေကို ကျောက်ခဲနဲ့ ပစ်လား ခတ်လား လက်ဆော့ပုံပေမယ့် ဒီအပင်

ကိုတော့ မထိရဲပါဘူး။ တစ္ဆေ ကြောက်လို့ သာမက အပင်ခြေရင်း ကျောက်ပြား ကြီးပေါ်က လက်ဖဝါးရာကြီးကြောင့်ပါ။

* * *

ဒီကုန်းကို ရွာက ဆာတီကုန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိတဲ့ အရွယ်ကစပြီး ခုထက်ထိ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မစိုက်ပျိုးကြပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုသော အစွဲအလမ်း ကြောင့် ခုလို မြေလပ်ထားတယ်ဆိုရင်လည်း တင်တာ၊ ပသတာမျိုး၊ ရိုသေသမှု ပြုတာမျိုး ရှိသင့်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလည်း မရှိကြဘူး။ နေ့အချိန်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ သူသူ ငါငါ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြတာပဲ။ အဲ - ညအချိန်ဒီကုန်းမြေကို ဖြတ်သွားဖို့ကျတော့ တချို့ကလည်း တစ္ဆေ ကြောက်သတဲ့၊ မဖြတ်ဝံ့ကြဘူး။ တချို့ကတော့လည်း မကြောက်ပါဘူး။ သွားလာနေကြတာပါပဲ။

ဒါအပြင် ရွာထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်လည်း ရှိသေးရဲ့။ အဲဒါကတော့ အဘွားကြီး ယမုံနာနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့။ သူက ကျွန်တော်တို့ ကုလားထုံးစံအတိုင်း သူ့နဖူးမှာ လင်ရှိမိန်းမတွေမှ တို့လေ့ရှိတဲ့ ဆေးမှတ်တို့ ထားပေမယ့် သူ့ယောက်ျားအဘိုးကြီး ရာမူလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ သိတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီအဘွားကြီးဟာ သူ့တဲကလေးထဲမှာ သူ့ တစ်ယောက်တည်း နေရတာပဲ။ မိုးလင်းကမိုးချုပ် တကုပ်ကုပ် လုပ်စရာ ရှိလည်း လုပ်နေတယ်။ တောဆုံကနားသွားစရာရှိလည်း တဲကလေးပိတ်ပြီး သွားတာပဲ။ သူ့အပြင် ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီအဘွားကြီး လင်သေ မှဆိုးမများတို့ တဲ့ဆေးကို မတို့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က အဘိုးကို မေးဖူးတယ်။ “အဘွားကြီး ယမုံနာရဲ့ ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ အဘိုးရဲ့၊ ရှိလို့လား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ “တခြားမှာ ရှိတယ်။ ကလေးဆိုတာ ဒါမျိုးတွေ မမေးရဘူး။ နောက်မှတ်ထား” တဲ့။

အဲဒီအရွယ်တုန်းက ‘တခြား’ ဆိုတာ ဘယ်ကို ပြောတာမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်လာတော့

မှ သိရတယ်။ သိတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရတာပါ။ သိရပုံက ဒီလိုလေ -

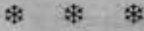
ပြီးခဲ့တဲ့ကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ် ထပ်ခိုးကလေးကို ရှင်းတယ်။ ရှင်းတော့ စာအုပ်တွေ ဖုံးတက်နေတာ အများ ကြီး တွေ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်လည်း ကြီးနဲ့ စည်းရက်တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကြီးကို ဖြေကြည့်လိုက်တော့ “အများဖတ်ရန် မဟုတ်” လို့ စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတယ်။ ဒီလို ရေးထားတော့ ဖတ်ချင် စိတ် ပေါက်လာတာပေါ့။ ဘာမှ မရေးရင် ဖတ်ကြည့်ကောင်းမှ ကြည့်မိမယ်။ စာအုပ်ကို လှန်လိုက်တော့ -

‘ဆာတီကုန်း အဖြစ်အပျက်’ လို့ ခေါင်းတပ်ထားတဲ့စာကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အပြီး ဖတ်လိုက်တာ ဆာတီကုန်းမှာ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မစိုက်တဲ့ကိစ္စ၊ အဘွားကြီး ယမုံနာ လင်မရှိဘဲနဲ့ သူ့နဖူးမှာ အိမ်ထောင်သည်မရဲ့အမှတ် ‘တာလစ်’ ခြယ်ထားတဲ့ ကိစ္စ နှစ်ခုစလုံးကို တစ်ခါတည်း နားလည်သွားခဲ့ရတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထား တာကတော့ -

အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး ဗြိတိသျှလက်အောက် ရောက်သွားတော့ အရှေ့ အိန္ဒိယကုမ္ပဏီရဲ့ လက်ထဲကနေပြီး ဝိတိုရိယဘုရင်မက အုပ်ချုပ်ရေး လွှဲပြောင်း ယူလိုက်တဲ့အခါ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုဟာ ဘာမဆို တရားဥပဒေနဲ့ အညီသာ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲလည်း ငါတို့ ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကျူးလွန်မိရင် အဲဒီအဖြစ်နဲ့ အညီ လက်ညှိုးမကောင်းလက်ညှိုး၊ လက်မ မကောင်း လက်မ ဆိုသလိုသာ အပြစ်ပေး ခံရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဟိုတုန်းက လူတွေက ဒီခေတ်မှာလို မှုခင်း မျိုးစုံနဲ့ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက် ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျေးရွာတွေမှာဆိုရင် ရွာခေါင်းဆောင် ရွာလူကြီး၊ ရွာသူကြီးတွေကပဲ အုပ်ချုပ်ပြီး အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ တွေကို လူကြီးသူကြီးတွေကပဲ ဖြေရှင်းပေးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆာတီတားဆီး ပိတ်ပင်ရေးဥပဒေကိုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာစေပါတယ်။

ဆာတီဆိုတာက လင်သေတဲ့အခါ မယားပါ လိုက်သေရတဲ့ ထုံးစံကို ခေါ်ပါတယ်။ လင်သေသွားတဲ့အခါ ကျန်ရစ်တဲ့ဇနီးမယားက သေသူ သူ့လင်ကို အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးလို့၊ အင်မတန် သစ္စာရှိလို့ သူ့သေမှုဖြင့် ငါလည်း မနေရစ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး လင်အလောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတဲ့ မီးပုံထဲကို သူပါ ခုန်ဆင်း လိုက်သေတဲ့လေ့ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ဥပဒေနဲ့ ဇွတ်ပိတ်ပင်ထားမြစ်ပါတယ်။ ဒီဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခဲ့ရင် ကျန်ရစ်သူဆွေမျိုးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူခြင်း ခံရမယ်လို့လည်း အတိအလင်း ဖော်ပြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆာတီလုပ်တဲ့ မိန်းမရယ်လို့ မရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေပြီး ဗြိတိသျှခေတ်မှာ ဆာတီဟာ မကြားရသလောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။

နို့ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ရွာထဲက အဘိုးကြီး ကိရူးရဲ့ဇနီး ဘီမိက သူ့ယောက်ျားသေတော့ သူက ဆာတီလုပ်မလို့တဲ့။ ဘီမိဟာ အဘိုးကြီးရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပါ။ ပထမ မယား သေဆုံးသွားလို့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာမို့ ဘီမိက အဘိုးကြီးထက် အသက်အများကြီး ငယ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးအသက်ရှိစဉ်က သူတို့အိမ်ထောင်ဟာ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင် မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးက အဘိုးကြီးကို အမြဲတမ်း စွဆောင့်ရန်လုပ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်၊ အဘိုးကြီးက သိပ်အေးတယ်။ မနက်လင်းလာလို့ ဘုရားပါ ဝတ်ပြုပြီးတယ်ဆိုရင် ဂန်ဂျာ (ဆေးခြောက်) ကလေးနဲ့ မှိန်းရင်လည်း နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းနာထလို့ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးပြီး မှီအုံးပေါ် မှောက်ရင်လည်း နေမယ်။



သူ့မိန်းမ ဘီမိကတော့ အဘိုးကြီးနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်၊ ရွာထဲဆို ဘီမိနဲ့ ရန်မဖြစ်ဖူးတဲ့လူ မရှိသလောက်၊ ဘီမိရန်လိုတာကို ရွာနီး ချုပ်စပ်ကတောင် သိကြတယ်။ သူ့ကို တစ်ခွန်းပြောရင် သူက ဆယ်ခွန်း

ပြန်ပြောရမှ။ လူစွာသလောက်၊ နှုတ်သီးကောင်းသလောက် လယ်ထဲယာထဲ ကျတော့လည်း အလုပ်အကိုင် အလွန်ဖြစ်တယ်။ အုန်းပင်တက်ရဦးမလား၊ မိန်းမပေမယ့် အုန်းသီးတွေကို ခြွေချနိုင်တယ်။ လွတ်နေတဲ့ နွားကို လိုက်ဖမ်းရဦးမလား။ ချိုကနေကိုင်ပြီး ချက်ချင်းမိလာခဲ့အောင် ဖမ်းနိုင်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဒါတွေက သူစိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့အခါမှပါ။ သူဒေါ်ကန်နေရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကိုင်တွယ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့ ရှိဗာဂူရုပ်ကိုတောင်မှ သူက ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂူရုပ်က ကျွန်တော်တို့ ရွာကို ဝါတွင်း (၄) လစလုံး လာပြီး အဘိုးကြီး ကိရူးအိမ်မှာ နေလေ့ ရှိတယ်။ ဂူရုပ်က ရယ်စရာ မောစရာပြောတတ်တဲ့လူ၊ တစ်ခါက ဘီမိကို သွားနောက်လိုက်မိလို့တဲ့၊ ဘီမိက ပါးထရိုက်သတဲ့လေ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး။ ပြီးတော့ ဘီမိက သူ့ယောက်ျားကြီးကို တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ လည်း မြတ်နိုးခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခု ဒီယောက်ျားအဘိုးကြီး သေသွားတော့ လင်ကို အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ မယားမျိုးလို လင်အလောင်းပေါ်ထပ်ပြီး လင်နဲ့အတူ လိုက်သေမယ်လို့တဲ့။ ကြားတဲ့လူတိုင်းက အံ့သြနေကြတယ်။

အဘိုးကြီး ကိရူးသေတယ်၊ သူ့မယားကလေး ဘီမိက ဆာတီလုပ်မယ်လို့တဲ့ဆိုတဲ့သတင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားတော့ ကြားကြား သမ္မုက အဘိုးကြီးသေတယ်ဆိုတာက မာလည်းမမာ၊ အသက်လည်းကြီးလှပြီမို့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ကြပေမယ့် ဘီမိရဲ့သတင်းကိုတော့ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေကြတယ်။ ရွာမှာကလည်း ဝိတိုရိယဘုရင်မ အစိုးရဆိုပေမယ့် တကယ်အုပ်ချုပ်တာက ရွာသူကြီး ဒါဒါပန်ဆေ မဟုတ်လား။ ရွာထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့တာဝန်။ ဘီမိသတင်း သူကြီးကြားတော့ သူကြီးက လန့်များတောင် လန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ရွာဆော်ကို “ဘီမိသွားခေါ်စမ်း၊ ငါက ခေါ်တယ်လို့ ပြော” ဆိုပြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘီမိ သူကြီး ရှေ့ရောက်လာပါပြီ။ သူကြီးက မှီအုံးတစ်ခုပေါ်မှီရင်း ထိုင်နေတယ်။ ဘီမိက ထရံနား မျက်နှာအောက်ချပြီး ရပ်နေလျက် -

“ဘီမိ - ငါကြားတဲ့သတင်း အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းဆာတီလုပ်မယ်လို့ တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြန်စဉ်းစားဦး၊ အခုသာ ညည်းရဲနေတာ။ မီးပုံကြီးနဲ့ မီးတောက် တွေကိုလည်း မြင်ရော၊ ငါဆုံးဖြတ်မိတာ မှားပြီ ဖြစ်မှာ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်မှာပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ ညည်း ငါ့စကား နားမထောင်နဲ့ဦး၊ တို့ရွာရဲ့ မျက်နှာတော့ ထောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဆာတီဥပဒေကြီးကလည်း အတင်းအကြပ် ရှိနေတာ။ ညည်းက ညည်းဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ရင် ညည်း ယောက်ျားရဲ့ညီ ရာမက ညည်းအတွက် အစိုးရအဖြစ်ဒဏ် ဝင်ခံရမှာပဲ။ ရှေးတုန်းကတော့ ပက်ရှုဝါတွေ သေရင် သူတို့ဇနီးမယားတွေဟာ အဲဒီ လင်အလောင်း သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ မီးပုံပေါ်မှာပဲ သေလိုက်ကြတာပဲ။ သူတို့ဝိညာဉ် ငြိမ်းချမ်းပါစေ။ ညည်းက ညည်းကိုယ်ညည်း ဒီမိန်းမတွေလို လုပ်မယ် စိတ်ကူးတာ မှတ်လား။ အဲဒီ ပက်ရှုဝါမယားတွေဟာ တချို့ခုန်ဆင်းမယ် လုပ်ပြီးမှ မီးပုံကြီး ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာကိုမြင်တော့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးကြတာတွေ အပုံကြီး”

“ကျွန်မ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ညည်းကို ငါစမ်းရမလား”

သူကြီးက ရွာခေါင်းကို ရွာထဲသွားပြီး ဘီမိရဲ့မတ် ရာမုနဲ့ လူကြီး တချို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။



လူကြီးတွေအားလုံး ရောက်လာကြတော့ သူကြီးက ရွာခေါင်းကို မီးခွက်တစ်ခု ယူခဲ့လို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ မီးခွက် ရောက်လာတော့ မီးထွန်းခိုင်းတယ်။ မီးတောက်လာတော့ ဘီမိရဲ့လက်ကို မီးတောက်ပေါ်မှာ ဖြန့်အထားခိုင်းပြီး လက် မီးနဲ့ မြှိုက်ထားတာကို တစ်က နေပြီး တစ်ရာအထိ

ပါးစပ်က ရေတွက်ပါတယ်။ ဘီမိက နည်းနည်းမှ မတွန့်ပါဘူး။ ရာမုနဲ့ ရွာလူကြီးတွေလည်း အံ့သြလို့ပေါ့။ အဲဒီမှာ သူကြီးက ညည်းသတ္တိကောင်း တာပဲလို့ ချီးမွမ်းလိုက်တယ်။

သူကြီးက မိန်းမထူး မိန်းမမြတ်တွေရဲ့အလုပ် ဒီဆာတီလုပ်မယ် အခမ်းအနားအတွက် အထူးဗြဟ္မဏတစ်ပါးကို ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိတဲ့မြို့က ပင့်တယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က လူတွေကိုပါ ဒီဆာတီကို လာကြည့်ဖို့လည်း ဖိတ်ကြားလိုက်တယ်။ လူတွေက လာကြတာပေါ့။ ဒီအသုဘကို ကျေးရွာတွေ အများကြီးက လာပါတယ်။ မသာချတော့တရားစာတွေကို ရွတ်ပြီး ပရိသတ် က လိုက်တယ်။ ဘီမိကတော့ သူ့ယောက်ျားအလောင်းကို ထမ်းသွားတဲ့ လူတွေ နောက်က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်လာတယ်။ တရားစာရွတ်တဲ့ အဖွဲ့ကလည်း တညီတညာတည်း ရွတ်ရင်း လိုက်လာကြပါတယ်။ ရှိဗာ ဂုရုပ်က အဲဒီနေ့က စည်ကို တီးလိုက်လာတာပါ။ နို့ပေမယ့် သူတီးတဲ့ စည်သံက တရားသံနဲ့ မကိုက်။ စည်းချက် မကျဘူး။ ကပေါက်ချိကပေါက်ချာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို သူကြီးက သတိထားမိတော့ “ဂုရုပ် - စည်းချက် မှန်အောင်တီး” လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်တယ်။ ဂုရုပ်လည်း ဂရုစိုက်ပြီး စည်ကို စည်းချက်ကျ ပြင်းပြင်းကြီး တီးလိုက်လာပါတယ်။



ကျွန်တော်တို့ ရွာနားက ကုန်းမြေကို သင်္ချိုင်းမြေလို့ပဲ သတ်မှတ် ထားပါတယ်။ အဲဒီမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ထင်းပုံကို ပုံထားတာပါ။ ကီရူးရဲ့ အလောင်းကို ထင်းပုံပေါ်လည်း တင်ပြီးရော၊ မီးစဉ်ကြပါတယ်။ မီးဟာ တဖြည်းဖြည်း တောက်လာပြီး အရှိန်ရစ ပြုလာပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဘီမိက ထုံးစံအတိုင်း မီးပုံကို ငါးပတ်ပြည့်အောင် လှည့်ပတ်တယ်။ စာရွတ်တဲ့ အဖွဲ့ကလည်း သံပြိုင်ရွတ်မှုကို အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် လုပ်လာချိန်မှာ အလောင်းကို ရှို့မြှိုက်နေတဲ့ မီးတောက်ကြီးတွေကလည်း ကြီးကြီးလာလိုက် တာ ကြည့်နေတဲ့လူတွေ ကြောက်လန့်လာတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာပြီ။ အဲဒီမှာ ဘီမိက သူမိပုံထဲ ခုန်ဆင်းသေမယ်ဆိုတာကို လာကြည့်ကြတဲ့

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ အလယ်က ထွက်ခဲ့ပြီး သူ့မတ် ရာမူနဲ့ သူ့ရဲ့မိန်းမ ယမုံနာကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စည်တီးနေတဲ့ ဂူရပ်ဆီကို ပြေးတဲ့ ပြီးဂူရပ်ကို အတင်းဝင်ဖက်ရင်း “လာဟဲ့လူယုတ်မာ၊ ငါ့လင်ကို နင် ငါ့ အသတ်ခိုင်းပြီးတော့ ခုတော့ သစ္စာဖောက်တယ်” လို့ တအားအော်တယ်။ အော်ရင်းဂူရပ်ကိုပါ ဖက်ဆွဲခေါ်သွားကာ မီးပုံထဲ ချန်ချသွားပါတယ်။ ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း တစ်ခါတည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ နောက်တော့ ထွက်ပြေးကြတာနဲ့ လူစုကွဲသွားပါရော။ အစိုးရက ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းရေး လုပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့တော့ ရာမူလည်း ကြောက်ရှာတာနဲ့ အိမ်က ပျောက်သွားပါရော။ အဲဒီကတည်းက ရာမူကို တွေ့တဲ့လူရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ နောက်တော့ ပါးစပ်သတင်းက ရာမူဟာ ဘာလဝမ်သူပုန်ထဲ လိုက်သွားပြီး တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျသွားပြီတဲ့။ နို့ပေမယ့် ဘယ်သူက ဘာ ပြောပြော ယမုံနာက မယုံပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့နဖူးမှာ သူ့ယောက်ျား ရှိတယ်ဆိုတဲ့ လင်ရှိမိန်းမအမှတ်အသားကို အမြဲတမ်း ကိုထားပါတယ်။ အဘွားကြီးဟာ ခုဖြင့်အသက်ကြီးလှပါပြီ။ နို့ပေမယ့် တကုန်းကုန်းနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တစ်နေ့တော့ သူ့ယောက်ျား ပြန်လာမယ်လို့ မျှော်ရှာတုန်း။

ဆာတီကုန်းကတော့ ဘီမိ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ကနေ့ထက်ထိ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ စိုက်ခြင်းပျိုးခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ မြေလပ်မြေလွတ်အဖြစ်နဲ့ ထားလိုက်ကြပါတော့တယ်။

[၁၉၅၈ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၆) ရက်ထုတ် အိန္ဒိယရုပ်စုံ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ် အတွဲ (၇၉) ၊ အမှတ် (၇) ပါ အက်(စ်)ဂျီမာလရှိရဲ့ ဝတ္ထုကလေး The Field of Sati ကို ဘာသာပြန်ပါတယ်။]



ဆုတောင်းပြည်

[မြဝန်းဆရာ မဂ္ဂဇင်း၊ ၅၆၊ ၁၅၈၇]



ဆုတောင်း ပြည့်

“ကျုပ်တို့ ဗြဟ္မဏဆရာကြီး မလာသေးဘူးလား”
 လို့ အဘွားက မေးတော့ အဘိုးက - “ဗြဟ္မဏဆရာကြီး
 က ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ” လို့ ပြန်မေးပါတယ်။ “ဘုရားဖူးသွား
 တော့ ဆုတောင်းပြည့်အောင် စပယ်ရှယ်ပုဂ္ဂာလုပ်ခိုင်း
 မလို့လေ” တဲ့။ “အံမာ - ဘုရားဖူးကဖြင့် သွား
 ဖြစ်မယ်၊ မသွားဖြစ်မယ် မသေချာသေးဘူး။
 ခင်ဗျားက စပယ်ရှယ်ပုဂ္ဂာလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံဖြုန်းဦး
 မလို့လား” လို့ အဘိုးက ငေါက်ပါတယ်။ အဘွား
 က “သွားမှာပေါ့၊ ဘာလဲ၊ တော်က စရိတ် မပေး
 ချင်ဘူးလား။ တော် မပေးချင်နေ၊ ကျုပ်သားတွေက
 ပေးလိမ့်မယ်” တဲ့။

“ဘုရားဖူးသွားမှာမျိုးတော့ မင့်သားတွေကလည်း
 ဒါလောက် ပိုက်ဆံကုန်ခံမယ် မထင်ပေါင်ဗျာ။ မင်းဟာ
 တစ်နှစ်တစ်မျိုး ပိုက်ဆံကုန်ပေါက် စိတ်ကူးရတတ်တယ်။
 အိမ်မှာကို မနေချင်ဘူး”

“အံမယ် - ဒီအိမ်က အိမ်မှုကိစ္စတွေကို နှစ်
 ပေါက်အောင် ဘယ်သူများ လုပ်နေတယ်မှတ်သလဲ” လို့

မေးရင်း အဘွားက ဒါနဲ့အားမရသေးဘူး။ ထိုင်ရာက ငေါက်ခနဲထပြီး အဘိုးမျက်နှာ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း အသံကုန် ကုန်းအော်တော့ အဘွားအသံကို တစ်အိမ်လုံး ကြားကုန်တာပေါ့။ အဘွားက “အေးပါ။ ကျုပ် သားတွေက ကျုပ် ဘာရောချလစ်ဘုရားဖူးသွားမှာကို ကျုပ်အပေါ် တော်လိုပဲ တွန့်တိုကြ နဲ့မြောကြရင်လည်း သမက်ကောင်းလေးတွေ ရလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ မမျှော်လင့်ကြနဲ့ပေါ့။ သူတို့သမီးတွေက အင်္ဂလိပ်စာသင်ပြီး ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီး နေကြတာတွေ၊ အလကားအကောင်မျိုးတွေနဲ့ ကြိုက်မလာအောင် ဘုရားသခင် စောင်မမှ ရမယ့်အစားတွေ၊ ခုတောင် ဒီကောင်မလေးတွေ လင်ပေးစားချိန် လွန်နေပြီ” တဲ့။

ကျွန်မတို့အဘွားက ကျွန်မအစ်မ ရာဒါကို အိမ်ထောင်ချပြီးကတည်းက ဒီဘုရားဖူးသွားဖို့ စိတ်ကူးပေါက်နေတာပါ။ အဘွားမှာ ဒီအကြောင်း ပြောလေလေ၊ မသွားရ မနေနိုင် ဖြစ်လေလေပဲ။ အဘွား ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒါလောက် ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မတို့အိမ်သားတွေ ကတော့ အားလုံးရိပ်မိပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ၊ ကျွန်မတို့မှာ မုဆိုးမအူဒေါ် သုံးယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က အားနေရင် အတင်းအပျင်းမျိုးစုံ စကားရှာပြီး ပြောနေကျ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မအစ်မရာဒါကို ယောက်ျားပေးစားလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဘွားဟာ အထက်တန်းကျကျ အရာရှိမျိုးနဲ့မှ သူ့မြေး ပေး စားမယ်လို့ မှန်းခဲ့ပေမယ့် ခုရတဲ့မြေးသမက်က တယ်မနိပ်ပါဘူးလို့ ပန်တမ္မာဆိုတဲ့ မိန်းမက သိတာလက်ရှမီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ပြောနေသတဲ့။ အဲဒီစကားကို သိတာလက်ရှမီက ရာဂျာရမ္မာကို ပြန်ပြောသတဲ့။ ရာဂျာရမ္မာက ကျွန်မတို့အဒေါ် မုဆိုးမတွေကို ပြန်ပြောသတဲ့။ အဒေါ် မုဆိုးမတွေက ကျွန်မတို့ အဘွားဆီကို ဒီစကားသယ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားက လင်မပေးစားရသေးတဲ့ ကျွန်မတို့မြေးမလေးယောက်အတွက် ယောက်ယက် ခတ် ဖြစ်လာတယ်။ ဆုတောင်းပြည့်လှတဲ့ ဘုရားကို သွားပြီး မြေးသမက် အကောင်းစားတွေ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းမယ်ပေါ့။

ဒီအကြံအစည်ကို ကျွန်မတို့အဖေခွင့်ရက်မစေခင်၊ ကျွန်မဦးလေးတွေ အလုပ်ပြန်မဝင်ခင် ပြောမှ၊ မဟုတ်ရင် သူ့အကြံ မအောင်တော့ဘူးဆိုတာကို အဘွားက သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အချိန်ရှိခိုက် မိုးလင်းက မိုးချုပ်အကြောင်းပြ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဘုရားဖူးသွားရရေးကို အဘွားက တွန်းတင်ပါတယ်။ သူ့ကို စရိတ်ထောက်မမယ့်လူတွေကို အပေးဆုံး မက်လုံးကတော့ သမက်ကောင်း လေးတွေရဖို့ ဆုတောင်းပြည့်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပေါ့။ အဘွားက ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ သမက်ကောင်းလိုချင်ရင် သက်ဆိုင်ရာသမီးပျိုလည်း သူနဲ့အတူ လိုက်ပြီး ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပါ တိုးတက် လာပြန် ပါတယ်။ ခေတ်ဆန်နေ၊ ပျက်စီးနေတဲ့ သူ့မြေးကောင်မလေးတွေဟာ ဒါမှ မိဘဘိုးဘွားတို့ အယူအဆနဲ့အညီ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပြန်ဖြစ်လာမယ် ကိုး။ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမိကတည်းက ဒီကောင်မလေးတွေဟာ ကော့ကော် ကံကား ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကို ပြန်လည် ယဉ်ကျေးအောင် လုပ်ယူရမယ်ပေါ့။ အဘွားက သူ့လုပ်ချင်တာတစ်ခုခုဆိုရင် သူ့ကို နိုင်အောင် ဘယ်သူမှ မဆန့်ကျင်နိုင်ပါဘူး။ သူ့သဘောကို နောက်ဆုံးတော့ လိုက်လျောရတာချည်း ပါပဲ။ နားပူအားကြီးတော့ အဘိုးက “ကဲ - တော်ပါတော့၊ ခင်ဗျား ဒါလောက် သွားချင်နေမှ ကြွတော်မူပါ။ နို့ပေမယ့် ဒါဟာ နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်ပါစေ။ ကုန်မယ့်စရိတ်စက က နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေးတွေတော့ ထားပစ်ခဲ့ပါ” လို့ ဝင်ပြောပါတယ်။ အဘွားက ခေါင်းတွင်တွင်ရမ်းပြီး “ဒီ တစ်ခေါက်ပါတော်ရယ်၊ ဒီကလေးတွေ ဘုရားဖူးလည်း တစ်ခါမှ လိုက်ရဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်လည်း အသက်ဘယ်လောက်ရှည်ရှည် နေရမယ် မသိ ပါဘူး။ ကျုပ်မြေးတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကျုပ်မသေခင်တစ်ခေါက် ဖြစ်မချည်း ဘုရားဖူးသွားစမ်းပါရစေ” တဲ့။



ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေအားလုံးအဘွားနဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်ကြရမယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို တအံ့တဩ ကြားရပြီးတဲ့နောက် အရင့်အရင့်က အတွေ့ အကြုံတွေအရ အဘွားနဲ့ လိုက်ရမှာတော့ အိမ်နေရစ်ရတာကမှ ကောင်း သေးတယ်လို့ ကျွန်မတို့က သိနေနှင့်ကြလို့ ဘယ်သူကမှ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ မလိုက် ချင်လို့ အဘွားကို တတ်သလောက်အကြောင်းပြကြ၊ ငြင်းကြတာပဲ။ နို့ပေမယ့် သွားမယ့်ရက် နီးလာတော့ ကျွန်မတို့မှာ အဝတ်အစား ထည့်သွင်း ထုပ်ပိုးမိရက် ဖြစ်နေကြတယ်။

ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အရင် ဘူတာပို့နှင့်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကိုတော့ အိမ်က မထွက်ခင် မုဆိုးမအဒေါ်များထဲက တစ်ယောက်က ဆုပေးတယ်။ ဆုတောင်းတယ်။ တစ်ယောက်က ဟိုရောက်ရင် ဘာမလုပ်နဲ့၊ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုထိုင် ဆိုတာတွေ မှာတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ခရီး သွားရင် ဘာအန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာတွေကို မမောမပန်း ပြောပြတယ်။ ဘုရားသွားတဲ့ကိစ္စ ကုသိုလ်ရအောင် ဘယ်လိုစိတ်ထားရမယ် ဆိုတာတွေလည်း ပါရဲ့။ သူတို့က ဒီလက်ချာတွေကြောင့် အဘွားဟာ သူတို့အပေါ် ကျေနပ်ပြီး ညည်းတို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြလို့ ခေါ်လိမ့်မယ် ထင်တာ ကလား။ နို့ပေမယ့် သူတို့ပြောသမျှကို အဘွားက ဘယ်လောက်မှ တန်ဖိုး ထားပုံ မရဘူး။

ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ မီးရထားဘူတာရုံဟာ ဖြတ်လမ်းကသွားရင် အနီးကလေးရယ်။ အထုပ်အပိုးတွေလည်း အဲဒီလမ်းကပဲ ပို့ခိုင်းနှင့်တာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ဒီဖြတ်လမ်းကပဲ သွားကြမယ် ထင်မိတယ်။ နို့ပေမယ့် အဘွားက သူ့မြေးအပျိုမလေးယောက်နဲ့ ပိုဝေးတဲ့ လမ်းမကြီးက ခြေကျင် သွားပါတယ်။ အဘွားဒီလမ်းကမှ ဘာလို့ သွားချင်တာလဲဆိုတော့ သူ့မြေး သမက်အသစ်ကို တယ်လည်း မဟန်ပါဘူးလို့ အတင်းပြောတယ်ဆိုတဲ့

ပန်တမ္မာက ဒီလမ်းမှာနေတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ့ဘုရားဖူးသွားတယ် ဆိုတာကို ဒီမိန်းမကြီး မြင်စေချင်တယ်လေ။ အဲဒီအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အဘွားက ရှေ့ဆုံးက ကြားကြားကြီး ရင့်ကောသွားတယ်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေက နောက်ကလိုက်ကြရတယ်။ ဒီမိန်းမကြီး အိမ်ရှေ့လည်း ရောက်ပါလေရော၊ အဘွားက “ဘုရားဖူး သွားရတာ ပိုက်ဆံတော့ အကုန်သားပါပဲအေး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေးတွေက သိပ်မသုံးကြရင် အဘွားသက်သာမှာပေါ့” တဲ့။ သူ့အသံကို ကြားတော့ အိမ်ပြင်ဘက်မှာ ဝိုင်းငင့်နေတဲ့ ပန်တမ္မာက မော့ကြည့်ပြီးနှုတ်ဆက်ရင်း “အစ်မတို့ ဘယ်သွားကြမလို့တဲ့” တဲ့။

“ဘာခရာချလမ်းကိုလေ၊ ဒီမြေးတွေ ပို့ရတာပေါ့။ တို့ကတော့ ရောက်ဖူးလှပါပြီ၊ လေးခါတောင်တော့၊ ဒီဘုရား မသွားချင်တော့ဘူး။ သားတွေက ကာစီသွားပါလား အမေတဲ့။ သူတို့တစ်တွေနဲ့တော့ ကာစီ ကို မသွားသေးဘူး၊ နောင်နှစ်ခါများမှပဲ စဉ်းစားရမယ်”

“ကောင်မလေးတွေက ဘာလို့ လိုက်တာလဲ”

“ဪ - သူတို့မှာ ယောက်ျား မယူမချင်း တခြားလုပ်စရာ ဘာရှိတာ မှတ်လို့ကွယ်။ လွတ်လပ်တုန်း ပျော်ကြပါစေတော့လို့”

“ကျွန်မ ကြားတာ ရာဒါရဲ့ခင်ပွန်းက သိပ်မတော်ဘူးဆို၊ ခုခေတ် တော့လည်း သမက်ကောင်းရဖို့က လွယ်တာမူတ်ဘူးလေ။ ကျွန်မညီမတော့ မကြာသေးခင်ကပဲ သူ့သမီးကို ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်နိုင်တယ်။ မိန်းကလေးက မဟာရွှေ နှစ်သောင်း တင်ရတယ်”

(မဟာရွှေဆိုတာ လင်ယူတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမဘက်က ယောက်ျားကို တင်ယူရတဲ့ငွေကို ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။)

အဘွားက ဒီစကားကို ကြားတော့ သူ့ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး “အေး ... ညည်းညီမ ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပေါ့အေး၊ ညည်းတုမက

ရုပ်လည်းရှိတာမဟုတ်၊ ပညာလည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲကိုး”။ ပန်တမ္မာက ဘာမှ ပြန်မပြောရခင် ကျွန်မတို့က မီးရထားလာခါနီးပြီမို့ အဘွားကို သတိပေး ရတယ်။



ရထားဝင်လာတော့ အဘွားက ကျွန်မတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို မီးရထားလက်မှတ် သွားဝယ်ခိုင်းပါတယ်။ ခိုင်းရင်း လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ကျရင် နှစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်လောက်၊ သုံးယောက်ဆိုရင် ဘယ်လောက်နဲ့ သူ့လက်တွေ ချီးချီးပြီး ပိုက်ဆံတွတ်နေတာက အကြာကြီးပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မဝမ်းကွဲ လေးယောက်ထဲက အကြီးဆုံးမက “အဘွား ရယ်၊ ရာတန်တစ်ရွက်သာ ပေးလိုက်ပါ၊ ပိုတာ ကျွန်မအမ်းယူခဲ့ပါမယ်” လို့ ပြောတော့ “ရာတန်တစ်ချပ်ကြီးများတောင် ဘာလုပ်ဖို့တဲ့၊ ငါ တွက် စမ်းပါဦးမယ်၊ ညည်းတို့ကို ဟိုကောင်တွေက ပိုယူလိုက်လိမ့်မယ်” တဲ့။ “အဘွားကလည်း ဒုတိယတန်းက ကျွန်မတို့ ငါးယောက်တွက်ဆို ဒါမှ လောက်မှာပေါ့ အဘွားရဲ့” လို့ ပြောတော့-

“ဒုတိယတန်းက မသွားပါဘူးအေ၊ တတိယတန်းပဲ စီးမှာပါ” တဲ့။

‘ဟင်’ လို့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေက ပြိုင်တူ ဝိုင်းအော်မိတယ်။ “အဘွားပိုက်ဆံတောင်းတုန်းက ဒုတိယတန်းဖိုး တောင်းတာပါ၊ ကျုပ်ကျုပ် တည်းတည်း တတိယတန်းကြီး စီးမသွားချင်ပါဘူး” လို့လည်း ဝိုင်းပြော မိကြတယ်။

အဘွားမှာ စရိတ်အလုံအလောက်ပါမှန်း ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဘယ်လိုပြောလို့မှ မရဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ လက်မှတ်

ကို သူကိုယ်တိုင် သွားခံတယ်။ ပြန်အမ်းတဲ့ပိုက်ဆံကို အခါပေါင်းများစွာ တွက်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လာတယ်။ ရထားက လူကျပ်လိုက်တာ၊ ဒါကိုမြင်လေလေ၊ ကျွန်မတို့က စိတ်ညစ်လေလေပဲ။ အဘွားကတော့ ကျွန်မတို့လူငယ်တွေထက် သတ္တိလည်းကောင်း၊ အားမာန်လည်း ပိုကြီးတဲ့ပုံပဲ။ လူကြားထဲ အတင်းတိုးစေ့ သွားရင်း ကျွန်မတို့ကိုလည်း သူ့နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့ဖို့ အော်ခေါ်ပါတယ်။ တွဲပေါ်က ဆင်းမယ့်ရထားစီးကို မစောင့်ပါဘူး၊ အဘွားက တွဲပေါ်ကို အရ အမိ တိုးတက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ သူ့လို မတိုးဝံ့လို့ ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ပြီပေါ့။ သူတွဲပေါ်ရောက်တော့ အထုပ်အပိုး သယ်ပေးတဲ့ အလုပ်သမားတွေလက်က ပစ္စည်းတွေကို မီးရထားပြတင်းပေါက်က လှမ်းလှမ်း ယူတယ်။ ပစ္စည်းယူရင်းလည်း ကျွန်မတို့ကို တွဲပေါ်တက်ခဲ့ဖို့ အော်ပြောနေပါ တယ်။ အဘွားဘယ်လိုခေါ်ခေါ်၊ သူ့လို အတင်းတိုးစေ့တက်ဖို့ ကျွန်မတို့က စိတ်မကူးပါဘူး။

ကျွန်မတို့ မြို့က ငယ်ပေမယ့် မီးရထားလမ်းဆုံမို့ ရထားဟာ အတော်အသင့် ကြာအောင် ရပ်နားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားအော်ပြီး အတင်းတက်ခဲ့ဖို့ ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ကျွန်မတို့က ဆင်းမယ့်ခရီးသည်တွေ အားလုံး ဆင်းအောင် စောင့်ပြီးမှ တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တွဲပေါ်က မဆင်းတဲ့ ခရီးသည်က တစ်တွဲလုံးမှ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးက မိန်းမကလေးတွေချည်း။ တစ်ယောက်က အိပ်ပျော်နေတယ်၊ တစ်ယောက် ကတော့ ပြတင်းပေါက် ငေးရင်း ထိုင်နေပါတယ်။ သူတို့ဝတ်ပုံစားပုံတွေ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းသူတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဘွားကတော့ လူစုံနေရာရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အထုပ်တွေစေ့မစေ့ ရေတွက်တာပဲ။ စေ့လည်းစေ့ရော၊ ခုံပေါ်ခြေနှစ်ဖက်လုံးတင်ပြီး သူချမ်းသာသလို အေးအေး ဆေးဆေး စိတ်ချလက်ချ ထိုင်လိုက်ပြီးတော့ တွဲထဲရှိသမျှခရီးသည်တွေကို

မျက်စိ ဝေကြည့်လိုက်ရင်း ပြတင်းနားထိုင်နေတဲ့ ခရီးသည်မိန်းကလေးဆီ မျက်စိ ရောက်သွားပါတယ်။ ရထားက စထွက်ပါပြီ။ ကျွန်မက အဘွားအနား ကပ်ထိုင်နေတာဖြစ်တော့ ကျွန်မပခုံးပုတ်ပြီး “အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သွားမှာလဲ မေးစမ်း” တဲ့။

ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနဲ့ “ကျွန်မအဘွားက ရှင် ဘယ်သွား မှာလဲ မေးခိုင်းနေပါတယ်” လို့ ပြောတော့ ခရီးသည်မိန်းကလေးက ‘ဟိုင်ဒရာဘတ်’ တဲ့။

အဘွားက ပြုံးပြီး “ဘယ်ကလာတာလဲမေးဦး” တဲ့။

“ရှင်တို့ ဘယ်ကစီးခဲ့တာလဲ” လို့ မေးတော့ -

‘နဂူပူ(ရ်)’ ကတဲ့။ ဒီမြို့ကို အဘွားက သိပါတယ်။

“သူနဲ့အတူပါတဲ့ မိန်းမက ဘာတော်တာလဲ” တဲ့။ ကျွန်မက

မေးတော့ -

“အဲဒါ ကျွန်မ အမပါ” လို့ မိန်းကလေးက ဖြေပါတယ်။

အဘွားက “အဲဒီအစ်မယောက်ျားက ဘာလုပ်တာလဲ” လို့ မေးခိုင်း ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မက ရိုင်းတဲ့မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ မမေးချင်ဘူး။

“အဘွားရယ် မမေးပါနဲ့” ဆိုတာကို စွတ်အမေးခိုင်းလို့

“ရှင်ခဲအိုက ဘာအရာရှိပါလဲ” လို့ မေးရတဲ့အခါ -

“ကျွန်မအစ်မက အပျိုပါ။ မိန်းကလေးကောလိပ်က ဆရာမပါ”

တဲ့။

အဘွားကို ဘာသာပြန်ပြီး ပြောပြတော့ အဘွားက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်ရင်း “အဲဒါ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဒီကလေးမ အသက် (၃၀) ကျော်လောက် ပြီပေါ့။ သူတို့မြောက်ပိုင်းမှာလည်း တို့ပြဿနာမျိုး ရှိမှာပဲ။ သင့်တော် ကောင်းမွန် တဲ့ သတို့သားက ရှားမှာကိုး။ မေးစမ်းငါ့မြေး၊ အဲဒီဘက်ပိုင်းမှာလည်း မဟာရွှေတွေ အများကြီးတင်ရတဲ့ခလေးဆိုး ရှိတာပဲလား။ သူ့အစ်မ ဘာကြောင့် ယောက်ျားမယူတာလဲ မေးစမ်း” တဲ့။

ကျွန်မက အဘွားကို “အဘွားရယ်၊ ဒီလို မမေးပါရစေနဲ့၊ အားနာ ပါတယ်” လို့ တောင်းပန်တော့ ခရီးဖော် မိန်းကလေးက ပြုံးရင်း “မင့် အဘွားက ဘာတွေမေးခိုင်းနေတာလဲ” တဲ့။

“ရှင်တို့မြောက်ပိုင်းမှာလည်း သတို့သမီးဘက်က မဟာရွှေ တင်ရတဲ့ ခလေး ရှိတာပဲလားလို့ မေးခိုင်းတာပါ” လို့ ပြောတော့ “ရှိလည်းရှိရဲ့၊ မရှိလည်းမရှိဘူး” လို့ ဟိုမိန်းမလေးက ရယ်ပြီး ဖြေပါတယ်။

အဘွားက ဘာပြန်ပြောသလဲတဲ့။ အဖြေကို သိပ်သိချင်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှိတယ်တဲ့လို့ ပြောလိုက်တော့ -

“အင်း - သနားစရာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဟိုကလေးမ ခုထိ လင်မရတာ” လို့ ပြောပြီး ပင့်သက်ကြီးတစ်လုံး ပြင်းပြင်းချရင်း အဘွား ငြိမ်သွားပါတော့ တယ်။

ဘူတာငယ်ကလေးတစ်ခုကိုရောက်တော့ လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် တက်လာပြီး ကျွန်မတို့တစ်တွေကို မြင်လိုက်ရလို့ မိန်းမပျိုတွေ ဒါလောက် အများကြီး တွေ့လိုက်ရတာကို ကျေနပ်အံ့သြတဲ့ပုံကြီးနဲ့ စပ်ဖြဲဖြဲကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဘွားကတော့ သူ့ဆာရီထောင့်စွန်းမှာချည်ထားတဲ့ လက်မှတ်တွေကိုထုတ်ပြီး ပထမတစ်ချပ်ကို “ဒါ ဘယ်ဘူတာဖို့ ရောင်းလိုက်တဲ့ လက်မှတ်လဲ၊ ကြည့်စမ်း” လို့ လက်မှတ်စစ်ကို စာဖတ်ခိုင်းတယ်။ ဟိုလူက ‘ဘာဓရာချလမ်း’ လို့ ဖြေတော့ အဘွားက ကျေနပ်သွားပြီး နောက်တစ်ခုကို ထုတ်ပြပြန်တယ်။ ဒါလည်း ဒီဘူတာကိုပါပဲလို့ အားလုံးကို ဖတ်ပြတော့မှ အဘွားက အလွန်ကျေနပ်သွားတဲ့ပုံနဲ့ လက်မှတ်စစ်ကို လမ်းခရီးအကြောင်းတွေ လျှောက်မေးနေပြန်တယ်။ ဟိုလူကလည်း ကျွန်မတို့လူသိုက်ကို မျက်လုံး ကစားနေရတော့ အဘွားမေးသမျှကို တယ်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည် ဖြေနေသကဲ့။



သန်းခေါင်တိုင်တော့ ကျွန်မတို့ မီးရထားပြောင်းစီးရပြန်တယ်။ အဲဒီရထားမှာလည်း ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ လူက ကျပ်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် အဘွားနုမြောတာတွေကို ကျွန်မတို့တစ်တွေက ရေရွတ်ရင်း တိုးဝှေ့ပြီး စီးကြရတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မတို့ တစ်ရေးမှ မမှေးကြရပါဘူး။ တချို့ ခရီးသည်တွေများ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြရတာပါ။ အဘွားတောင်မှ အဆင်း အတက်ကို ပိတ်ချထားတဲ့ သူများအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရ တာပါ။ ဒါပေမယ့် အဘွားက တစ်ချက်ကလေးမှ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် မလုပ်ဘူး။ ပင်သက်ကလေးတစ်လုံး မထွက်စေဘူး။ သူနဲ့ စကားချင်းတူလို့ စကားပေါက်တဲ့ခရီးသည်မိန်းမတိုင်းနဲ့ စကားပြောလိုက်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ မှာဖြင့် အိပ်ချင်လွန်းလို့ ငိုက်မသွားရအောင် ကိုယ့်အသားကိုယ်ဆိတ်လိုက်ရ၊ မျက်လုံးဖြိုလိုက်ရနဲ့ပါ။ မနက် အရုဏ်တက်တော့ ဘာစရာချလမ်ဘူတာကို ရထားဆိုက်ပါရော။ ဆင်းမယ့်လူက ကျွန်မတို့ချည်းမို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျွန်မတို့က ဘူတာထဲမှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စကလေးများ ပြုကြရတာပါ။ အဘွား ကတော့ ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားလိုက်မှန်းမသိ ကျွန်မတို့အနားက ပျောက်သွားလိုက်ပြီး ကျွန်မတို့အဝတ်အစားလဲလို့မှ မပြီးတတ်သေးဘူး။ အမောတကောနဲ့ ပြန်ရောက်လာကာ “လာကြဟေ့မြန်မြန်၊ ငါ ဘတ်စကား နေရာရဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့ပြီ” တဲ့။ “ဟင် - နေရာယူခဲ့ပြန်ပြီ” လို့ ကျွန်မတို့က မေးတော့ “အေးပေါ့၊ ညည်းတို့က ရောက်ပြီများထင်လို့လား၊ ဘုရားကို ဘတ်စကားနဲ့ သွားရအုံးမှာတော့။ ဘတ်စကားထွက်တော့မှာ၊ မြန်မြန် လုပ်ကြ” တဲ့။

ကျွန်မတို့မှာ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရ၊ မလှဲရနဲ့ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ အဘွားကတော့ ခုမှ အိပ်ရာကထလာတဲ့ စစ်သားကြီးကျလို့၊ ကူလီသယ်ပေးသူ တွေနဲ့ အကြိတ်အနယ်ဆစ်ရင်း၊ ပိုက်ဆံပေးရင်း ဘတ်စကားရှိရာကို ရှေ့ဆုံး

က ချီတက်သွားပါတော့တယ်။ အဘွား ဘတ်စကားက မီးရထား တတိယတန်း ထက်တောင် လူကျပ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က ကော်ဖီပူပူကလေးတစ်ခွက် လောက်သောက်ပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ နားချင်ကြပြီ။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်က ထုတ်ပြောမိတော့ “ဟဲ့ - ကုသိုလ်ရအောင်လာတဲ့ တကယ့်ဘုရားဖူး ဟာ မညည်းညူကြဘူး၊ တစ်လမ်းလုံး ဘာယာဉ်မှမစီးဘဲ ခြေကျင်သွားကြတာ၊ ဟိုရှေးတုန်းကများဆိုရင် ဖိနပ်တောင် မစီးဘူး” တဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မဟဝံ့တော့ဘူး။ ဘတ်စကားစီးရတာက တော်တော် ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတာပါ။ နေကလည်းပူ၊ ဖုန်ကလည်းထူတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ အကြာကြီး ကားမောင်းနေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မထဲက နောက်တတ် ပြောင်တတ်သူတစ်ယောက်က “ဒါလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံရမှတော့ဟေ့ တို့တော့ ဘာရိဂေးဒီးယားလောက် ရမှ ယူမှာပဲ၊ ဒါလောက်တော့ တန်ကိုတန်တယ်” လို့ ရယ်မောပြောပါတယ်။ အဘွားက ဒီစကားကို ဆတ်ခနဲ နားစွင့်လိုက်ပြီး “ဘာရိဂေးဒေးဆိုတာ ဘာတဲ့” တဲ့။

“စစ်ဗိုလ်အကြီးကြီးပေါ့ အဘွားရဲ့” လို့ အစ်မက ဖြေတော့ - အဘွားက ဒီအစ်မကို ကြင်နာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး “အရက် မသောက်တတ်တဲ့လူမျိုးကို တို့က ရှာနိုင်ရင် ရှာပေးပါ့မယ်ဟယ်” တဲ့။ အစ်မက “အဘွားတို့ ရှာပဲရှာနိုင်ပါစေဦး” လို့ ပြောပြီး ရယ်နေ ပါတယ်။

“မြို့ကြီးတွေမှာတော့ သတို့သားပွဲစားတွေ ရှိသတဲ့၊ တို့ အဲဒီပွဲစား တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို စာရေးပြီး ဘာရိဂေးဒေးမျိုး စပ်ပေးနိုင်မလား ခုံစမ်းမယ်လေ။ တို့က မဟာရွှေများများ တင်ပါမယ်လို့ ပြောမှာပေါ့၊ အဘွား ဘာလို့ ပိုက်ဆံစုနေတယ်ဆိုတာ ငါ့မြေးတို့ နားလည်ပြီလား” လို့

အတည်ပေါက်နဲ့ အဘွားကပြောရင်း ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရယ်နေကြတာကို အံ့ဩ နားမလည်နိုင်ရှာဘဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။



ဘတ်စကားဟာ ဘာမှန်းမသိတဲ့နေရာရောက်တော့ ရပ်ပါလေရော၊ ရှေ့မှာ ဂေါရုတီမြစ် ခံနေတာကိုး။ ကျွန်မတို့အားလုံး ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တောကမိန်းမတွေလို ဆာရီတွေကို ဒူးအထက်ရောက်အောင် မ၊ပြီး ရေထဲ ဆင်းကြရတယ်။ ရေလယ်မှာ ကားစီးခရီးသည်တွေကိုတင်မယ့် ကူးတို့ ဖောင်တွေတော့ တက်ကြရရော။ ဖောင်တွေက တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် မပို့နိုင်ဘူး။ ရောက်ခါနီးမှာ တစ်ခါ ဟိုဘက်ကမ်းမှာတုန်းကလိုပဲ ဆာရီမ၊ပြီး ရေထဲဆင်းကြရပြန်ရော။ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဘာရောချလစ်ဘုရားကျောင်း ကို လှမ်းမြင်ရပါပြီ။ ကမ်းပေါ်မှာ မြို့ ဒါမှမဟုတ် ရွာကြီးကလည်း ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဆက်ပြီး လုပ်ကြပြန်ရော။ တစ်ယောက်ကတော့ “ဒီလိုလာရတဲ့ ဒီဒုက္ခမျိုး နဲ့တော့ ဘရိုဂေးဒီးယားပဲ မလျှော့နိုင်ဘူးလို့ မမကသာပြောတာ၊ ကျွန်မတော့ သန်းကြွယ်သူဌေးက တစ်ပြားမှ မလျှော့တော့ဘူး” လို့ သစ်ပင်ရိပ် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောပြန်ပါရော။ အဘွားက ကျွန်မတို့ ပင်ပန်းလာလို့ ဒီနေ့တော့ နားကြဦး၊ နက်ဖြန်ခါမှ ဂေါရုတီမြစ်ထဲ ရေချိုးပြီး ဘုရားဖူးကြမယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့ တည်းစရာအခန်းတစ်ခန်း ငှားပေးပါတယ်။ ထမင်းစားစရာလည်း ဟိုတယ် တစ်ခုက ယူပေးပါတယ်။

နို့ပေမယ့် ညနေစောင်းလို့ တော်တော်လေး အပန်းပြေကြတော့ အဘွားက စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက်လာပြန်ရော၊ ဒီညနေပဲ ဘုရားသွားကြမယ်တဲ့။ ဘုရားကျောင်းထဲဝင်မိတော့ လှေကားထစ် နှစ်ထစ်တက်စမှာပဲ ဘုရား

ကျောင်းဝိုင်းထဲက မြေကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းချအိပ်နေကြတဲ့ ဘုရားဖူးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သူတို့ ဘာလို့ ဒီလိုအိပ်နေကြတာလဲ သိရဲ့လားတဲ့။ ကျွန်မတို့က မသိဘူးလို့ မြေတော့ ဒီဘုရားဖူးတွေမှာ ပြည့်ဝစေချင်တဲ့ ဆုတောင်းကိုယ်စီ ရှိကြသတဲ့။ အဲဒီဆုတောင်း ပြည့်ခဲ့ရင် ဘာလှူပါမယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်မျိုးထားတဲ့လူက ထားတယ်။ ဥပမာ - ဘုရားကို ဘယ်လက်ဝတ် လက်စား ချွတ်လှူပါမယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ တချို့ကတော့လည်း ဆုတောင်း ပြည့်ရင် ရှေ့နှစ်ခါ ဘာယာဉ်မှမစီးဘဲ ခြေကျင်လာပြီး ကန်တော့ပါမယ် ဆိုတာမျိုး အဓိဋ္ဌာန်ကြတယ်။ ခု ဒီမှာလာအိပ်ကြတာက အဓိဋ္ဌာန်အောင် မယ်ဆိုရင် ဘုရားထံအိပ်တဲ့ညမှာပဲ အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်တစ်ခုခု မက်တာမျိုး ပြပါလို့ဆိုပြီး အိပ်နေကြတာတဲ့။

အဘွားစကားကြားရတော့ ကျွန်မတို့မှာ တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး တောင်းနေကြတဲ့ ဆုတောင်းကိုယ်စီ ရှိကြတယ်ဟုတ်လား။ အဘွားကော ဒီလိုလုပ်ဖူးလားလို့ ဝိုင်းမေးမိကြတာပေါ့။ “အေး - မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ယောက္ခမကြီးနဲ့ ဒီဘုရားလာတုန်းက သားတွေ သမီးတွေ အများကြီး မွေးပါရစေလို့ သတို့သမီးကောင်းတိုင်းတောင်းတဲ့ဆုမျိုး တောင်းခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီဆုတောင်းကြောင့် ခုငါ့မြေ့တို့တစ်တွေ အဘွားမှာ ရနေတာပေါ့” တဲ့။

“အဘွား ကျွန်မတို့လိုမြေ့တွေရတာ နောင်တမရဘူးပေါ့နော်” လို့ တစ်ယောက်က နောက်တောက်တောက် ဝင်ပြောပါသေးတယ်။ အဘွားက “နောက်မနေကြနဲ့၊ နက်ဖြန်မနက်စောစော ပုဂ္ဂရာအတွက်လာကြမယ်၊ ညနေခင်း မှာတော့ မယ်တော်သီတာဆီမှာ ဆုထူးပန်ကြမယ်။ ပြီးတော့ ည ဒီဘုရားထံ အိပ်ပြီး မယ်တော်ပေးတဲ့ဆု ပြည့်မှာလားလို့ အိပ်မက်ယူမယ်လေ” တဲ့။

“ဟာ - အဘွားရာ၊ ဒီမှာ အိပ်မလို့လား၊ ကျွန်မတို့ ဘယ် မြေ့ကြီး ပေါ် အိပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ညည်း သိပ်ချေးများတယ်အေ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ညည်းဟာ တခြားလူတွေထက် ဘာမှ ထူးခြားသာလွန်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကို ညည်းတို့ခေါ်လာတာ ဒီကိစ္စအတွက်သက်သက်ပဲ။ ကံ - တစ်နေရာရာမှာ အေးအေး ဆေးဆေးထိုင်ကြစို့။ ငါ့မြေးတို့စိတ်ထဲမှာ ဘာဆုမျိုး တောင်းချင်တယ်ဆိုတာ အဘွားကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြ၊ အတိအကျပြောဖို့ မလိုဘူး။ အတိအကျ မယ်တော့ဆီ ဆုပ်နံ့တာကိုတော့ ဘယ်သူ့မှ ဖွင့်မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာသာထား။ ကံ - ပြောစမ်း ညည်းတို့ ဘယ်လိုလူကို လက်ထပ်ချင်ကြသလဲ”

အကြီးမတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးစိစိလုပ်နေကြတုန်း ကျွန်မက တုံးတံတိဝင်ပြီး အားရဝမ်းသာ “ကျွန်မတော့ စာရေးဆရာနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့ “ဘာရယ်” လို့ အဘွားက အလန့်တကြား အော်ပါတော့တယ်။ ကျွန်မက နည်းနည်းတော့ တွန့်ဆုတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မရွံ့မရဲနဲ့ ‘စာရေးဆရာ’ လို့ ထပ်ပြောတော့ -

“စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ငါ့မြေး ရူးနေသလား။ အဘွား ဒီကို တကူးတကန့်ကြီး ငါ့မြေးကို ခေါ်လာတာ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ စာရေးဆရာ လိုလုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျအောင် ဆုတောင်းဖို့တဲ့လား” လို့ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အဘွားက မေးပါတော့တယ်။ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်ကျခါနီးပေမယ့် အဘွားကို ရှင်းပြချင်သေးလို့ “စာရေးဆရာလူကောင်းတွေ၊ လူတော်ကြီးတွေလည်း ရှိပါသေးတယ် အဘွားရယ်” လို့ ပြောတော့ -

“စာရေးဆရာကြီးတွေတဲ့၊ ငါဖြင့် ဝါမိကိကလွဲရင် ဘယ်စာရေးဆရာမှ ကြီးကြီးမားမား မကြားဖူးပါဘူး။ ညည်းပြောတဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီးတွေက ဘာကိုဆိုလိုတာတဲ့”

“အဘွားရယ် ...”

“ဟဲ့ - စာရေးဆရာဆိုတာ အားလုံး ငတ်ပြတ်နေကြတာ၊ သာမန်သူလိုငါလိုဟာများရဖို့ဖြင့် ဒီထိအောင် ဆုလာတောင်းမနေနဲ့”

“စာအုပ်တွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“အဲမယ် - ဒီမဂ္ဂဇင်းတွေထဲ သူတို့ ဘာရေးနေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား။ အရုပ်မြင်တာနဲ့ ဘာစာရေးထားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ လူယုတ်လူညံတွေမို့ ဒီစာမျိုးတွေ ရေးကြတာ။ ဒီလိုစာတွေ ဖတ်လိုပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရာဒါမှာလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေတယ်။ လိမ္မာကြစမ်းပါအေ၊ အစိုးရအရာရှိကြီးကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတဲ့လင်မျိုးရအောင်သာ ဆုတောင်းကြ”

ကျွန်မက ညီအစ်မတွေကို လျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မချောက်ကျနေပုံကို သူတို့က ပြုံးစိစိနဲ့ သဘောကျနေကြတယ်။ အဘွား ဒေါက်နီနေတော့ ကျွန်မလည်း သွေးပျက်ပြီး “အဘွားရယ်၊ သူလည်း ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ကို လိုချင်တာပါပဲ၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိပါတယ်” လို့ ကျွန်မတို့အထဲကတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ချောက်တွန်းမိတာပေါ့။ အဲဒီတော့ အဘွားမျက်စောင်း ကျွန်မပြောတဲ့လူဆီကို ပြောင်းသွားပါရော။ ခုနင်က ပြုံးနေကြတဲ့ မိန်းမတွေလည်း အပြုံးရပ်သွားကြပြီပေါ့။

“ညည်းတို့သင်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာက သူတောင်းစားလိုဟာတွေကို ကြိုက်တတ်ဖို့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ တကယ်ရင်နာစရာ ကောင်းတာပဲ။ ငါ့သားတွေ အင်မတန် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရတဲ့ ပိုက်ဆံမျိုးကို ညည်းတို့ တွေကရာလုမျိုး ကြိုက်ဖို့၊ ယူဖို့အတွက် မဟာရွှေအတွက် သုံးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ညည်းတို့ကြိုက်ထားသူတွေကို တို့က ကျွေးထားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ဟန်ရှိတယ်။ ငါ့မြေးများ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြ၊ ဒါ ရယ်စရာ နောက်စရာကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်တစ်သက်တာ အရေး၊

လိမ္မာကြမ္မာပေါ့။ ဒီဆုတောင်းမျိုးနဲ့တော့ နက်ဖြန်ညလည်း ဒီနေရာမှာအိပ်ဖို့ ငါမခိုင်းဝံ့တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်တို့၊ အင်ဂျင်နီယာတို့၊ ဝတ်လုံတို့၊ ဒါမျိုးမှမဟုတ် မြေပိုင်ရှင်သူဌေးတို့နဲ့ နဖူးစာဆုံပါရစေလို့ပဲ ဆုတောင်းကြ၊ နားလည်လား။”

ကျွန်မတို့အားလုံးက သေသေဝပ်ဝပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတယ်။ အဘွားက “ငါ့မှာဖြင့် ဒီကိုလာရပါမယ့်အကြောင်း အတိုက်အခံတွေ လုပ်လိုက်ရ၊ ပြောလိုက်ရတာ။ ဒီကိုလာခဲ့ရတဲ့ စရိတ်စကတွေကလည်း မနည်းဘူး။ ဒါတွေကို ကာမိအောင်၊ ဘာလုပ်ဖို့လာတယ်ဆိုတာ သိရဲ့နဲ့ လာရကျိုးနပ်အောင် လုပ်ကြပါမှပေါ့။”

အဘွားက သူ့မျက်လုံးက မျက်ရည်ကို ဆာရီစနဲ့ သုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဘွားဟာ တစ်မှဟုတ်ချင်း အိုမင်းရင့်ရော်သွားလိုက်တာ၊ ကျွန်မတို့ကသာ ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် အဘွား ရင်ကွဲတော့မှာ အသေအချာပဲ။ ဒါကြောင့် အဘွား စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ရယ်ကြ၊ ပြုံးကြနဲ့ အဘွားဖြစ်စေချင်သလို စိတ်ထားပါ့မယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်မတို့စကား တွေဟာ ဘယ်သူမှ မရိုးသားကြပါဘူး။



တတိယနေ့မှာ ဘာစရာချလမ်းက ကျွန်မတို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ့်မြို့ကို ခြေချမိလို့ ကိုယ့်အိမ်ဆီကို ဦးတည်မိတဲ့အခါ ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာ ကြမုန်း မသိဘူး။ အပြန်လည်း အလွန်ပင်ပန်းနေပေမယ့် အဘွားက ကျွန်မ တို့ကို ဖြတ်လမ်းက မပြန်စေဘူး။ ပန်တမ္မာ မြင်ပါစေတော့လို့ လမ်းမကြီးကပဲ အပြန်ခိုင်းပါတယ်။ အဘွားမိတ်ဆွေကြီး ပန်တမ္မာကလည်း သူ့မြေးကလေး ခေါင်း ပန်းပန်းပေးရင်း အိမ်ရှေ့မှာပဲ ရှိတယ်။ အဘွားကိုမြင်တော့ - “အစ်မတို့ ပျော်ခဲ့ကြရဲ့လား” တဲ့။

“အေး - ငါ့မြေးတွေလည်း ပျော်လိုက်ကြတာ”
“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ မနေ့က အစ်မကို သတိရလိုက်တာ။ ကျွန်မမြေးတစ်ယောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့တုံး၊ ဘာလုပ်တဲ့သူငယ်တုံး”
“လခတော့ မများပါဘူးအစ်မရယ်၊ ဒါပေမယ့် မြေကောင်း ဧက (၃၀) လောက် ပိုင်ပါတယ်”

အဘွားက ဒီစကားကြားတော့ သိသိသာသာကြီး ကျေနပ်သွားတဲ့ပုံပဲ။ “ရာဒါရဲ့ယောက်ျားက လခလည်း ၂၀၀/- ရတယ်၊ မြေဧကလည်း (၅၀) ပိုင်တယ်” လို့ အဘွားက စကားပြန်နိုင်တာကိုး။

ပြီးတော့ အဘွားက ပန်တမ္မာရဲ့စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်မတို့ကို မိအောင် သုတ်ခြေတင်လိုက်လာတယ်။ မိလာတော့ ကျွန်မပခုံး ပေါ်ကို လက်တင်ပြီးတော့ ကျွန်မကို သနားနေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကရဏာ မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး -

“ငါ စောစောက မစဉ်းစားမိဘူး၊ ပစ္စည်းရှိတဲ့ စာရေးဆရာဆိုရင် လည်း မဆိုးပါဘူး ငါ့မြေးရယ်” တဲ့။

ကျွန်မက သိပ်စိတ်ပျက်သွားတဲ့ပုံမျိုး ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး “ခုမှတော့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲအဘွားရယ်၊ ရာထူးကြီးကြီးကို ဆုတောင်းရမယ်ဆို။ ကျွန်မက လေတပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်လောက် ရပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပြီ” လို့ ဖြီးတော့ -

“အဲဒါက ဘာလုပ်တဲ့လူတုံး ငါ့မြေးရဲ့”
“လေယာဉ်ပျံတွေ မောင်းတာလေ၊ စစ်ဖြစ်လာရင် သူတို့က ဝံ့တွေချတာပေါ့”

“ဝံ့တွေ” လို့ အဘွားက ကြောက်လန့်တကြားမေးလိုက်ပြီး သူ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တွန့်ကာ အလေးအနက် စဉ်းစားပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ -

“စာရေးဆရာကပဲ ကောင်းပါသေးတယ် ငါ့မြေးရယ်၊ အဲဒါက အန္တရာယ်မရှိပါဘူး” တဲ့။

“ခုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောင်းလို့ရတော့မှာလဲ အဘွားရဲ့” လို့ ကျွန်မက စိတ်ညစ်ဟန်လုပ်ပြီး မေးတော့ သနားစရာလေ၊ အဘွားက ဘာပြောသလဲသိလား။

“ဆုတောင်းပြည့် ငြင်းလို့ရအောင် အဘွားပြောပြမယ်။ နောက်နှစ် ခါတော့ အဘွား ငါ့မြေးကို ဆင်ဟာချလမ်းဘုရားကျောင်းကို ခေါ်သွားမယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့မြေးကြိုက်တာဆုတောင်း၊ အဘွား ဆင်ဟာချလမ်းကို တစ်ခေါက် မှတော့ မရောက်ဖူးသေးဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြော ပြန့်နေဘဲ၊ တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ပဲ သိပစေ။ အဘွားတာဝန်ထား၊ ကဲ - ရှေ့နှစ်တော့ သွားကြမယ်” တဲ့။

ကျွန်မက အဘွားနောက်က တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်သွားပြီး အိမ်ထဲဝင်ရင်း အဘွားကို သနားလို့ လိမ်မိတာ မှားလိုက်တာလို့ နောင်တရ မဆုံးဘူး။

(ဟင်ဒီဝတ္ထုတိုကလေး ‘ဘုရားဖူး’ ကို ဘာသာပြန်ပါတယ်။
‘အိမ်မှာမင်္ဂလာဆောင်လုပ်တုန်းက’ ရဲ့ အဆက်ပါ။)

